

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

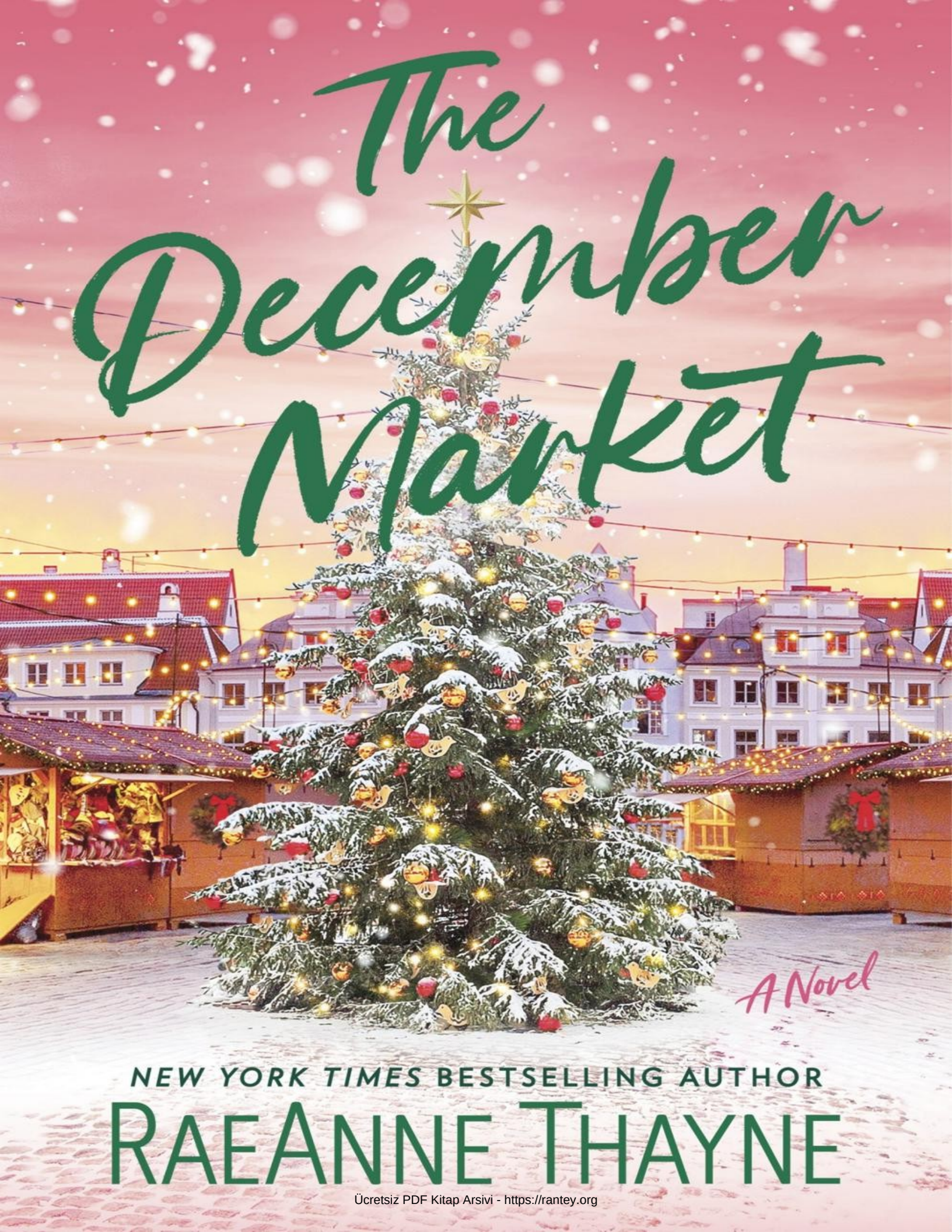
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The December Market

A Novel

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
RAEANNE THAYNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

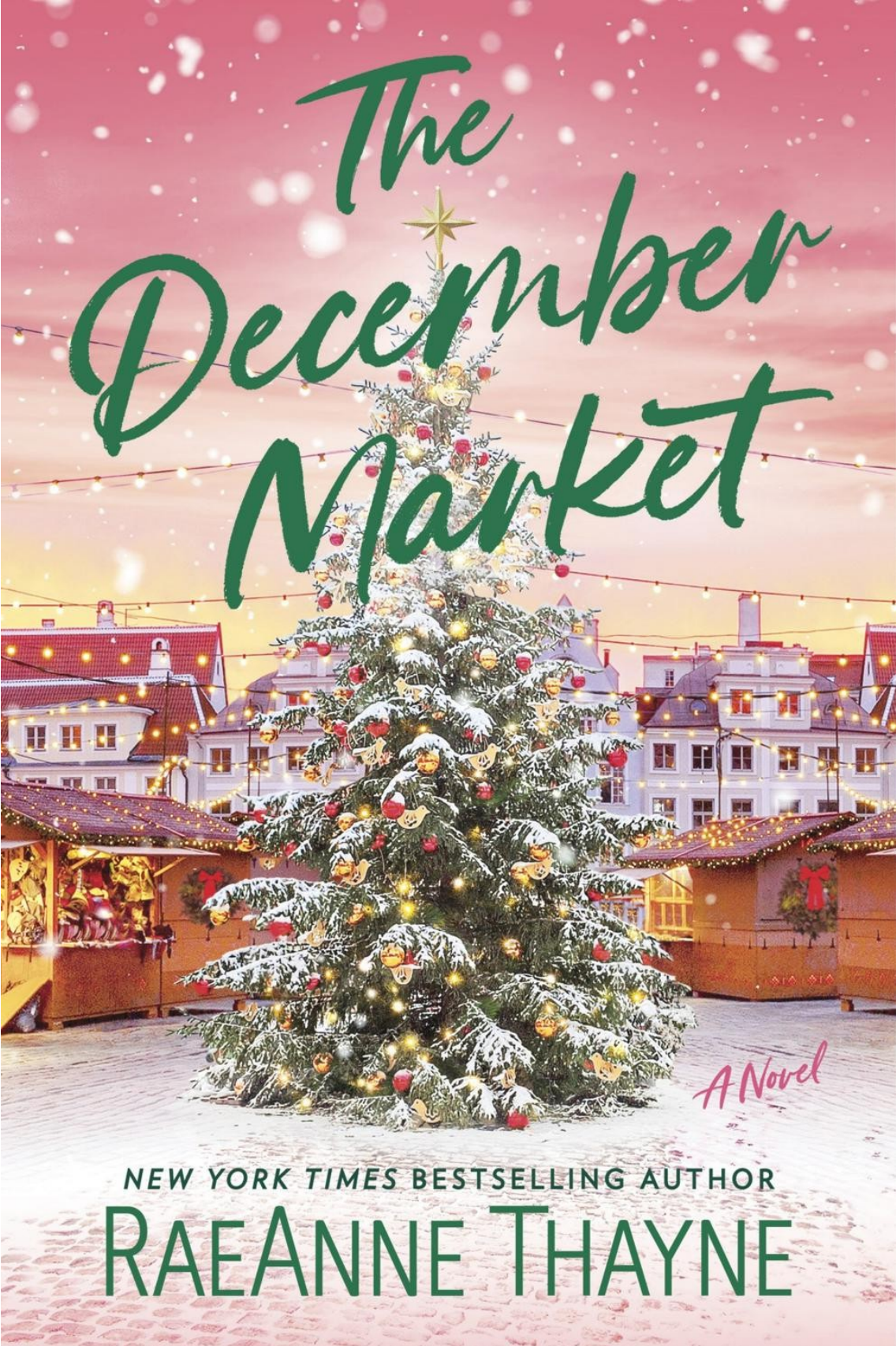
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The December Market

A Novel

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
RAEANNE THAYNE

OceanofPDF.com

RaeAnne Thayne, *New York Times* ve *USA TODAY* çoksatan yazarının kocası ve üç çocuğuyla birlikte yaşadığı güzel kuzey Utah dağlarında ilham buluyor. Kitapları, Romantizm Yazarları Derneği'nin RITA® Ödülü adaylıkları da dahil olmak üzere çok sayıda ödül kazandı. Amerika ve *RT Book Reviews*'dan Kariyer Başarı Ödülü. RaeAnne okuyucularından haber almayı seviyor ve raeannethayne.com web sitesi aracılığıyla iletişime geçilebilir.

RaeAnneThayne.com

OceanofPDF.com

Aralık Piyasası

RaeAnne Thayne

CANARY STREET PRESS

OceanofPDF.com

Muhteşem Gail Chasan'a ve tüm ekibe
Harlequin/Canary Street Press'te. Yetmiş beş öyküyü hayata geçirmeme
yardımcı olan sarsılmaz desteğiniz ve bağlılığınız için teşekkür ederim.
Rehberliğiniz ve sıkı çalışmanız çok değerliydi.

Ayrıca yaklaşık otuz yıl boyunca defalarca beynimin durmasına
katlandıkları için aileme de teşekkür ederim. Bu yolculuk siz olmasaydınız
mümkün olmazdı,
ve hepinizi derinden seviyorum.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Sonsöz](#)

[RaeAnne Thayne'in *15 Yaz Sonra* adlı kitabından alıntı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Şükran Günü'nden bir gün önce karlı bir akşam felaket yaşandı.

Kolları şişkin market poşetleriyle dolup taşan Amanda Taylor, dirseğiyle manevra yaparak kapıyı açan düğmeye basmayı başardı. Shelter Inn emeklilik topluluğunun otomatik kapısı.

Her zaman acelesi vardı, yoksa içeriye iki kez girmeye çalışırdı. Günü telaşlı ve çılgınca geçmişti ve büyükannesi için markete yaptığı son dakika ziyareti de buna yardımcı olmamıştı.

Günün birinde Birdie'yi paket servis kullanmaya ikna edebilirdi ama büyükannesi her zaman bir yabancıya en iyi meyve ve sebzeleri seçmesi için güvenemeyeceğini söyler ve son kullanma tarihlerini her zaman kontrol etmediklerinden yakınırdı.

Amanda yardım etmeyi gerçekten umursamıyordu. Büyükannesini çok seviyordu ve Birdie'nin hayatını biraz daha kolaylaştırmak için yapabileceği küçük bir şey olarak *onun* için ya da onunla *birlikte* alışveriş yapmayı düşünüyordu.

Büyükannesi her zamanki gibi bir Şükran Günü yemeği planlıyordu ama sadece ikisi ve bir arkadaşıyla birlikte olacaklardı. Birdie'ye zahmet etmesine gerek olmadığını söylemeye çalışmıştı ama tabii ki Birdie onu dinlememişti.

İşte Amanda, son dakika eşyalarıyla dolu beş kağıt torbayla hokkabazlık yapıyordu.

Kapıdan geçerken her şeyi dikkatlice dengeledi ve her şeyi dökmediği için kendini tebrik etti.

Şansa bakın ki, gurur her zaman onun ölümcül kusuru gibi görünüyordu. Bunu daha iyi bilmeliydi. Bir an binanın dinlenme odasının önünden aceleyle geçerken, bir an sonra ayağı küçük, tehlikeli ve kaygan bir şeye takıldı. Ayağı altından kayd ve küçük bir çığlık atarak poposunun üzerine doğru devrildi, patatesler, soğanlar ve muzlar bir ürün çağlayanı halinde poşetlerden uçtu.

Her nasılsa, nasıl olduğundan tam olarak emin değildi, acı içinde kıvrınmamayı başardı. Yine de istiyordu.

"Uh-oh." Geniş toplanma alanının kapısından küçük, gergin bir ses geldi. "Sanırım bu benim hatamdı. Gerçekten çok üzgünüm."

Yerde gözlerini kısarak baktığında, kıvrırcık siyah saçlı, altı yaşlarında küçük bir çocuğun yuvarlak koyu renk saçlarının arasından kendisine endişeli bir bakış attığını gördü.

çerçeveleli gözlükler.

Onu bir şekilde tanıyordu ama nasıl olduğunu hemen çıkaramıyordu. Onu yakın zamanda evinin önünden geçen alıştırma tekerlekli bir bisiklete binerken gördüğüne dair belli belirsiz bir anısı vardı ama bunun ne zaman olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

"Isaac. Ne yaptın sen?"

Arkasındaki dinlenme odasının kapısından gelen derin ve sert yaşlı erkek sesi, hemen açıklayamadığı nedenlerden dolayı omurgasında bir ürperti yarattı.

"Sen içeride *Abuelo* ile konuşurken ben de yarış arabamla oynuyordum. Dışarıda sürüyordum çünkü halının üzerinde değilken daha iyi gidiyor. Sonra hanımefendi üzerine bastı ve düştü."

Bir oyuncak. Ona çelme takan şey buydu. Çocuğun elindeki küçük kumandayla çalıştırıldığı belli olan küçük mavi bir yarış arabası görene kadar etrafına bakındı.

"İyi misin?" diye sordu çocuk, kahverengi gözleri gergindi.

"Olamaz. Çok özür dilerim. Bu oyuncağı yeni aldı ve uzaktan kumandanın nasıl çalıştığını henüz tam olarak çözemedi. Yardımcı olabilir miyim?"

O derin sesin sahibi görüş alanına girdi. Amanda yerdeki rezil yerinden önce yıpranmış deri botları gördü, sonra Kaslı kalçaları örten bir kot pantolon, kısa siyah bir ceket ve yüz mil kadar yukarı çıkıp siyah saçlı, gözleri oğlununkilerle aynı olan ve zayıf, keskin yüz hatlarına sahip bir adama ulaştı.

Nefesini tuttu.

Shelter Springs'in itfaiye şefi yardımcısı Rafe Arredondo ona elini uzattı. Aynı anda ayaklarının dibine yayılmış olan kadını tanımış olmalı ki, neredeyse komik bir şekilde iki kez baktı.

"Amanda. Oh. Merhaba."

Yarım bir el sallamayla başardı, poposu hâlâ sızlıyordu.

"İyi misin? Dur sana yardım edeyim."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

Kendi başına ayakta durmanın zarif bir yolunu bulabileceğini düşünseydi, onun elini tutmazdı. Adam onun parmaklarını kavradı ve onu yerden ayağa kaldırdı.

"Lütfen bana hiçbir şeyin kırılmadığını söyle."

Gururu mu? Saygınlığı mı? Kibri mi?

"Hiç sanmıyorum. Ben iyiyim. Nereye gittiğime dikkat etmeliydim. Ve aynı anda beş poşet yiyecek taşımaya çalışmamalıydım."

bir kez."

"Bunu temizlemenize yardım edebiliriz. Görünüşe göre çantalarınızdan biri yırtılmış."

Market poşetlerinden birinin alt kısmı tamamen düşmüş ve on kiloluk un çuvalı dökülmüştü. Tanrı'ya şükür ki çoğunlukla sağlamdı.

Rafe oğluna, "Git *Abuelo*'ya başka bir tane bulup bulamayacağını sor," dedi.

Isaac başını salladı ve koşar adımlarla arkalarındaki dinlenme odasına girdi. "Büyükbabanın buraya taşındığını unutmuşum."

"Doğru. Birkaç ay önce."

Rafe'nin tüm ailesi Shelter Springs'de yaşıyordu. Babası Al, birkaç yıl önce satıp emekli olana kadar bir alçıpan işine sahipti. Emekliliği uzun sürmemişti ve şimdi bir tamirci işi yapıyordu.

Annesi Louise, şehirdeki en popüler güzellik salonlarından birinin sahibiydi.

Amanda, Louise'in dükkânına gitmemişti, ancak kadının ve diğer salon stilistlerinin hepsinin iyi iş çıkardığını duymuştu.

"Cidden, iyi misin? Seni acil bakım kliniğine götürmemiz gerekiyor mu?"

"Hiç sanmıyorum." Zihinsel olarak tüm parçalarını kontrol etti. Acı ve şok hafiflemeye başlamıştı, ancak arkasını çürütmüş olabileceğinden şüpheleniyordu. Ayrıca, garip bir şekilde, ayak bileği zonkluyordu. Düşerken bir şekilde burkmuş olmalıydı.

Bu arada Isaac dinlenme odasından elinde bir market poşetiyle dönmüştü. Şimdi giriş holüne dağılmış ürünleri topluyor ve torbaya dolduruyordu.

"Gerçekten üzgünüz, değil mi Isaac?"

Çocuk suçlu görünüyordu, gözlüklerinin arkasındaki koyu renk gözleri kocaman olmuştu. "Evet, arabamı koridorda bırakmamalıydım." Durakladı. "Ama belki sen de nereye gittiğine dikkat etmeliydin."

Rafe'in yüzünü buruşturduğunu görse bile, onun diplomatik olmayan yanıtı karşısında gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı.

"Yeterince doğru. Zarar görmedim. Ben iyiyim. Söylemeliyim ki, oldukça havalı bir arabaya benziyor. Umarım kırmamışımdır."

"Yaptığını sanmıyorum. Bu harika bir araba. Teker bile yapabiliyor. Denemek ister misin?"

Onun cömert teklifinden etkilenmiş olsa da başını salladı.

"Belki başka bir zaman. Bu yiyecekleri evime götürmeliyim."

Büyükannemin dairesinde. Yarın burada Şükran Günü yemeği

hazırlayacağız,

Eğer malzemeleri zamanında ulaştıramazsam hindisini salamura edemeyecek."

"Onları taşımana yardım edebilirim ve sonra istersen arabamı deneyebilirsin. Koridorlarda gerçekten iyi gidiyor."

"İkimiz de sana yardım edeceğiz," dedi Rafe.

Birdie'nin dairesine gitmek için sadece birkaç adımı kaldığı için neredeyse reddedecekti ama çocuk o kadar içten ve yardımsever görünüyordu ki söyleyecek söz bulamadı.

"Yardıminız için minnettar olurum. Bu harika olur. Çok teşekkür ederim."

Rafe, onun hâlâ bir şekilde tuttuğu çanta dışında kalan çantaları aldı ve üçü birlikte koridorda ilerlediler.

"Hey," diye bağırdı Isaac büyükannesinin kapı zilini çalarken, gözlüklerinin arkasından gözleri irileşmişti. "Burası arkadaşım Birdie'nin yaşadığı yer."

Gülümsedi. "Arkadaşın Birdie benim büyükannem."

Bu çocuğa Birdie'nin Amanda için dünyadaki en önemli kişi olduğunu söylememiştir. Çocukluğunun karmaşası sırasında Birdie sürekli bir güç ve teselli kaynağı olmuştur.

Hatta Amanda yetişkinlik döneminde büyükannesiyile birlikte Huckleberry Sokağı'ndaki küçük evde yaşamıştı. Rose Cottage ona her zaman daha çok Amanda'nın evi, çekirdek ailesinin göl kenarındaki büyük malikanesinden ve hatta üniversiteden sonra satın aldığı apartman dairesinden bile daha güzeldi.

Büyükannesine makula dejenerasyonu teşhisi konulduktan sonra, görme yetisi dramatik bir şekilde kötüleşmeye başlayınca Amanda evini satın Birdie'nin yanına taşınmıştı.

Bunu bir tür fedakârlık olarak görmemiştir. Büyükannesinin yeni zorluklarına alışmak için yardıma ihtiyacı vardı. Birdie hayatı boyunca Amanda için sürekli bir destek kaynağı olmuştur. Şimdi karşılığında ona yardım etmek her ikisi için de bir hediye olmuştur.

Kapıyı büyükannesi açtı, kısa, dikenli beyaz saçları bugün mor röflelerle çizgilenmişti. Sarkık küpeler, en sevdiği gökkuşağı örgüsü terlikler ve üzerinde aptal bir hindi ile *Gobble Till You Wobble* yazan bir sweatshirt giymişti.

Amanda, Birdie'nin moda seçimlerinden ne bekleyeceğini asla bilemezdi. Hepsini severdi.

Birdie'nin köpeği sabırla onun yanında oturuyordu. Dash resmi olarak eğitilmiş bir köpek değildi.

hizmet hayvanı, ama yine de bu rolü yerine getirmek için iyi bir iş çıkardı.

Yardıı etti.

Engellerden kaçınır, düşürdüğü eşyaları geri alır ve dışarıdayken trafik ve beklenmedik kaldırımlar gibi tehlikelere karşı onu uyarırdı. "Merhaba büyükanne. Merhaba Dash. Ben Amanda. Alışveriş için geldim."

"Bunları getirdiğin için çok teşekkür ederim," dedi Birdie, sonra kaşlarını çattı. "Tek başınıza değilsiniz. Sanırım birkaç yardımcınız var."

"Merhaba, Bayan Birdie." Isaac Arredondo sırtarak gözlüklerini kaldırdı. "Benim. Isaac. Arkadaşın."

"Evet, öyle! Torunuma yardım etmeniz ne kadar hoş."

Isaac Amanda'ya suçlu bir bakış attı. "Ona gerçekten yardım etmedim. Daha çok ona çelme taktım. Koridorda uzaktan kumandalı arabamla oynuyordum ve ona bastı ve arkasının üzerine düştü. Biraz komikti ama gülmedim çünkü bu çok kaba olurdu."

Amanda küçük iyilikler için minnettar olması gerektiğini düşündü. Rafe'e yan gözle baktı ve onun oğlunun dürüstlüğü karşısında hem eğlenmiş hem de hayıflanmış görüldüğünü gördü.

"Beni yayılırken görmenin oldukça komik olduğunu tahmin ediyorum. Sanki muz kabuğuna falan basmışım gibi," diye itiraf etmek zorunda kaldı. "Muhtemelen ben de gülmemek için kendimi zor tutardım. Çok istemene rağmen gülmediğin için sana minnettarım."

"Oyuncaklarımıza karşı daha dikkatli olacağız, değil mi?" Rafe oğluna sert bir bakış attı.

"Evet. Başka birinin üzerine basmasını istemiyorum. Kırabilirler." "Ah canım. Bu utanç verici olurdu, değil mi?" Birdie tam olarak Gülümsemesini saklamak için.

"Evet. Çünkü *Abuelo*'dan yeni aldım ve henüz onunla oynayacak vaktim olmadı."

"Çok zamanın olacak," dedi babası.

"Merhaba Rafe, canım," dedi Birdie parlak bir gülümsemeyle. "Nasılsın?"

Eğildi ve onun uzattığı yanağını öptü. "Ben iyiyim, Birdie. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Amanda ikisinin sıradan tanıdıklardan başka bir şey olduğunu bilmiyordu. Görünüşe göre öyleydiler. Yeterince arkadaş canlısı görünüyorlardı ve Birdie onun sözleriyle parladı.

Hangi kadın tüm bu muhteşemliğin odak noktası olarak ışıldamaz ki?

"Kurabiye ister misiniz, canlarım?" diye sordu Arredondo'lara. "Onları fırından yeni çıkardım. Yardımlarınızın karşılığını en azından bu şekilde ödeyebilirim."

yiyecekleri taşımak."

Huh. Kurabiyesi neredeydi? Amanda tüm alışverişi yapan, onları taşıyan ve Isaac'ın oyuncak arabası yüzünden küçük düşürücü bir takla atan kişiydi.

"Evet, lütfen." Çocuğun yüzü güldü. "Kurabiyelere *bayılırım*."

"Sanırım önce babana bir tane alıp alamayacağını sormalıydım." "Sorun değil. Bir kurabiye. Eminim yemeğini bozmayacaktır. Bir şey olduğundan şüpheliyim.

bu çocuğun pizza iştahını kaçırarak."

"Oh güzel."

Amanda her zaman olduğu gibi büyükannesinin zorluklarla yüzleşme biçimine hayranlık duyuyordu. Az görmesinin hayatını yönetmesine ya da sınırlar koymasına asla izin vermemiş, sadece zorlukları aşmanın bir yolunu bulmuştu. Şimdi telaşla

Tezgâha baktı, içinde kurabiye olan kare kabı buldu, bir kâğıt havlu alıp misafirleri için iki tane seçti ve kurabiyeleri uzatarak geri döndü.

"Biri senin için, biri de baban için," dedi Isaac'e komplocu bir sırıtışla.

Amanda, Rafe'in sadece sağlıklı yiyecekler yiyen, işlenmiş şeker ya da karbonhidratın kutsal dudaklarının arasından geçmesine asla izin vermeyen insanlardan biri olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama öyle değildi. Teklif edilen kurabiyeyi sıcak bir gülümsemeyle aldı.

"Teşekkürler Birdie," dedi. Sonra hemen bir ısırık aldı, sonra bir tane daha, takdirle çiğneyerek.

"Leziz. Fıstık ezmeli öpücükler. En sevdiğim. Bunları *büyükannem* yapardı." "Onunkiler her zaman benimkilerden çok daha iyiydi," dedi.

"Rosita'nın

Yaptığı her şeyde sihirli bir dokunuş vardı. Tamalelerini özlüyorum."

"Ben de öyle," dedi. "Ve onun köstebek sosunu. Ve birria'sını. Tamam, eskiden yaptığı her şeyi."

Birdie onun kolunu sempatik bir şekilde sıktı. Amanda, büyükannesinin o yılın başlarında zatürreden öldüğünü hatırlıyordu. Büyükbabasının huzurevine taşınma kararında muhtemelen bunun da payı vardı.

"Şükran Günü için ne planlıyorsun?" Birdie Rafe'e sordu.

"Çalışıyorum, korkarım."

Amanda'nın tanıdığı Rafe, çoğunlukla gönüllülerden oluşan Shelter Springs İtfaiyesi'nin itfaiye şefi yardımcısıydı ve aynı zamanda kasabanın birkaç tam zamanlı sağlık görevlisi/itfaiyecisinden biriydi. Hakkında duyduklarına bakılırsa, Rafe bir kriz anında yanında olması gereken iyi bir adamdı.

"Her zaman ya Noel'de ya da Şükran Günü'nde çalışmak zorundayım," diye devam etti. "Değiş tokuş yaparız. Bu yıl, Noel'de izin alabilecek kadar şanslıyım.

Böylece Noel'i Isaac ile geçirebileceğim. Geçen yıl, hatırlarsanız, büyük fırtına sırasında çalışıyordum, Noel arifesinde burada, Shelter Inn'de küçük bir heyecan yaşadık."

Amanda bir önceki kış Covid'in kötü bir türüne yakalanmış ve Birdie'ye bir şey bulaştırmamak için tatillerde uzak kalmıştı. Yine de bir önceki Noel'deki fırtına efsanevi olmuş, sert ve şiddetli bir şekilde gelmişti. Kasabanın içindeki ve dışındaki yollar kapanmıştı, Arabalarında mahsur kalan yolcular.

Tüm bu karmaşa sırasında, Liz teyzesiyle birlikte emekli apartmanını yöneten ve apartmanda yaşayan sevgili arkadaşı McKenna Dodd birkaç hafta erken doğum yapmıştı.

Neyse ki Griffin bebeğin güvenli bir şekilde doğmasına yardımcı olmak için oradaydı.

Amanda'nın erkek kardeşi de acil durumlarda yanlarında bulunması gereken bir başka iyi adamdı. McKenna ve kocası Travis, beklenmedik doğum sırasında kendilerine yardımcı olacak eğitimli bir aile hekimine sahip oldukları için çok minnettarlardı.

"Umarım Şükran Günü'nde itfaiyede çalışan herkes sakın bir gün geçirir. Yarın geceye kadar kar yağmaya devam edecek. Yaklaşık beş ya da altı santim yağacak ama geçen yılki efsanevi Noel Arifesi fırtınası gibi olmayacak," dedi Birdie.

"Doğru. Sanırım her zamanki telefonları alacağız. Belki bir ya da iki kızak kazası ve elmalı turtayı fazla kaçıran birkaç kişi."

"Peki ya sen?" Birdie Isaac'e sordu. "Baban Shelter Springs'in iyi insanlarını korumak için çalışırken sen Şükran Günü'nde ne yapacaksın?"

Çocuk gülümsedi ve Isaac'in yanağındaki fıstık ezmeli kurabiye kırıntılarını yalamaya çalıştığı belli olan Dash'i okşamakla meşguldü.

"Kuzenlerimin evine gidiyorum. Orada kalacağım. Onlar ve bizim için, *Abuelo* ve belki *Abi* ve *Ito* için Noel ağacı kesmeye gideceğiz."

"Annemle babam," diye açıkladı Rafe. "Onlar *Abuela*'nın kısaltılmış lakapları.

ve *Abuelo*, yani büyükanne ve büyükbaba."

Isaac neşeyle, "Umarım testereyi ben de kullanabilirim," dedi ve bu söz yetişkinlerin üçünün birden yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Sanırım bu Joe amcanın işi olacak," diye yanıtladı Rafe onu.

"Belki ben yardım edebilirim. Eminim bu işte gerçekten iyiyimdir."

"Eminim öyledir, ama zincirli testereler yetişkinler içindir."

Isaac tartışmak ister gibi bakınca Rafe hemen devam etti, "Büyük büyükbabanın evine dönsek iyi olacak. Onu pizza yemeye götürmemizi bekliyor."

"Amanda'ya alışverişte yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim," dedi Birdie. "Bir şey değil. Kurabiyeler için teşekkür ederim," dedi Isaac kibarca.

"Paolo'ya selam söyle," dedi Birdie, Amanda'nın tam olarak tanıyamadığı pırıltılı bir gülümsemeyle.

"Ben yaparım. Güle güle, Birdie. Güle güle, Amanda." Rafe oğlunu kapıdan çıkarmadan önce ikisine de hızlıca gülümsedi.

Onların ayrılması odada tuhaf bir boşluk yarattı. "Çok iyi bir adam, değil mi?"

"Kim? Rafe mi Paolo mu?"

Birdie kıkırdadı. "İkisi de. Şu Arredondo adamları görünüş konusunda turnayı gözünden vurmuşlar. Sence de öyle değil mi?"

"Elbette," dedi Amanda, kendini belirgin bir şekilde rahatsız hissederek.

"Her neyse, Rafe hakkında ne düşünüyorsun? O artık senin komşun. Betty Scarborough'nun eski evini satın aldığını duydum. Sokağınızda böyle hoş, güçlü, yakışıklı bir adam olduğu için mutlu olmalısınız."

Amanda içten içe kaşlarını çattı, ancak ani tedirginliğini büyükannesine belli etmemeye dikkat etti.

Bu sinsi ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Birdie kendini işine adanmış bir çöpçatandı. Amanda herhangi bir erkeğe karşı en ufak bir ilgi belirtisi gösterirse -hatta sadece adını bile anarsa- büyükannesi hemen devreye girer ve romantik bir bağ kurmaya teşvik etmeye çalışırdı.

"Evet," dedi dikkatle. "Sanırım o ve Isaac yaklaşık bir ay önce taşındılar."

Bu hatırlatma onda belirgin bir suçluluk duygusu yarattı. Neredeyse diğer tüm

Huckleberry Sokağı'ndaki yeni komşumuz Amanda, mahalleye hoş geldin demek için her zaman bir ikram ya da güveç gibi bir şey bırakırdı.

Rafe ve oğlu sokağın aşağısına taşındığından beri uğramamak için bahane üstüne bahane bulduğunun tamamen farkındaydı.

"O eski yerde biraz hayat görmek güzel olmalı. Ben bile Betty'nin son birkaç yıldır, özellikle de Elmer öldükten sonra işleri iyice kötüleştirdiğini söyleyebilirim. Ben de burnumun ucunu bile göremiyorum. Onu suçladığımı söyleyemem, zavallı kadın. Sağlık sorunları bahçeyle ilgilenmesini zorlaştırıyordu."

ve bunun gibi şeyler. Rafe'in buraya ne yaptığını görmek güzel olacak. Bir uğrayıp kontrol etmeliyim."

"Sadece bir aydır evde. Fazla bir şey yapacak zamanı olduğunu sanmıyorum."

Mülkiyeti devraldıktan sonraki ilk birkaç hafta boyunca garaj yoluna büyük bir çöp konteyneri yerleştirildiğini fark etmiş ve babası Al'ın tamirci panelvanının ay boyunca sık sık oraya park ettiğini görmüştü.

Huckleberry Sokağı'ndaki diğer tarihi evlerden birinin sahibi olarak merak etmesinin doğal olduğunu söylese de, ne gibi değişiklikler yapıyor olabileceği konusunda kendisinin de biraz meraklandığını itiraf edebilirdi.

Öyleyse neden bir komşu ziyaretinde bulunup etrafı kontrol etme fırsatını değerlendirmemişti?

Cevabı biliyordu.

Çünkü Rafe Arredondo birçok nedenden ötürü onu fırtınadaki yavru bir kuş kadar tedirgin ediyordu.

"Zor günler geçirdi, değil mi? Rafe, yani. Zavallı çocuk."

Amanda başını salladı ama Rafe gibi büyük ve güçlü bir adamı bu kadar tarafsız bir şekilde düşünmekte zorlanıyordu.

"Eminim hayatları... yani Caitlin'in başına gelenlerden bu yana pek de kolay olmamıştır."

"Isaac annesi gittiğinde üç yaşından büyük olamaz, değil mi?"

Amanda yanında getirdiği yiyecekleri yerleştirmeye başladı, büyükannesinin Rose Cottage'daki küçük, verimli mutfağına olduğu kadar buradaki mutfağına da aşinaydı.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi.

Tüm bu olanlar ne büyük bir trajediydi. Rafe'in unutulmaz güzellikteki rahmetli karısı onun arkadaşıydı. Amanda'nın dükkânı The Lucky Goat'un müdavim müşterilerinden biriydi ve sabun yapmayı öğrenmek için düzenli olarak verdikleri derslerden birine katılmayı düşünüyordu.

Amanda kadının içinde bir yalnızlık, derin bir hüznü hissetmişti. Bir gün Amanda onu birkaç aydır ortalıkta görmediğini fark etti ve Caitlin'in reçeteli ilaç bağımlılığı nedeniyle rehabilitasyona gittiğine dair söylentiler duymaya başladı.

Birkaç ay sonra, Caitlin'in rehabilitasyon programından ayrıldığını, arkadaşlarıyla Portland'a taşındığını ve ardından aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü öğrenince şok olmuştu.

Kadın kasabayı terk ettikten sonra Amanda, bu kadınla evlenip evlenemeyeceğini merak etmişti.

ona yardım etmek için daha fazlasını yaptı. Dünyayı kurtarabileceğini düşünecek kadar kibirli değildi. Eğer kurtarabileceğini düşünmek gibi bir hata yaparsa, hayat

bu inancı çabucak yok etmişti. Ama Caitlin'in depresyonla boğuştuğunu hissetmişti ve bunu ona söylemediği için suçluluk duymaktan kendini alamıyordu.

ona ulaşmak için daha fazlasını yapmalıydım.

Rafe'in yanında kendini huzursuz hissetmesinin bir nedeni daha buydu.

Sanki babasının, Shelter Springs'in bazı çevrelerinde adı hâlâ anılan Dr. Dennis Taylor olmasının ötesinde başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi. Özellikle Rafe'in ailesinin babasından ve dolayısıyla kendisinden nefret etmek için güçlü nedenleri vardı.

"Şükran Günü'nü ailesiyle geçirmek yerine yarın çalışmak zorunda olması çok kötü," dedi Birdie. "Umarım itfaiye istasyonunda güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarır. Onlara turtalarımдан götürmeliyim."

Büyükannesi, Rose Cottage'daki ağaçlardan birinden toplanan meyveleri kullanarak lezzetli bir karamelli elmalı turta yapmıştır.

"Fazladan yiyeceğinizi düşünüyorsanız turta harika bir fikir."

"Şimdiden üç turta yaptım," diye itiraf etti Birdie. "Kendime engel olamadım."

Griffin bu yıl burada olmayacağı için sadece sen, ben ve arkadaşım Mabel Mulcahy varız. Sanırım yeterince var."

Garip bir tatil olacaktı. Amanda, büyükannesi ve dünyada mizacını tatlandırmaya yetecek kadar elmalı turta bulunmayan bir kadın.

Şükran Günü'nü Griffin ve Amanda'nın en yakın arkadaşlarından biri olan kız arkadaşı Natalie ile geçirmeyi kesinlikle özleyecekti. İkisi, bir yıl önce çıkmaya başladıklarından beri ikinci kez, ihtiyacı olan kırsal topluluklara sağlık hizmeti sağlamak için başka bir tıbbi görev için Guatemala'ya gitmişlerdi.

Tatili onlarla geçirmeyi çok isterdi ama birlikte geçirdikleri zamanı, özellikle de iyi bir amaç uğruna çalışıyorlarsa, nasıl küçümseyebilirdi?

Birdie, "Belki yarın biraz erken gelip beni itfaiye istasyonuna bırakabilirsin, böylece turtayı teslim edebilirim," diye önerdi. "Verilen Şu andan itibaren yağması beklenen kara bakılırsa, itfaiyeye giden üç blokluk yolu yürümem gerektiğinden pek emin değilim. Özellikle de turta taşıyarak. Dash'in yardımıyla bile düşüp yine kalçamı kıracağımı sanıyorum."

Rafe Arredondo'yla bu kadar kısa sürede tekrar karşılaşmaya hazır değildi. Ama büyükannesinin böyle bir işi tek başına yapmasına da izin verecek değildi.

"Elbette. Eğer bu konuda ısrarcıysan seni götürebilirim, ancak itfaiye istasyonunda bol miktarda yiyecek olmasını bekliyorum."

"Asla yeterince turtaya sahip olamazsın," dedi Birdie.

"Yeterince doğru. Belki de bunu gelecek Şükran Günü için bir tişörtün üzerine yazmalısın."

Birdie kıkırdadı. "Sanırım bunu yapacağım." Amanda buna hiç şaşırmazdı.

OceanofPDF.com

"Birdie'yi severim. Hoş biri."

Rafe oğluna gülümsedi. "Öyle, değil mi?"

Birdie Lovell'ı her zaman sevmiştir. Çevresindeki herkese nezaket ve şefkatle davranan nadir insanlardan biriydi.

Çocukken bir keresinde, kuzeni Alex'le birlikte, o zamanlar diğer arkadaşlarından birinin yaşadığı Huckleberry Sokağı'nda sokak hokeyi oynarken, Rafe'nin bir şutu boşa gitmiş ve disk sert bir şekilde onun ön penceresine doğru uçmuştu.

Sırtından aşağı süzülen buz gibi korkuyu hâlâ hatırlayabiliyordu. Arkadaşları Paul onları kaçmaya ve bodrumdaki dinlenme odasında saklanmaya teşvik etmişti ama Rafe bunu düzeltmeleri gerektiğini biliyordu.

İtiraf etmek için kapısına gittiğinde titriyordu, Alex de yanındaydı. Birdie sadece ikisine de sarılmış, olanları anladığına dair güvence vermiş, sonra da pencerenin tamir masraflarını karşılamaları için o yaz boyunca çimenlerini biçmelerine izin vermeyi kabul etmişti.

Alex'i hatırlamak tanıdık bir kayıp acısı getirdi. Gerçekten de kardeş kadar yakındılar, yan yana büyümüşlerdi. Alex'in annesi ve Rafe'in baba tarafından teyzesi olan Maria, Alex henüz dokuz yaşındayken ve Alex'in kız kardeşi Izzy altı yaşındayken ölmüştü. Babaları artık ortalıkta görünmüyordu. Sonuç olarak, Alex ve Izzy, annelerinin ölümünden sonra Paolo ve Rosita ile birlikte yaşamak üzere, Rafe'nin evinin hemen köşesindeki Shelter Springs'e geri dönmüşlerdi.

Her zaman yakın bir aile olmuşlardı ama Maria teyzesini kaybetmek tüm Arredondoları birbirine daha da yakınlaştırmıştı. Hepsi Alex ve Izzy'nin etrafında toplanmıştı.

Alex içlerinde en iyisiydi. Zeki, atletik, komik. Ölümünden kısa bir süre önce basketbol bursu kazanmıştı ve inanılmaz şeyler yapmaya hazırlanıyordu.

Tüm o vaatler, dünyada bir fark yaratma potansiyeli, bir Aralık günü sönüp gitmişti.

Tüm bunların anlamsız trajedisini düşünmekten nefret ediyordu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun baba?" Isaac ona sordu, kendi alnı da endişeyle kırışıyordu. "Birdie'yi sevmiyor musun?"

"Tabii ki seviyorum. Sevilmeyecek ne var? O harika biri. Ben sadece... üzücü bir şey hatırlıyordum."

"Annem mi? Onu düşündüğümde ben de üzüliyorum."

Oğluna sarıldı, bu Noel'i geçmiştekilerden çok daha iyi geçirmeye kararlıydı.

"Kuzenim Alex'i düşünüyordum. Annemi ziyarete giderken bazen onun mezarına çiçek götürdüğümüzü hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Basketbolu, balık tutmayı ve satranç oynamayı severdi. *Abuelo*."

"Kesinlikle öyle yaptı." Rafe çabayla üzüntüsünü bir kenara itti. Bu minnettarlık zamanıydı. Kaybettikleri onca şey yerine ailelerine, nimetlere ve *sahip oldukları* her şeye odaklanma zamanıydı.

"Gidip *Abuelo*'nun gitmeye hazır olup olmadığına bakalım, böylece onu *Abi*'ye götürebiliriz. *Ito*'nun evi."

Büyükbabası onu bıraktıkları dinlenme odasında olmadığından, Rafe koridorda ilerleyerek Birdie'ninkinin karşı kanadında bulunan Paolo'nun dairesine doğru ilerledi. Daireye vardıklarında Isaac heyecanla kapı zilini çaldı.

Büyükbabası özür dileyen bir gülümsemeyle hemen kapıyı açtı.

"Beklettiğim için özür dilerim. Muhasebecimden bir telefon aldım ve Onu dairemde dışarıda olduğundan daha iyi duyabiliyordum. Yatırımlarım hakkında konuşmak için garip bir zaman gibi görünüyor ama yıl sonundan önce portföyümde bazı değişiklikler yapmak istiyor. Beklediğimden daha uzun konuştuk. Todd'u başlatmak ve bazen onu geri döndürmek zordur aşağı."

Rafe bu konuşmanın tek yönlü olmadığından şüpheleniyordu. Büyükbabası insanlarla konuşmayı severdi. İlçenin her yerinde arkadaşları vardı, restoranın eski müşterileri ya da yıllar içinde tanıştığı diğer iş sahipleri.

Paolo eski ve yeni arkadaşlarıyla sohbet etmek için durduğunda onu şehirde herhangi bir yere götürmek genellikle bir sabır egzersiziydi.

"Sorun değil. Pizza sadece benim almam için hazır."

Rafe Şükran Günü'nün ertesi gecesi çalışacağı ve kutlamaları kaçıracağı için, o gece annesinin evine pizza götürmeyi teklif etmişti.

Tabii ki Paolo tüm bu aile eğlencesini kaçırmak istemedi.

"Ufak bir işim var. İstersen kamyonetine git. Seninle orada buluşabilirim. Gitmeden önce sadece bir şeyi arkadaşım Birdie'nin dairesine bırakmam gerekiyor," dedi Paolo.

"Az önce Birdie'nin dairesindeydik. Yiyeceklerini taşımasına yardım ettik," diye açıkladı Isaac.

Paolo çocuğa şaşkın bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Evet. Bize fıstık ezmesi kurabiye verdi. Çok güzeldi."

"Radyo kontrollü arabayla ilgili küçük bir olay yaşadık," diye itiraf etti Rafe. "Korkarım olması gerektiği kadar yakından izleyemedik ve Birdie'nin torunu Amanda arabaya takılıp düştü."

"Ah canım. Umarım iyidir."

"Öyle olduğunu söyledi." Isaac kaşlarını çattı. "Ama sanırım Birdie'nin dairesine gittiğimizde biraz topallıyor olabilir."

Bu Rafe için yeni bir haberdir. Neden fark etmemişti ki? Amanda Taylor'ın her zaman ne kadar lezzetli koktuğunu kesinlikle fark etmişti.

"Bu durumda, belki de onun için fazladan bir kutu çikolata almalıyız."

"Ben de seninle gelebilirim," dedi Isaac. "Belki Birdie bana bir kurabiye daha verir."

Rafe her ne kadar oğlunu binada yaşayan tüm yaşlılara kurabiye dilenmekten vazgeçirmek için bir şeyler yapması gerektiğini düşünse de, Birdie'nin kurabiyelerini sevmemenin zor olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Paolo kapı zilini çaldığında geri çekildi, ne kadar nefis kokarsa koksun Amanda Taylor'la bir kez daha karşılaşmaya pek hevesli değildi. Amanda kapıyı açtığında ceketini çıkardığını gördü. Meşe palamodu renginde, kumral saçlarını ortaya çıkaran ve gözlerini daha da parlak bir yeşil renge büründüren bir kazak giymişti.

"Oh. Merhaba, Bay Arredondo. Tekrar merhaba, Isaac. Rafe."

"Merhaba," dedi Isaac, her zamanki neşesiyle dairenin içine doğru yürürken. "Arabayı *abuelo*'nun evine bıraktım, böylece onunla tekrar oynayabilirim.

onu ziyarete geliriz. Böylece kuzenlerim de onunla oynayabilir."

Bu istenmeyen bilgi karşısında biraz gözlerini kırıştırdı. "Kulağa hoş bir fikir gibi geliyor."

"İki kuzenim var. Jade adında bir kız ve Samuel adında bir erkek. Onlar benim arkadaşlarım."

"Senin için ne kadar güzel. Hep kuzenlerim olsun isterdim ama maalesef hiç kuzenim olmadı."

Yine de bir kardeşi vardı. Griffin Taylor'ı iyi tanıyordu. Küçükken arkadaştlar ve Rafe şimdi Dr. olarak hastaları yerel acil servise taşıırken sık sık onunla etkileşime giriyordu.

Taylor bazen oradaki diğerk doktorların yerine bakıyordu.

"Anladığım kadarıyla daha önce küçük bir aksilik yaşamışsınız," dedi büyükbabası, ses tonu kibar ve centilmendi.

"Evet. Ama ben iyiyim."

"Torunuma arabayı veren ve onu burada, dinlenme odasında ve koridorda denemeye teşvik eden kişi ben olduğum için kendimi sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum. Özür jesti olarak size küçük bir şey getirdim. Umarım ikimizi de affedebilirsiniz."

Paolo'nun uzattığı çikolata kutusuyla daha da irkilmiş görünüyordu ama Rafe Paolo'nun her zamanki cazibesinin işe yaradığını görebiliyordu.

Rafe'e şaşkın bir bakış gönderdi, o da hafifçe omuz silkerek karşılık verdi. Ona Paolo'nun kendi akly olduğunu söylemek istiyordu. Tecrübelerine göre, genellikle en iyisi adamın istediğini yapmasına izin vermektir.

"Gerçekten. Affedilecek bir şey yok. Bu bir kazaydı. Nereye gittiğime dikkat etmeliydim."

"Yine de hediyeı al. Onları Haven Point'teki harika bir dükkandan alıyorum."

Etikete baktı. "Cravings'e bayılırım. Harika çikolatalar yapıyorlar."

"İşte böyle. Birinin size bir hediye vermesine izin verdiğinizde, karşılığında onun ruhuna bir hediye verdiğinizi duymadınız mı? Ruhumun bulabildiğı tüm hediyelere ihtiyacı var."

Rafe, *abuelo*'sunu reddedecek kadar yürekli olmadığını anlayabiliyordu. Çok az insan bunu yapabiliirdi.

"Teşekkür ederim o zaman," dedi daha önce hiç olmadığı kadar sıcak bir gülümsemeyle.

Rafe. "Bunlardan çok keyif alacağım."

"Rica ederim. Aslında büyükannen için de bir kutum var. O evde mi?"

"Buradayım. Merhaba, Paolo." Torununun yanında durmak için kapı aralığına doğru ilerledi.

Onu görünce Rafe'in büyükbabasının içi aydınlanmış gibiydi. Kızın elini tutup ağzına götürdü, bu da Isaac ve Birdie'nin biraz kıkırdamasına neden oldu.

"Merhaba, sevgili Birdie. Sana Cravings'ten biraz çikolata ve ödünç istediğin oyunu getirdim."

"Oh, evet. Teşekkür ederim."

"Onları buraya, giriş masanızın üzerine koyacağım."

"M kemm l," dedi kadın. Rafe onun buruuk yanaklarındaki rengin mutfağın sıcağından mı yoksa büyükbabasının cazibesinden mi kaynaklandığından emin değildi. İkincisinden  pheleniyordu. İlginti. Birdie Lovell ona hiç kızarmaya eğilimli bir kadın gibi gelmemişti.

"Amanda, sana bahsettiğim oyun buydu," dedi Birdie. "Geçen gece bunu oynarken çok güzel vakit geçirdik. İkimiz de gülmeden duramadık. Uzun zamandır bu kadar g lmemitim."

Rafe, Amanda'nın kaşlarını çatarak büyükbabasına biraz şüpheli bir bakış attığını gördü.

"Harika," dedi bir süre sonra. "ikolatalarımızı yiyebilir ve yarın  kran Günü Yemeği'nden sonra Mabel'la birlikte oyunu oynayabiliriz."

"Mabel Mulcahy ile yemek mi yiyorsun?" Rafe sormak zorunda kaldı.

"Evet. Zavallıcık," diye cevap verdi Birdie. "Kızı kayınvalidesine gideceği için bu yıl gidecek başka bir yeri yoktu. Evinde tek başına yemek yemesi fikrine dayanamadım."

"Sen nazik bir kadınsın Birdie," dedi Paolo, Amanda'nın  pheci ifadesini daha da gerginletiren o pırıltılı gülümsemelerinden biriyle.

Rafe bir süre sonra, "Gitmeliyiz, *Abuelo*," dedi. "Herkes pizzasını bekliyor olacak."

"Elbette. Tabii ki. İkinize de iyi akşamlar. Yarın sabah akşam yemeği için oğlumun evine gitmeden önce sizi g receğime eminim," dedi Birdie'ye.

"Evet. Kesinlikle," diye yanıtladı.

Paolo ve Isaac, Birdie'nin köpeğini son bir kez okadıktan sonra koridora geri döndüler.

Dışarıda kamyonetine doğru yürüdüklerinde, r zg rın son bir saat içinde şiddetini artırdığını ve artık kar tanelerini, oyun parkında kum fırlatan bir ocuk gibi neeyle savurduğunu gördüler.

Rafe'nin kamyonetine doğru giderlerken Paolo, "Amanda Taylor çok hoş bir kadın," dedi. "Herkes  karşı her zaman çok naziktir. Haftada en az   ya da dört kez büyükannesini görmeye gelir. Onlar çok kapat."

Bu Rafe'ye karşı bir kazı mıydı çünkü sadece bir kez ziyaret etmeyi başardı ya da

Haftada iki kez mi? Bunun muhtemelen Paolo apartmana taşınmadan önce birbirlerini gördüklerinden daha sık olduğunu belirtmeye zahmet etmedi.

"Evet. Çok nazik biri."

"Onun çabaları olmasa bu kasaba darmadağın olurdu, özellikle de Noel pazarı söz konusu olduğunda. Bu işi neredeyse tek başına yürütüyor. Tüm yılını buna hazırlanarak geçirir."

Evet. Amanda hakkında bunu biliyordu. Kadın, kasabanın yıllık Bağış Pazarı'ndan kütüphane kuruluna, hastane vakfından parktaki konserlere kadar her pastada parmağı olmasını seviyordu.

Rafe, "Bu tek kişilik bir gösteri değil," diye belirtti. "Pazarda pek çok kişinin parmağı var. İtfaiye bile kamu hizmeti olarak orada ilk yardım standı açıyor."

Neyse ki Rafe bunu genellikle acil yardım ekibine bırakabiliyordu.

"Evet, tabii ki. Haklısınız. Ancak Amanda'nın işleri yürüttüğü son beş yıldaki çabaları olmasaydı pazarın bu kadar büyüyebileceğinden şüpheliyim. Aklına bir şey koyduğunda durdurulamaz biri. Sanırım bunu büyükannesinden almış."

"Hiç şüphesiz," dedi Rafe, büyükbabasının kamyonetinin yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederken, ardından Isaac'in yükseltici koltuğuna oturmasına yardım etmek için kral kabininin arka koltuğuna geçti.

En sevdikleri yerel pizzacıdan pizzaları ve sarımsaklı ekmeği alıp ailesinin evine gittikten sonra bile düşünceleri Amanda'ya dönmeye devam etti.

Rafe'den birkaç yaş küçük olmasına rağmen onu ezelden beri tanıyordu ve tanışıklıkları her zaman onun dünyasının çeperinde görünmüştü. Yolları pek sık kesişmiyordu ama Rafe onun sokağın aşağısında bir ev satın aldığına ve büyükbabası da büyükannesiyile aynı apartmanda oturduğuna göre bu durumun biraz değişmesini bekliyordu.

Enerjisine ve farklı sivil amaçlar için duyduğu coşkuya rağmen, Amanda Taylor ona her zaman... bir şekilde hüznü gelmişti. Söylediği hiçbir şey değildi, sadece gözlerinde en parlak gülümsemenin bile gizleyemediği gölgeler vardı.

Acısı için kesinlikle bir nedeni vardı. Dennis Taylor'ın kızı olarak büyümek onun için hiç de kolay olmamıştı. Babası, Shelter Springs'te herkesin kaçmakta zorlanacağı bir acı mirası bırakmıştı.

Amanda da çocukluk aşkını trajik bir ış felaketinde kaybetmişti. Rafe on iki yıl önce, sağlık görevlisi olmadan önce kayak devriyesinde çalışmıştı. Jake Shepherd'ı çıkarmak için kar ve buzun içinde çabalayan ilk müdahale ekiplerinden biriydi ve Rafe

Adam yüzeye çekildiğinde yüz hatları mavi ve cansızdı.

Jake'le birlikte snowboard yapan Griffin Taylor'ın kalp masajı yapmasına yardım etmek için koşmuş ama başarılı olamamıştı.

Bildiği kadarıyla Amanda nişanlısı öldüğünden beri pek kimseyle çıkmamıştı.

Kurucular Günü geçit töreni ya da itfaiyenin yıllık kahvaltısı gibi kasaba etkinliklerine her zaman yalnız ya da büyükannesi veya arkadaşlarıyla gelirdi.

On yıldan uzun bir süre sonra hâlâ Jake için yas tutuyor muydu? Hiçbir fikri yoktu.

Kesin olarak bildiği tek şey, Rafe'in ondan uzak durmak için elinden geleni yapması gerektiğiydi.

Yükü olan bir kadınla evlenerek büyük bir hata yapmıştı, geçmişinden gelen şeytanlardan kaçamamıştı. O ve oğlu hâlâ Caitlin'in dünyalarında açtığı sivri deliğin etkisinden kurtulmaya çalışıyorlardı.

Dersini iyi öğrenmişti.

OceanofPDF.com

Büyükannesinin bir sevgilisi varmış.

Amanda bu konuda ne düşüneceğinden pek emin değildi.

Şükran Günü'nün ertesi günü, dükkânı The Lucky Goat'un kasasının arkasında durmuş, Birdie ve Paolo Arredondo'nun kalabalık koridorlarda kol kola yürümelerini izliyordu.

Paolo'nun taşıdığı sepeti doldururken ürünleri koklayarak ve fiyatları karşılaştırarak hayatlarının en güzel zamanını geçiriyor gibiydiler.

En azından onların son derece eğlendiklerini düşünüyordu. Onlara kısa bakışlar atmaktan başka bir şey yapacak zamanı yoktu. Bugün Kara Cuma'ydı ve o gün ve ertesi gün, Küçük İşletmeler Cumartesi için tam gaz çalışmayı bekliyordu.

Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için şafaktan önce dükkâna gelmiş ve indirimli alışveriş yapanlar için erkenden açılmıştı ve muhtemelen dükkân kapanana kadar da ayrılmayacaktı.

Uzun saatlere ve sıkı çalışmaya aldırmazdı. Mağazasını işletmeyi seviyordu.

Bir zamanlar büyükannesi de aynı arazide bir sanat galerisi işletiyormuş. Birdie galeriyi kapatıp emekli olmaya karar verdikten sonra, vizyonu ilk kez kaybolmaya başladığında, Amanda burayı kendisi için kullanmak istedi. Büyükannesine, küçük binayı ondan satın almasına izin vermesi için ricada bulundu.

Amanda, toplumdaki diğer kişilere, özellikle de ailelerinin gelirini artırmak isteyen kadınlara yardımcı olacak bir mağaza açmak istediğini biliyordu. Bir dizi şanslı durum sayesinde yerel olarak üretilen cilt bakım ürünlerine ve el sanatlarına odaklanmaya karar verdi.

Dükkândan asla zengin olamayacaktı ama buna gerçekten ihtiyacı da yoktu.

Babasının ölümü üzerine, Griffin'e ve ona oldukça büyük bir miras kalmıştı.

Griffin, tıp fakültesine gitmek ve aile hekimliği muayenehanesini açmak için kendi parasını kullanmıştı.

Dikkatli yatırımlar ve ölçülü harcamalar sayesinde Amanda, büyükannesinden Rose Cottage'ın yanı sıra mağazayı da satın aldıktan sonra bile kendine ait çok şey kalmıştı.

Girişimcilere yardım edebilmeyi seviyordu. Tedarikçileri genellikle ek iş yaparak fazladan para kazanmaya hevesli anneler ya da büyükannelerdi.

sabunlar, losyonlar ve dudak balmı yapıyordu. Amanda ayrıca çevre dostu şampuan ve saç kremlerinden oluşan küçük bir seriye de sahipti.

El sanatları alanında, el işçiliğiyle yapılmış mücevherler, çömlekler ve rüzgâr çanları ve ahşap oymalar gibi tuhaf eşyalar sattı.

Mağazası hem yerel halk hem de Shelter Springs'e gelen ziyaretçiler arasında popülerdi ve bu da tam olarak açmaya karar verdiğinde umduğu şeydi.

Müşterilerine kaliteli ürünler sunabilmeyi ve aynı zamanda yerel zanaatkarlara ve girişimcilere yardımcı olmayı seviyordu.

"Şuradaki Birdie ve yanındaki yakışıklı yaşlı beyefendi mi?"

Müdür yardımcısı ve yakın arkadaşı Cat Lewis başını yaşlı çifte doğru eğdi.

Amanda çok belli etmemeye çalışarak onlara baktı. Zahmet etmesine gerek yoktu. Birbirlerinden başka kimseye dikkat etmiyorlardı. Paolo ve Birdie kafalarını birleştirmiş, kalp, yıldız ve Noel ağacı şeklindeki tarçın kokulu zencefilli kurabiye süslerinin üzerine eğilmişlerdi.

"Görünüşe göre. Kısa süre önce Shelter Inn'e taşındı ve sanırım yakın arkadaş oldular."

Cat çok mutlu görünüyordu. "Birlikte çok sevimliler! Sadece arkadaş olduklarına emin misin?"

Hiçbir şeyden emin değildi, sadece Birdie'nin Paolo'yla filizlenmekte olan arkadaşlığı onu belirgin bir şekilde rahatsız ediyordu. "Evet," dedi kararlılıkla, Cat kadar kendini de ikna etmeye çalışarak.

"Onlar sadece arkadaş."

"Eğlenceli bir gerçek. Zührevi hastalıkların en yüksek oranda altmış beş yaşın üzerindekilerde görüldüğünü duydum. Buna inanabiliyor musunuz?"

Kaşlarını çattı. "Şu anda bunu düşünmeme bile gerek yok, teşekkürler."

"Sadece söylüyorum. Sanırım artık hamile kalamayacaklarını bildikleri için, nasıl desek, eversiz binmeyi tercih ediyorlar."

"Bu çok iğrenç." Yirmi yaşındaki Scarlet Bennett, sanki Cat ona yeni bir kokarca kokulu oda spreyi sıkmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Konuyu değiştirelim, ne dersiniz?" dedi Amanda. Düzenli müşterilerinden biri kasaya bir kucak dolusu ürün bıraktığında rahatladı.

"İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?" Amanda sordu.

Kimmy Hill onun toplamaları saymasını izlerken gülerek, "Ve sonra biraz," dedi. "Aslında, tam olarak her şey değil. Bir şeyler yemeyi mi planlıyorsun?"

Bu yıl Noel pazarında yine kiosk var mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Cat cevap verdi. "Amanda pazar komitesinin başkanı. Son pazar kapandığından beri bunun planları üzerinde çalışıyor. Bu kadar çaba harcayıp da pazarda bir tezgahımızın olmaması çok yazık olur."

"Evet. Kesinlikle orada düzenli tezgahımız olacak. Aylardır envanter stokluyoruz. Eğer geçen sene gittiyseniz, biz de aynı yerde olacağız. Farklı ürünler olsa da."

Shelter Springs'in yıllık Bağış Pazarı hem Amanda'nın yılının en önemli olaylarından biriydi hem de büyük bir çalışma gerektiriyordu.

Kimmy gülerek, "Sanırım geçen yıl pazara üç kez gittim ve her seferinde sizin tezgahınızdan bir şeyler satın aldım," dedi. "Keşke kitap kulübüm için bu hediyeleri almak için bekleyebilseydim."

"Bunlara bayılacaklar," dedi Amanda, kokusu ona hep eski sayfaları, yağmurlu geceleri ve sıcak ateşleri hatırlatan bir düzine Booklover mumunu göstererek.

"Gelirlerin bir kısmının bu yıl desteklediğiniz hayır kurumuna gitmesini isterdim ama bunları şimdi almak zorundayım. Aralık toplantımızı önümüzdeki hafta, pazar açılmadan önce yapacağız."

"Belki de kapıdaki Kara Cuma satışlarımızın yüzde yirmisini gıda bankasına bağışladığımızı duyuran tabelayı gözden kaçırdınız."

Kimmy'nin gözleri parladı. "İşareti kaçırmışım! Bu harika bir şey. Bu durumda,

Sanırım şuradaki banyo bombası hediye sepetini de ekleyeceğim.

Baldızıma ne alacağımı bir türlü bulamıyorum ama banyo yapmayı çok sevdiğini biliyorum. Gidip almam için bana bir dakika verebilir misiniz?"

Amanda arkasında bekleyen diğer iki müşteriye işaret edemeden koşarak uzaklaştı.

Neyse ki Scarlet hemen yedek kasaya geçti. "Bir sonraki müşteriye yardım edebilirim," dedi.

Kimmy bir iki dakika sonra elinde banyo bombası hediye sepetlerinden biriyle döndü. Amanda içinde bir banyo kese ve küçük bir limon kokulu sabun ve losyon kaplarının yanı sıra şişme bir yastık.

Amanda hızlıca kadının hesabını kapattı ve sepeti selofana sarıp geniş bir bufalo desenli kurdeleyle bağlayarak hediye paketi yapmayı henüz bitirmişti ki başka bir müşteri mağazaya girmek için kapıyı açtı ve içeriye siren sesleri girdi.

Geniş ön kapıdan dışarı bakmak için dönen tek kişi Amanda değildi. Tam zamanında pencerelerden bir itfaiye aracının yolun ortasında, tam da dükkânının önünde durduğunu gördü.

"Neler oluyor?" Scarlet paniklemiş görünerek sordu. "Yangın mı var?"

Amanda genç kadının omzunu güven verici bir şekilde sıktı. Scarlet, ailesiyle birlikte yaşadığı evden ayrıldıktan sonra hâlâ travma sonrası stres bozukluğu yaşıyordu.

Kasabanın dışındaki kırsal bölge birkaç yıl önce hızla yayılan bir orman yangınıyla kül olmuştu. O, ailesi ve kardeşleri canlarını zor kurtarmışlardı ve hâlâ yeniden inşa sürecindeydiler.

"Emin değilim. Cat, şu kasayı devralabilir misin? Ben gidip kontrol edeceğim."

Hemen malzeme odasındaki kancadan paltosunu aldı ve aceleyle dışarı çıktı. Cadde insanlarla ve itfaiyecilerle doluydu, hepsi de caddenin karşısındaki iplik dükkânı Cozy Creations'ın çatısında olanlara odaklanmıştı.

İkinci bir itfaiye aracının yaklaşmasını izledi, bu araçta bir kepçe vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu bir görgü tanığına.

"Görünüşe göre birisi çatıda mahsur kalmış. Birkaç Noel ışığı asmak için yukarı çıkmışlar ve paniklemişler. En azından ben öyle duydum."

Çatıda mı? Kimdi o?

Amanda ani bir şüpheyeye kapıldı. Dükkânı işleten ikiz kız kardeşler Opal ve Pearl Barnes tutumlu oldukları kadar inatçıydılar da. İster kar küremek, ister vitrinlerini yeniden boyamak ya da içeride yeni vitrinler inşa etmek olsun, kadınlar her şeyi kendileri yapmaya çalışıyordu.

Hatırlayabildiği kadarıyla geçmiş yıllarda Noel ışıkları asmamışlardı. Genelde sadece ön pencerelerini, birlikte yaptıkları kocaman bir örgü penguenin etrafındaki ışıklarla süslüyorlardı.

Neden Amanda'dan yardım istememişler ya da konutlar ve işyerleri için ışık asan profesyonel şirketlerden birini tutmamışlardı?

Oraya nasıl çıkmışlardı ki? Binanın yan tarafından yukarı çıkan büyük bir uzatma merdiveni gördü ve bu ona cevabı verdi.

Kadınlar yetmişli yaşların başındaydı. Çatıda işleri yoktu!

Buradan tanıyamadığı bir itfaiyecinin kamyonun kepçesine tırmanışını ve kepçenin iki metre yukarıya uzanışını izledi.

çatıya ulaşmak için. Kurtarıcı dışarı tırmanırken Amanda nefesini tuttu, sonra da çatının kenarında büzüşmüş halde görebildiği figüre doğru yan adımlarla ilerledi.

İtfaiyeci figürün etrafına bir battaniye sararak ayağa kalkmasına yardımcı olurken ve dikkatlice çatı hattına doğru yönlendirirken yerdeki kalabalık alkışladı.

Gölden soğuk bir rüzgâr eserken gökyüzü kar püskürtmeye başladı. Amanda titredi. Dükkânı tıklım tıklımdı ve müşterilerine yardım etmek için geri dönmesi gerektiğini biliyordu ama Shelter Springs'in merkezinde yaşanan dramdan kendini alamıyordu.

Opal ya da Pearl, hangi ikizi oradaysa, güvenli bir yere ulaştığından emin olmalıydı.

"Paolo bana gittiğin yerin burası olduğunu söyledi," dedi bir ses aniden yanında. "Neler oluyor? Yangın mı çıktı yoksa biri mi yaralandı?" Birdie sordu.

İleri derecede makula dejenerasyonu nedeniyle büyükannesi sadece yüzüne yakın olan şeyleri görebiliyordu. Elbette sokağın öbür ucunda neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olamazdı. Yanında dikkatle bekleyen Paolo olmasaydı, Birdie kalabalık caddede Amanda'yı bulamazdı. Onu işaret etmiş ve Birdie'yi buraya yönlendirmiş olmalıydı.

"Kesin olarak bilmiyorum. Çatıda sıkışmış biri var gibi görünüyor. Opal mı yoksa Pearl mü bilmiyorum."

"Olamaz! Zavallıcalar!"

Büyükannesi Cozy Creations'tan iplik ve diğer örgü malzemeleri satın alıyordu ve her iki kadınla da arkadaştı.

"Ne oldu?" Paolo sordu. "Oraya nasıl çıktılar?"

Amanda itfaiyecinin kadının kovaya geri dönmesine yardım edişini izledi. Kadına bir emniyet kemeri takıyor gibiydi.

"Emin değilim. Birinden Noel ışıklarını asmaya çalıştıklarını ve paniklediklerini duydum. Yine de olanın bu olup olmadığından emin değilim."

Paolo endişeyle kaşlarını çatarak, "Bu hoş hanımların hiçbiri kaygan bir çatıda olmamalı," dedi.

"Katılıyorum. Ama görünüşe göre öyleler."

Hafifçe sağa doğru hareket etti ve farklı bir bakış açısına sahip oldu. Şimdi mavi paltolu, örgü atkılı ve şapkalı bir kadının iki elini ağzına bastırmış bir şekilde mağazanın önünde durduğunu görebiliyordu.

"İşte Opal, caddenin karşısında." Büyükannesinin o kadar uzağı göremediği kesin olsa da Amanda kadını işaret etti. "Demek ki çatıdaki kişi Pearl olmalı."

"Ve o kötü dizleriyle! Bir arabaya tırmanmakla işi yok. çatı." Paolo'nun yüzü endişeyle buruştu ve Amanda onun tüm kasabadaki belli bir yaştaki tüm kadınları tanıyıp tanımadığını merak etti.

"Kurtarıcı onu kovaya sokmaya çalışıyor gibi görünüyor," diye açıkladı büyükannesine. "Onu bu şekilde aşağı indirecekler."

Haftalık yerel gazetede okuduğuna göre, otuz yıldan uzun süredir hizmet veren eski kepçe kamyonu tamir edilemeyecek şekilde bozulduktan sonra, kasaba bu kepçe kamyonunu daha yeni satın almıştı.

"Hey! Oradaki benim torunum!" Paolo söyledi. Çatıdaki itfaiyeciye baktı.

Fark etmeliydi. İtfaiyeci üniformasının içindeki o güçlü gövdeyi, o geniş omuzları nasıl gözden kaçırabilirdi?

Kalbi göğsünde onu ciddi şekilde rahatsız eden küçük bir tekme attı.

Adamı çekici bulmak şöyle dursun, farkına bile varmamıştı. En ufak bir şekilde.

Amanda, Rafe Arredondo'nun muhtemelen şehirde kendisiyle ilgilenecek son erkek olduğunun tamamen farkındaydı.

Şimdi o olduğunu bildiğine göre, sanki bir kez daha cadde boyunca farklı bir bakış açısına taşınmış gibi, şimdi ortaya çıkan sahneyi yeni bir perspektiften izlemekten kendini alamadı.

Pearl kovaya tırmanmakta isteksiz görünüyor, Rafe'e sıkıca tutunuyordu. Rafe başını sallayarak, artan rüzgârla birlikte Amanda'nın kesinlikle duyamayacağı bir şey söyledi. Rafe sonunda yaşlı kadının içeri girmesine yardım etmeyi başarırken Amanda nefesini tuttu. Bir süre sonra kova önce yavaş ve yumuşak bir şekilde, sonra da kalabalığın nefesini kesen ani bir yalpalamayla alçalmaya başladı.

"Neler oluyor?" Birdie kaşlarını çatı, yüzü kalktı ve kar taneleri koyu renk gözlüklerini kapladı.

"Kova Pearl içindeyken aşağı iniyordu ama biraz sallanıyor gibiydi. Eminim o iyidir."

Paolo kaşlarını çatarak, "Rafe'in neden güvende olduğundan emin olmak için onunla birlikte gelmediğini merak ediyorum," dedi.

Olay yerinin etrafında duran itfaiyecilerden biri onun sesindeki hafif kınamayı duymuş olmalıydı. Onlara bir adım daha yaklaştı. "Yapamam. Bir kurbanın kendi başına gitmesine izin vermek prosedüre aykırıdır ama bu durumda

muhtemelen daha güvenli bir seçenek. Kamyonu Teksas'taki bir itfaiyeden nasıl aldığımızı biliyor musun?"

Paolo başıyla onayladı. "Evet. Torunum birkaç ay önce onu geri götürmek için oraya uçtu."

"Görünüşe göre, önceden yaptığımız tüm testlere ve güvenlik incelemelerine rağmen bu kadar iyi bir anlaşma yapmamızın iyi bir nedeni var. Arızalı. Bir hava kovanı yaklaşık altı yüz pound taşıyabilmeli. ama bizimki, içinde yarısından fazlası varsa titriyor. Aksi takdirde oraya iki adam gönderirdik. Sanırım Rafe riske girmek istemedi. Yine de Pearl için endişelenmemelisin. Onu koşumladı. İyi olacaktır."

Amanda kovanın nihayet yere kadar indirilmesini izledi. Diğer üç itfaiyeci ona yardım etmek için koşuştururken Opal'ın koşarak gelip kız kardeşini sıkıca kucakladığını gördü ve kalabalıktan büyük bir tezahürat yükseldi.

Vay be. Kriz önlendi.

Amanda rahatlamış bir iç geçirdi. Dükkânına ve Kara Cuma müşterilerine dönmesi gerekiyordu ama nedense kendini bir türlü alamıyordu. Rafe hâlâ çatıdaydı ve Paolo ile Birdie de sahneden etkilenmişti. Adam Amanda'nın büyükannesine olayı bire bir anlatıyordu.

Amanda neler olduğunu tam olarak göremiyordu. Rafe çatının kenarına çömelmiş gibi görünüyordu, sonra yan adımlarla ilerliyor ve birkaç adımda bir tekrar eğiliyordu.

"Ne yapıyor bu?" Birdie sordu. "Tam olarak emin değilim," diye yanıtladı Paolo.

Amanda bakışlarını kıstı, sonra elinde bir şey olduğunu fark etti.

"Sanırım Opal için Noel ışıklarını asma işini bitiriyor. ve Pearl."

Oh. Ne kadar nazik bir davranış. Lapa lapa yağan kara ve paltosunun altındaki rüzgâra rağmen Amanda içinden bir sıcaklık sızdığını hissetti.

On dakikadan daha kısa bir sürede bitirdi, muhtemelen *Ona ve çoğu insana bütün bir öğleden sonra.*

Fişi takip ışıkları yaktığında aşağıdaki kalabalık bir kez daha alkışladı. Kaskının altında bir gülümseme parıltısı gördü ve Rafe artan karda hafifçe eğildi.

Bu, şehir merkezindeki küçük iş alanının uzun zamandır görmediği kadar büyük bir heyecandı. Yerel tüccarların iyiliği için, tüm izleyicilerin bittiğinde alışverişlerine döneceklerini ummak zorundaydı.

"Onun için kepçeyi geri gönderecekler mi?" Paolo onlara indirimli kamyondan bahseden itfaiyeciye sordu.

"Riske girmek istediklerini sanmıyorum, özellikle de rüzgar şiddetlenirken.

Bu yüzden merdiveni kuruyorlar."

Elbette, iki itfaiyeci Pearl'ün çatıya tırmanmak için kullandığı sallantılı merdivenin yanına bir merdiven daha yerleştirmişti.

Rafe döndü ve aşağı tırmanmaya başladı. Merdiven hafifçe yana yattığında sadece birkaç adım atabilmişti. Botlarından biri kalabalığın nefesini kesecek kadar endişe verici bir şekilde altından kaydı. Aşağıdaki itfaiyeciler onu desteklemek için koştular ama artık çok geçti. Kayma Rafe'in dengesini bozmuştu ve Çizmeler merdivene tutunmak için çırpınıyordu. Bir sonraki an, düşüyordu, düşüyordu, en az bir düzine metre, sonra mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kaldırıma iniyordu.

Amanda dehşet dolu bir an için sadece bakabildi, sonra caddeyi koşarak geçti. Ne yapmayı umduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, özellikle de diğer itfaiyeciler ve sağlık görevlileri olay yerindeyken. Sadece içgüdüsel olarak oraya koşmuş, yapabiliyorsa yardım etmek istemişti.

Ne bulacağından korkan kadın, Rafe'in kolunu tutarak küfürler savurarak doğrulduğunu görünce rahatladı.

"Ne oldu? Sen iyi misin?" Paolo sordu, sesinde korku ve aciliyet vardı.

Rafe başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "*Abuelo*? Burada ne işin var?"

"İtfaiye aracı geldiğinde caddenin karşısında alışveriş yapıyorduk. Biz sizi iş başında izlemek için kaldık ve beklediğimizden daha büyük bir gösteri yaptık."

Rafe'in bakışları Amanda'nın kilerle buluştu ve kafası daha da karışmış görünüyordu. Onu suçlayamazdı. Düşükten sonra büyükbabasının onun güvenliğinden endişe ederek koşup gelmesi mantıklıydı. Öte yandan onun burada olmak için geçerli bir nedeni yoktu. Adamı neredeyse hiç tanı mıyordu.

İtfaiyecilerden biri, "Sanırım kolunu kırmışsın, dostum," diyerek onu üstünkörü bir muayeneden geçirdi.

Kasabanın itfaiye şefi Mike Bennett, "Sadece bu olduğu için kendini şanslı hissetmelisin," diye homurdandı. "Boynun da olabilirdi."

"Değildi. Çoğunlukla iyiyim," diye yanıtladı Rafe. Kelimeleri

gelişigüzel söylemesine rağmen, Rafe onun acı çektiğini anlayabiliyordu.

Mike, "Bayan Barnes güvende olduğu anda, rüzgâr şiddetlenmeden ve kar merdiveni sümük gibi kayganlaştırmadan önce aşağı inmeliydin," dedi.

Rafe omuz silkti. "Opal ya da Pearl'ün işi bitirmek için çatıya geri dönmek zorunda olduklarını hissetmelerini istemedim."

İki yaşlı kadın da Rafe'nin etrafında büyüyen kalabalığa katılmıştı. "Oh, teşekkür ederim," diye haykırdı Pearl. "Büyük yeğenimizin bize yardım etmesini istiyorduk. Bunu yapmadığımıza çok memnunum. Ölebilirdi."

Peki ya Rafe? O da neredeyse ölüyordu.

Amanda kelimeleri yuttu. Bu kadınların suçu değildi. Onlar sadece dükkânlarını biraz daha şenlendirmeye çalışıyorlardı.

"Ambulansın burada olması iyi bir şey. Acil servise götürülmeyi hak ettin," dedi Mike huysuzca.

"Ambulansa ihtiyacım yok. Biri beni bırakabilir." "Burada ve hazır.

Sen alıyorsun." Şef bir tonda konuştu hiçbir tartışmaya yer vermeyen.

Birdie'nin, annesi Amanda ile birlikte pazar komitesinde çalışan gönüllü itfaiyecilerden Jordan Foster'a "O iyi olacak mı?" diye sorduğunu duydu.

Jordan, "Şef A çetin cevizdir," diye cevap verdi. "Onu durdurmak için merdivenden düşmekten daha fazlası gerekir."

Adamın sözlerini pek de güven verici bulmamıştı. Zavallı adam, sadece ipelik dükkânlarında kıt kanaat geçinen yaşlı bir çift kız kardeşe yardım etmeye çalışıyordu.

Ona nasıl yardım edebilirdi? Şanslı Keçi'ye ve tatil alışverişi yapanlara geri dönerken merak etti. Adam sokağın aşağısında oturuyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Yeni komşularını görmezden gelmeye devam edemezdi. Adam bekâr bir babaydı, oğlu ve toplum için elinden geleni yapıyordu.

Ona ve Isaac'e bir yemek ya da başka bir şey götürebilir mi diye bakması gerekecekti.

Eğer o kendi kişisel güvenliğini riske atacak kadar nazik olabiliyorsa, o da kesinlikle bir anlığına kendi konfor alanının dışına çıkabilirdi, en azından düşmüş bir adama yardım edecek kadar uzun bir süre.

"Baba! Sanırım burada biri var."

Rafe koltukta kaykıldı, gülünç büyüklükteki fiberglas alçıya uyum sağlamak için yastıkları hareket ettirdi. Hafif bir hareketle sol kolunu parmak uçlarından omuzlarına kadar buz gibi bir ağrı sardı.

Her yeri ağrıyordu. Üç metreden betonun üzerine düşmüştü ve çürük üstüne çürük vardı. Ama acil serviste çekilen kapsamlı röntgenlere göre kırık olan tek şey koluydu ve muhtemelen inerken merdivene çarptığı için iki yerden kırılmıştı.

Her şeyin daha kötü olabileceğini biliyordu. Bir kere ameliyat olması gerekmemişti. Ortopedist, kolunu mümkün olduğunca hareketsiz tuttuğu sürece altı ila sekiz hafta içinde kendiliğinden iyileşecek temiz kırıklar olduğu konusunda onu temin etmişti.

Yine de bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemiyordu ve zamanda on saniye geriye gidebilmeyi diledi, böylece aşağı inmeye başlamadan önce merdivenin tamamen sağlam olduğundan emin olabilirdi.

Yaralanmış olması yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, bütün kasabanın önünde düşmüştü. Adamlar bunun sonunu duymasına asla izin vermeyeceklerdi.

Kapı zili çaldı. "Haklıymışım!" Isaac dedi ki. "Kapıya bakabilir miyim?"

"Tabii. Aç. Muhtemelen büyükannen ya da Julia halandır. Onlar ikisi de uğrayıp beni kontrol etmek istediklerini söylediler."

Ailesi, içlerinden birinin yardıma ihtiyacı olduğunda etrafta dolanma eğilimindeydi. Genellikle yardıma muhtaç olan o değildi, denklemin diğer tarafındaydı. Bu onun çok daha rahat bulduğu bir roldü.

"*Abi* ya da *Tia* Julia olduğunu sanmıyorum.

Bir hanımefendi." "*Abi* ve *Tia* Julia'nın ikisi de hanımefendi."

Isaac kaşlarını çattı. "Biliyorum. Ama bu onlardan biri değil. *Abuelo*'nun yeni evinde arabamın üzerine düşen o güzel kadın. Amanda!"

O daha bunu anlayamadan Isaac kapıyı iterek açtı.

"Merhaba Isaac." Kadının sesi yumuşak, sıcak ve çok tanıdıktı.

"Merhaba! Siz Shelter Inn'deki bayansınız. Arkadaşım Birdie senin Büyükanne."

Rafe koltukta kıpırdandı, merdivenden yuvarlandıktan sonra gördüğü ilk yüzlerden biri olan onun solgun, korkmuş yüzünü hatırladı.

Bütün bu felakete tanıklık etmek için oradaydı, ne kadar üzülse azdı. Onu en kötü zamanlarından birinde görmüş olmasını yeterince kötü bulmuştu. o günün erken saatlerinde. Bu daha iyi değildi. Burada kolu aptal bir alçıdaydı ve umutsuzca tıraş olmaya ihtiyacı vardı.

O neden buradaydı?

"Bu doğru. Ben Amanda."

"Hatırlıyorum," dedi Isaac neşeyle.

"Baban evde mi?"

"Evet. Kolunu kırdı. Bunu biliyor muydun? İki yerinden. Alçısı falan var. Ben vücudumda hiç kemik kırmadım. Sen kırdın mı?"

Soru karşısında biraz hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Evet, aslında. Çok küçükken arka bahçemizde tırmanmamam gereken bir duvardan düşerek köprücük kemiğimi kırmıştım. Ben de sizden biraz daha büyükken ayak parmağımı kırmıştım. Bisiklet sürerken düştüm. Hepsi bu kadar."

"Kemiklerini kırdığında çok acıyor mu? Babam çok acımadığını söylüyor ama ben ona inanmıyorum."

"Doğruyu söylemek gerekirse, gerçekten hatırlayamıyorum."

"Acımadığını hiç söylemedim." Rafe sonunda konuştu. Kadın dikkatini oğlundan ayırdı ve Rafe onun alçısını görünce gözlerinin açıldığını gördü.

"Oh. Selam."

"Acımadığını hiç söylemedim," diye tekrarladı. "Sadece iyi hissettiğimi söyledim."

Kendimi daha iyi hissetmem için hastanede bana ilaç verdiler."

"Öyle mi?" diye sordu.

Omuz silkti. "Birkaç gün içinde iyi olacağıma eminim. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yine kadının neden orada olduğundan tam olarak emin olmadığı izlenimine kapıldı. Birkaç saniye sonra, taşıdığı iki büyük yalıtımlı market poşetini hatırlar gibi oldu.

"Evet. Doğru. Özür dilerim. Kolunu kırdığın için kendimi çok kötü hissediyorum, özellikle de Opal ve Pearl'e yardım etmeye çalışırken."

"Bu işin bir parçası. Çaylaklığımdan beri merdivenden düşmemiştim. Böyle bir şey olmamalıydı."

Mike'ın, kendisi aşağı inmeye başlamadan önce merdivenin tamamen sabitlenmemiş olmasına ve merdivenin sabit kalmasını sağlamak için gerekli prosedürün uygulanmamış olmasına çok kızdığını biliyordu.

"İşin aptalca yanı, olması gerektiği gibi çalışmayan bir kepçe kamyonu için çok fazla para harcamış olmamız. Eğer doğru çalışıyor olsaydı, kepçeyi Pearl ile birlikte aşağı indirebilirdim ve kaygan bir merdivenden inmek zorunda kalmazdım."

"Bunun neden sinir bozucu olduğunu anlayabiliyorum. Neden olmuş olursa olsun, muhtemelen bir süre mutfakta zorlanacağınızın ve Isaac ile sizin için birkaç kolay yemek yapabileceğimizin farkındayım."

Gözlerini kırptırdı. "Çok naziksiniz."

Neden ona bu kadar iyi davranıyordu? Birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı.

Her sivil toplum ve Ticaret Odası komitesinde yer alıyor gibi görüldüğünde Amanda'dan tamamen uzak durmak zordu, ancak yolları nadiren kesişiyordu.

Isaac'le birlikte Huckleberry Sokağı'ndaki eve taşındıktan sonra, Birdie'nin sokağın aşağısında, büyükannesinin eski ve şirin kulübesinde yaşadığını fark edince çok şaşırmişti. Dünyalarının nadiren kesiştiğinin bir başka kanıtı olarak, o taşınana kadar, Birdie emekliler topluluğuna taşındıktan sonra onun hâlâ orada yaşadığını bilmiyordu.

"İkinizin ne tür yemekler tercih ettiğinden emin değildim, bu yüzden şehirdeki restoranlardan üç farklı yemek aldım."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Haklısın. Yapmak zorunda değildim. Ben istedim. Merak etmeyin. Şanslı Keçi'nin bu mekânlarla ortak promosyonlar yaptığı onca zamandan biriktirdiğim hediye kartlarım vardı."

"Yine de her şeyi sipariş etmek, sonra da almak için arabayla dolaşmak için çok uğraşmış olmalısınız."

Elmacık kemiklerinde bir parça pembe dans ediyor gibiydi. "Önemli bir şey değildi. Gerçekten. Buzdolabında birkaç gün saklanabilecek ve yeniden ısıtılacak menü öğeleri seçmeye çalıştım. Hızlı bir yemeğe ihtiyaç duyduğunuz başka bir gün için her zaman her şeyi dondurabilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Başka ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Acil servis doktorunun ona aldırıldığı ağrı kesici ilaçları suçlamak istedi, ancak

Bu jestin beklenmedik nezaketinin onu daha sıcak ve yapışkan hissettirdiğinden şüpheleniyordu.

"İsterseniz buzdolabınıza koyabilirim." "Teşekkür ederim.

Çok memnun olurum."

Yardım kabul etmekten gerçekten nefret ediyordu ama geçici olarak tek elini kullandığı için bu işi yarı zamanda yapabileceğini düşündü.

Neyse ki birkaç gün önce buzdolabını temizlemiş ve korkunç artıklardan arındırmıştı.

"Tahmin et ne oldu?" Isaac sordu.

Devam etmeden önce onun cevap vermesini beklemedi. "Babam işe gidemiyor. Kolu kırık olduğu için ambulans ya da itfaiye aracı kullanmasına izin vermiyorlar. Yangınlarla da mücadele edemiyor ya da yaralıları yardım edemiyor. Bu da her gece burada kalacağım ve büyükannemin evinde ya da kuzenlerimin yanında uyumak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Onların evinde uyumak benim için sorun değil ama babamla olmayı daha çok seviyorum."

"Vay canına. Bu senin için bir değişiklik olacak."

Başını salladı, sonra da ona muzip bir bakış attı. "*Abi Ito*'ya babamın yarına kadar saçını başını yolacağını söylemiş. Meşgul olmayı sevdiğini söyledi ama doktorlar en azından birkaç gün dinlenmesi gerektiğini söyledi. haftalar."

Rafe kaşlarını çatı. Anne ve babasının, oğulları kulaklarının dibindeyken onun hakkında konuşmayı gerçekten bırakmaları gerekiyordu. Özellikle de Isaac'ın hiçbir filtresi olmadığını ve gördüğü, duyduğu ya da hissettiği her şeyi tüm dünyayla paylaştığını biliyorlarken.

Rafe'e eğlenen bir bakış gönderdi ve nedense onun biraz sersemlemiş hissetmesine neden oldu.

Yine ağrı kesiciler, dedi kendi kendine.

"Ah canım. Sanırım saçının sadece yarısını koparabildiği için şanslı, çünkü şu anda çalışan sadece bir kolu var."

Isaac kıkırdadı. "Yani sadece yarı kel olacak. Bu çok komik görünür!"

"Öyle değil mi?" diye onayladı.

"Beni meşgul edecek bir şeyler bulmak için elimden geleni yapacağım," dedi Rafe, mızızlanmamaya çalışarak. "En azından artık yiyecek yemeğimiz var ve kolum alçılıyken her öğünde fıstık ezmeli ve jöleli sandviçleri bir araya getirmeye çalışmak zorunda değilim."

Adamın mutfağına geçtiler ve kadın paket servis kutuları için buzdolabında kolayca yer buldu.

"Baba, bugün Crista Teyze'nin evinde yaptığım resmi Amanda'ya gösterebilir miyim?" Isaac sordu, sonra ona döndü. "Crista teyzem bir ressam. Gerçekten çok güzel resimler yapıyor."

"Biliyorum. Evimde onun suluboya resimlerinden biri var. Çalışmalarına bayılıyorum. Ne yarattığını görmeyi çok isterim."

"Tamam. Gidip getireyim."

Rafe ona başka bir zamanın daha iyi olabileceğini söyleyemeden odadan koşarak çıktı.

Mutfakta yalnız kaldıklarında, yeşil gözleri ve akçaağaç renginde kumral saçlarıyla Amanda Taylor'ın ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark etti.

Ekim ayında yapraklar. Yıllar onu sadece daha çarpıcı hale getirmişti. "Yemek için teşekkür ederim," dedi, birden kendini garip hissetti ve

Tam olarak açıklayamadığı nedenlerden dolayı rahatsızdı.

Annesinin arka bahçesindeki kuş yemliğinin etrafında uçuşan bir lazuli kiraz kuşu gibi hızlıca gülümsedi, orada ve tekrar kayboldu.

"Rica ederim. Umarım biraz yardımcı olur. Ayrıca umarım Isaac'in hoşuna gidecek yemekler seçmişimdir."

"Eminim harika olacaktır. Oldukça gelişigüzel yemek yer. Sevmediği tek şey enginar."

"İçinde bir tane bile enginar yok," diye güvence verdi ona. "Vay be," diye cevap verdi.

"Ne kadar süre görevden uzak kalmayı bekliyorsunuz?"

Hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "Yaralanma iş başında olduğu için şef beni izin almaya zorluyor. Bir ay izin almamı istedi ama ben bunu azaltmak için elimden geleni yapıyorum."

Ona sempatik bir bakış attı. "Bu senin için kolay olmamalı. Özür dilerim."

"Kendime daha kötüsünün de olabileceğini hatırlatmaya çalışıyorum."

"Çok daha kötü," diye kabul etti. "Düşüğünü gördüğümde, sadece kolun değil, birkaç kemiğin kırılmış olmalı diye düşündüm."

"Yani, sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Ama evet. Hiç düşmemiş olsaydım daha iyi de olabilirdi."

"Zamanı doldurmak için ne yapacaksın?"

"Okulda olmadığı zamanlarda Isaac ile takılırım sanırım. O ve ben Noel hediyesi olarak yapacağımız birkaç proje üzerinde çalışabiliriz." Omuz silkti. "Belki biraz snowboard da yapabiliriz."

Ona uzun uzun baktı. "Kolunuz kırık. Doktor olmadığımı kabul ediyorum ama snowboard yapmanın gündemde olması gerektiğinden emin değilim."

"Diğer kolumu lisede kırdım ve basketbol sezonunun geri kalanında onunla oynadım, ayrıca birkaç snowboard yarışmasına katıldım. ırklar."

"Artık ergen değilsin," diye işaret etti.

O daha cevap veremeden Isaac içeri daldı ve resmini uzattı. "İşte burada. Ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Kâğıdı aldı ve dikkatle inceledi. Altı yaşındaki bir çocuğun sanat projesini yorumlama konusunda kendisinden daha iyi olduğunu ummak zorundaydı.

"Elbette yapabilirim." Isaac'in hizasına kadar eğildi ve çizimi işaret etti. "Bu bir Noel ağacı, değil mi? İçinde bir sürü hediye var. Şu şeker kamışı ambalaj kâğıdının içindeki büyük hediye ne?"

"Noel Baba'nın bu yıl bana getirmesini çok istediğim bir şey," dedi mutlulukla. "Ama ne olduğunu sana söyleyemem. Bu bir sürpriz."

Rafe nefes nefese kaldı. Isaac'in ağacın altında ne bulmayı umduğunu anlamak için haftalardır çok çalışıyordu. Küçük bir ipucu bile iyi olurdu.

"Anladım. Çok güzel bir resim. Özellikle mor süsleri çok beğendim."

"Arkadaşım Maverick morun Noel rengi olmadığını söyledi."

"Bayıldım. Maverick'e Noel süsü için her rengin uygun olduğunu söyle. Ben bilirim. Mümkün olan her renkte Noel süsü satan bir dükkanım var."

"Ona söyleyeceğim," dedi, cevabından memnun olduğu belliydi. "İstersen sana bir resim çizebilirim. Boyalarım yok ama boya kalemleri kullanabilirim."

"Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim!"

Isaac, bazen sergileyebildiği tek bir düşünceye odaklanarak hızla uzaklaştı. O gittiğinde, Rafe Amanda'nın biraz şaşkın görüldüğünü düşündü.

"Şu anı kastetmemiştim," dedi.

"Merak etmeyin. Bir ara senin için bırakabiliriz. Karda bile olsa yürüyüşe çıkmak için her bahaneden mutlu olur."

Başını salladı. "Çok tatlı biri. Şanslısın."

"Evet. Şanslıyım."

"Aslında o biraz meşgulken ben de seninle başka bir şey konuşmak istiyorum."

"Oh?"

"Bu konuyu nasıl açacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Cidden mi? Shelter Springs'te sorumluluk üstlenip işleri halletmesiyle tanınan Amanda Taylor'ın bir daha böyle bir şey yapacağına inanmakta zorlanıyorum."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Biliyorum. Yasal olarak üstesinden gelebileceğimden daha fazla projeye kaydolmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Bu bir sorun."

"Umarım projelerinizden biri daha değilimdir." Tezgâhın üzerindeki boş torbaları işaret etti.

Elmacık kemiklerine renk geldi. "Hayır. Hiç de değil. Sadece komşuluk yapıyordum, özellikle de bazı arkadaşlarıma yardım ederken yaralandığınız için."

"İşimi yapıyordum. Belli ki çok da iyi yapmıyordum, yoksa aptal bir merdivenden yuvarlanmazdım."

"Opal ve Pearl için süslemeleri asmak çok düşünceliydi. Güzel bir şey yaparken yaralandığınız için çok üzgünüm. Çevredekilerin bakış açısından, düştüğünüze tanık olmanın dehşet verici olduğunu söyleyebilirim."

Bu ihtimalden dolayı sesi gerçekten üzgün geliyordu ve bu da göğsünde garip bir sıcaklık patlamasına neden oldu.

"Neyse," diye devam etti, rengi açılmıştı, "bir ay önce taşındınız. Şimdiye kadar kurabiye ya da başka bir şey getirmeliydim."

Neden yapmadın?

Soru aralarında geziniyor gibiydi.

"Şehirdeki diğer sorumluluklarınızın yanı sıra mahallenin karşılama komitesi olduğunuzu fark etmemiştim."

Küçük, mahcup bir gülümseme verdi. "Resmi olarak değil belki ama sokağımıza yeni insanlar taşındığında onlara ulaşmaya çalışıyorum, bir bitki ya da yeni eve taşınma hediyesi olarak bir ikramla onları karşılıyorum. Bir topluluk oluşturmak

İnsanların birbirini kollaması ortak bir çaba gerektirir."

"Ve bu sizin için önemli mi?"

"Evet. Çok. Bu sizin için önemli değil mi? Çocuğunuzu burada, Shelter Springs'te büyötmeyi seçtiniz. Isaac'ın sıcak, destekleyici ve güvenli bir toplumda büyümesini sağlamanın sizin için daha da önemli olduğunu düşünüyorum."

Bunu önemsiyordu. Paramedik eğitimini tamamladıktan sonra Boise'de bir iş teklifi almıştı. O zamanlar Caitlin, maaşı çok daha yüksek olduğu için kabul etmesi konusunda onu teşvik etmişti. Bunu uzun süre tartışmışlardı. Sonunda Shelter Springs'te kalmaya karar vermeden önce.

Şimdi bu teklifi geri çevirdiği için çok minnettardı. Daha sonra olanların ışığında, ailesinin güvenlik açısından uzakta, daha büyük bir kasabada Isaac'i tek başına büyötmeye çalışmayı hayal bile edemiyordu.

"Evet. Benim için önemli. Öyle olmasaydı Shelter Springs'de kalmazdım. İşim gereği bazen acımasız olabilen pek çok şey görüyorum.

Ayrıca pek çok iyi şey de görüyorum. Bu kasaba çoğunlukla dürüstlük ve yürekle dolu. Şanslıyız, değil mi?"

Kız ona bir gülümseme gönderdi, o akşam ona gösterdiğinden daha içten bir gülümsemeydi bu. Yine o tuhaf sıcaklık, Haven Gölü'nün üzerindeki havai fişekler gibi adamın içinde parladı.

Boğazını temizledi. "Peki benimle konuşmak istediğin konu neydi? Dur tahmin edeyim. Mahalle nöbeti gibi bir şey düzenliyorsunuz ve benim de katılmamı istiyorsunuz."

"Hayır. Gerçi bu kötü bir fikir değil. Bunu gelecek yıl için bir kenara not edeceğim." "Sonra ne olacak?"

Hafif gülümsemesi solmuş gibiydi ve aniden sıkıntılı göründü. "Bir konuda fikrini almak istiyordum. Ama boş ver. Önemli bir şey değil."

"Şimdi beni meraklandırдың. Ne oldu? Buraya kadar gelmişsin. Bana da sorabilirsin."

Tereddüt etti, yüz ifadesi birden temkinli bir hal aldı. Sonunda aceleyle devam etti.

"Büyükanne ve büyükbabamızla ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyor musunuz?"

Son birkaç saniye içinde beyninde dönüp duran tüm olasılıklar arasında, büyükanne ve büyükbabaları listeye girmeye yaklaşmamıştı bile.

"Bununla ne demek istiyorsun? Sence neler oluyor olabilir?" "Sadece çıkıyor olabilirler mi diye merak ediyordum."

Bir an için tüm bu konuşmayı hayal ediyor olabileceğini düşündü. Belki de acil serviste zorla verdikleri ağrı kesiciler onu düşündüğünden daha fazla şaşırtıyordu.

"Birdie ve *Abuelo* çıkıyor mu? Ciddi misin?"

Bu konuyu açtığına pişman olmuş gibiydi. "Geçen gün Şükran Günü'nden önce onları Shelter Inn'de gördüğümde... çok arkadaş canlısı görünüyorlardı. Büyükbaban Birdie'ye çikolata götürdü."

"Ve sen, eğer hatırlarsan."

"Doğru. Ama sanırım ben sadece sonradan düşünülmüş bir şeydim. Ve sonra bugün mağazama birlikte alışverişe geldiler. Sen kaza geçirdiğinde de oradaydılar, hatırladın mı? Hep kol kolaydılar."

"Bu sadece Paolo'nun tarzı. Çok korumacı olabiliyor. Sanırım görme güçlüğü çeken Birdie'ye biraz daha fazla destek olması gerektiğini düşünüyor."

"Bu olabilir." Tereddüt etti. "Bilmiyorum. Onlar sadece... birlikte çok zaman geçiriyor gibi görünüyorlar."

Rafe kaşlarını çatı. "Bu senin için neden bir sorun?"

"Tam olarak bir sorun değil. Belki bir endişe."

"Anlambilim. Altın yıllarını yaşayan ve birlikte vakit geçirmekten hoşlanan iki dul insan hakkında neden endişe duyasınız ki?"

Ağzı gerildi. "Büyükanne görmeye yetisini kaybetmeye başladığından beri çok savunmasız. Onun incindiğini görmekten nefret ediyorum."

Rafe bakışlarını kısmıştı. "*Abuelo'nun* Birdie'ye bir şekilde zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Ya da herhangi bir kadına?"

"Bilmiyorum. Onu pek tanımıyorum. Onun hakkında tek bildiğim, büyükannele birlikte Haven Point'te Rosita'nın yerini işlettikleri. En sevdiğim restoranlar."

Kadının sesinde zorlukla algılanabilen bir şüphe notası yakaladığını düşündü. Başka koşullar altında bunu eğlenceli bulabilirdi. İki küçük kasabanın uzun bir dostane rekabet geçmişi vardı.

"Evet. O ve büyükanne yaklaşık kırk yıldır restoran işindeydiler. Burası yerel bir hazinedir."

"Katılıyorum. Çok lezzetli fajitaları var."

Rafe masalara servis yapacak yaşa geldiğinden beri yazları ve okuldan sonra orada çalışıyordu. İşin ne kadar zor ve acımasız olabileceğini öğrenmişti ve bu işi yıllarca sürdüren büyükanne ve büyükbabasına hayranlık duymaktan başka bir şey yapmamıştı.

İtiraf etmeliydi ki, itfaiye teşkilatında çalışmayı konaklama sektöründen çok daha fazla seviyordu.

"Büyükanne öldükten sonra burayı sattığı için üzgündü ama işletemedi. kendi başına. Kuzenim burayı ondan satın aldı ve şimdi kocasıyla birlikte işletiyorlar."

"Büyükanne Ocak ayında öldü, değil mi?"

Büyükannesini düşünmek hâlâ acı veriyordu. Rosita her zaman Hayatı boyunca cesaret ve zarafet örneği oldu. Onun giderek daha fazla hastalanmasını izlemek, hayatının en çaresiz anlarından biri olmuştu.

"Evet. Zatürre. Önceden de solunum sorunları vardı, belki de yıllarca mutfaklarda çalışıp yemek dumanı ve un partikülleri soluduğu için. Hastalandığında bununla mücadele edemedi."

"Kışlar burada, dağlarda yaşayan yaşlı insanlar için zor olabiliyor. Benim annem

Birdie'nin onunla Florida'ya taşınmasını istiyor ama büyükanne bunu duymak bile istemiyor. Shelter Springs'in onun kasabası olduğunu söylüyor. Burada doğmuş ve buraya da gitmeyi planlıyor."

Birdie kesinlikle bir karakterdi. Onun bunu söylediğini duyabiliyordu. Kadını seviyor ve ona saygı duyuyordu. Eğer büyükbabası yeniden biriyle ilişki kuracaksa, Birdie Lovell'dan çok daha kötüsünü yapabilirdi.

"Büyükbabam iyi bir adamdır. Eğer o ve büyükanneniz birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorlarsa, bunun sizi ya da beni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Tabii çalışan göçmenlere karşı bir şeyiniz yoksa."

Kadın ona baktı, gözleri bu öneri karşısında öfkeyle dolmuştu. "Tabii ki bilmiyorum! Bunun kesinlikle onunla bir ilgisi yok. Ben senin Büyükbabam hakkında çok az şey biliyorum. Ancak son birkaç haftadır büyükannemle her konuştuğumda Paolo'nun ya onun evinde olduğunu, ya yakında geleceğini ya da az önce gittiğini fark ettim. Şaşırtıcı, hepsi bu. Büyükbabam yıllar önce öldü ve Birdie o zamandan beri geçen yıllar boyunca başka hiç kimseye en ufak bir ilgi göstermedi."

"Sanırım büyükbabamda hâlâ duruyor olmalı."

"O seksen yaşında! Ayrıca karısını kaybedeli bir yıldan az oldu. Sizce de başka bir şeye atlaması için biraz erken değil mi?"

"Bana güvenin. Yas tamamen bireysel bir deneyimdir. Sevdığınız birini kaybettiğinizde herkese uyan tek bir oyun kitabı yoktur."

Evliliğinin bozulmasından ve ardından Caitlin'in ölümünden üç yıl sonra, hâlâ yolunu bulmaya çalışıyor, kayıp, öfke ve pişmanlığın karmakarışık karmaşasını çözmeye çalışıyordu.

"Abuelo yetişkin bir adam," dedi sesi kısık bir şekilde. "Yalnızlığını Shelter Inn'de bir düzine kadınla arkadaşlık ederek gidermeyi seçerse rahatsız olmak bana düşmez."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bunu sadece lafın gelişi söyledim. Demek istediğim Paolo'nun bu dünyada fazla zamanı kalmadı. Birdie'nin de öyle. Eğer birbirlerini mutlu ediyorlarsa, dediğim gibi, bu onların bileceği iş."

"Sanırım haklısın," dedi bir süre sonra, hâlâ mutsuz görünüyordu. "Pek ikna olmuş görünmüyorsun."

"Özür dilerim. Ama büyükbabanız kısa bir süre içinde Birdie'nin hayatına fazlasıyla dahil olmuş gibi görünüyor. Endişelenmeden edemiyorum."

"Belki de endişelenmesi gereken kişi benim. Büyükbabam bir yıldan kısa bir süre önce hayatının aşkını kaybetti. Savunmasız ve yalnız. Belki de Birdie durumdan faydalanan kişi. Adam sadece yetmiş altı yaşında, yani o yaşlı bir kadın."

Bu sözleri şaka olsun diye söylemişti ama kızın pek de eğlenmediği belliydi. Yine de o cevap vermeden önce, Isaac elini uzatarak odaya geri döndü.

"İşte resmin," dedi. "Bu da başka bir Noel ağacı. Gördün mü? Bu da sen ve ben, yanında duruyoruz."

Rafe çok büyük kafaları olan iki çubuk figür görebiliyordu; biri daha uzun boylu ve kıvılc saçlı, diğeri ise daha küçük boylu, kıvrıkcık saçlı ve gözlüklüydü.

"Teşekkür ederim. Bu harika," diye haykırdı. "Bayıldım. Buzdolabıma asacağım."

Isaac mutlu bir şekilde sırıttı. "Bir tane daha istersen haber ver." "Bunu yapacağım."

"Acıktım baba. Arkadaşımız Amanda'nın getirdiği kurabiyelerden alabilir miyim?"

Yerel fırından aldığı bir kutunun cazip bir şekilde durduğu tezgâhı işaret etti. "Sadece bir tane. Akşam yemeği için yer ayırmalısın. Neyse ki nazik komşumuz sayesinde artık seçebileceğimiz birkaç seçeneğimiz var."

Isaac, Rafe'i şaşırtarak Amanda'nın yanına gitti ve kollarını onun beline doladı. "Kurabiyeler ve diğer şeyler için teşekkürler."

Kadın da ona sarıldı, güzel yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Rica ederim," diye mırıldandı, sonra hızla uzaklaştı.

"Gitmeliyim, böylece sen yemeğini yiyebilirsin ve baban da biraz dinlenebilir. Seni tekrar görmek güzeldi, Isaac. Rafe, geçirdiğin kaza için bir kez daha üzgünüm. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, sokağın aşağısındayım."

En çok lojistik işlerle uğraşmakla ilgileniyordu. Giyinip soyunmak, duş alabilmek için alçısını su geçirmez bir örtüyle sarmak, tek eliyle diş fırçasına diş macunu sürmek. Nedense Amanda Taylor'ın günün sonunda kapüşonunu çıkarmasına yardım etmesi için onu aramasını takdir edeceğini düşünmüyordu.

Ya da başka bir şey.

Yatak odasında ikisinin uygunsuz bir görüntüsü aklından geçti ama hemen susturdu. *Bundan* kesinlikle hoşlanmayacaktı.

Kız nefis kokarken ve ağzı bu kadar yumuşak ve davetkâr görünürken ona karşı duyduğu bu istenmeyen çekime nasıl karşı koyacaktı?

"Yemek için tekrar teşekkürler," dedi, sesi amaçladığından daha hırçındı.

"Rica ederim." O yumuşak ağız kibar bir gülümsemeye dönüştü.

Isaac'e son bir el sallayarak dışarı çıktı. Rafe onu takip etti ve kapıda durup küçük SUV'sine binişini, yolun dört ev aşağısına gidişini ve eskiden büyükannesine ait olan evin garaj yoluna girişini izledi.

Kadın arabasını bitişikteki küçük garajına çektikten sonra, adam nihayet içeri girdi.

Amanda Taylor meraklı bir kadındı. Rafe ondan ne anlam çıkaracağını tam olarak bilmiyordu.

Yeni bir ilişkiye açık olsa bile bu kadın ona göre değildi. Yeterince hoş ve Shelter Springs'e sadık görünse de, gözlerindeki perili gölgeleri aşmayı başaramadı.

Amanda Taylor'ın bir sürü yükü vardı.

Rafe kendi zayıflıklarını biliyordu. Yaralı kuşlara ilgi duyuyor, doğuştan gelen bir içgüdüyle yardım etmeye çalışıyordu. Bunun genetik bir şey olduğundan şüpheleniyordu. *Abuelo*'dan Rafe'nin kendi babasına kadar ailesindeki erkekler her zaman başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgilenirdi.

Arredondo'nun başkalarına yardım etme dürtüsünün ille de kötü bir özellik olduğunu söylemezdi. Hatta çoğu insan bunu övgüye değer bulurdu.

Ne yazık ki, bazen bir başkasının acısını hafifletme dürtüsü, bir adamı sonunda sadece kendine zarar verecek seçimlere yönlendirdi.

Caitlin'in gözlerinde de bir zamanlar aynı perili gölgeler vardı, bir zamanlar iyimser bir şekilde onun için yok edebileceğini düşündüğü hayaletlerle doluydu.

Ne yazık ki yanılmıştı. Tüm çabalarına rağmen sevdiği kadını kurtaramamıştı. Daha da kötüsü, Isaac bunun bedelini ödeyen kişiydi. Rafe'in kötü seçimlerinin bedeli.

Isaac onun dünyasındaki en önemli şeydi.

Rafe her kararında oğlunun seçimlerinden fayda mı zarar mı göreceğini kendine sormak zorundaydı.

Rafe artık sırf ondan etkilendiği için bir kadınla ilişkiye girmeyi göze alamazdı.

Bir daha herhangi bir uzun vadeli ilişkiye girecek olursa, oğlunun iyiliği karar verme sürecinde ön planda olmalıydı.

Şu anda Rafe, Amanda Taylor'ın ve onun yükünün, gölgelerinin ve büyükbabası hakkındaki şüphelerinin kendisi ya da oğlu için sağlıklı bir seçim olabileceği bir dünya hayal edemiyordu.

Ertesi gün mağazada neredeyse Kara Cuma kadar kaotik ve yoğun geçmesine rağmen Amanda, Rafe ile yaşadığı garip karşılaşmayı aklından çıkaramıyordu.

Onun nesi vardı? Tüm gün boyunca insanlarla etkileşim halindeydi. Sonunda seçtikleri ve satın aldıkları bir ürünü beğenmeyen öfkeli müşterilerle, şişeleri açıp raflardan bir şeyler düşürmek için mağazada koşuşturan çocuklarını görmezden gelen ebeveynlerle, teslim tarihlerini kaçıran ve beklenmedik bir şekilde fiyatları artıran tedarikçilerle başa çıkma konusunda mükemmel hale gelmişti.

O halde neden onunla yaptığı konuşmayı tamamen berbat etmişti? Birdenbire Isaac ve onun için bol miktarda yemekle çıkageldiği andan, ona Birdie ve Paolo'yu sormak için beceriksizce yaptığı girişimlere kadar, sınırları bozulmuş ve dengesi bozulmuştu.

Muhtemelen onun tuhaf bir iyiliksever olduğunu düşünmüştür.

İç çekti. Rafe'in onun hakkında ne düşündüğünün ne önemi vardı ki? Her ikisi de Huckleberry Sokağı'nda yaşayan komşular olsalar da, eğer geçmişleri bir gösterge ise, onunla ya da oğluyla çok az şey yapacağını tahmin ediyordu.

Tabii büyükanne ve büyükbabaları ateşli ve ağır bir ilişkiye girmediyse. Bu onları üvey torun yapar mı?

Hiçbir fikri yoktu ve bunu -ya da Rafe'i- bir an daha düşünmek istemiyordu. En azından bir sonraki karşılaşmalarının garip anısı aklına gelene kadar kendine böyle söylemişti.

Dükkândaki nadir durgun anlardan birinde, Aralık ayının karmaşık programına odaklanmak için elinden geleni yapıyordu - iki hafta boyunca çalışanlarının yarısı tatil pazarında The Lucky Goat tezgâhında çalışacaktı - o sırada kapının zili çaldı. Otomatik olarak başını kaldırdı ve sevgili arkadaşı Natalie Shepherd'ın içeri girdiğini görünce hem şok oldu hem de çok sevindi.

"Nat!" Amanda dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp arkadaşına sarılmak için acele ederek haykırdı. "Dönmüşsün! Gelecek haftaya kadar eve dönmeyeceğini sanıyordum."

Natalie ıslıl ıslıl ve güzel görünüyordu, sağlık ve mutlulukla canlanmıştı.

"Evet. Pazartesi günü eve uçmamız gerekiyordu ancak Şükran Günü seyahat trafiği nedeniyle havayolu şirketi aradı ve bizi ya birkaç gün ertelemek zorunda olduklarını ya da dün gece kırmızı gözle eve götürebileceklerini söyledi. Griffin'in Çarşamba günü acil bakımda çalışması gerektiği için kırmızı-gözü tercih ettik. göz."

Griffin'in kasabada kendi aile hekimliği kliniği varken, o ve bölgedeki diğer hekimler yerel acil bakım kliniğinde çalışmak için vardiyaları paylaştılar.

"Seyahatinizi kısa kesmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Sadece otuz altı saat kadar. Sorun değil. İnanılmaz bir deneyim yaşadık. Guatemala'da kaç kişiye yardım edebildiğini görmeliydiniz. Hepsi de çok minnettardı."

Bu, Natalie ve Griffin'in birlikte oldukları bir yıl boyunca ikinci kez denizaşırı bir seyahate çıkışlarıydı; böylece Amanda'nın erkek kardeşi ihtiyacı olan insanlara ücretsiz bakım sağlayan bir tıbbi hayır kurumunda çalışabileceğini söyledi. "Oh, bu harika. İkiniz için de çok ödüllendirici olmalı."

"Ona ara sıra bandaj ve dil bastırıcı vermek dışında pek bir şey yapmadım. Yine de harikaydı. Bir dahaki sefere sen de bizimle gelmelisin. Birlikte çalıştığımız kuruluş Griff'ten yazın daha uzun bir geziye çıkmayı düşünmesini istedi, belki Doğu Afrika'ya. Bunu düşünüyor."

Natalie'nin Griffin'den bahsederken nasıl parladığını fark etmekten kendini alamadı. Bu durum Amanda'nın kalbini mutlu etmişti, hatta küçük bir kıskançlık hissi.

Natalie, Griffin'e çok iyi geliyordu ve bunun tersi de geçerliydi. İkisi, yıllar boyunca kalplerine kazınmış olan keder ve acının tüm çatlaklarını dolduruyor gibiydiler.

"Sana bir şey aldık. Griff seçmene yardım etti." Natalie bir hediye çantası uzattı.

"Oh. Teşekkür ederim. İkiniz de çok nazıksınız." "Devam edin. Açın."

Bunu yaptığında, ilmekli bir kurdeleden sarkan, parlak renklerde, el boncuklu muhteşem bir sinek kuşu çıkardı.

"Oh! Bu harika. Teşekkür ederim! Bayıldım!"

"Bunu görür görmez aklıma sen ve dükkândaki ağaçların geldi."

The Lucky Goat'ta iki Noel ağacı vardı, biri yerel zanaatkârlar tarafından yapılan süs eşyaları satılırken, diğeri

Pencere, dünyanın dört bir yanından gelen el yapımı süs eşyalarından oluşan kendi kişisel koleksiyonuyla süslenmiş.

"Hemen asıyorum. Teşekkürler, Nat."

Ön pencereye doğru ilerledi ve oymalı ahşap bir kreş süsü ile dövülmüş demirden bükülmüş bir şeker kamışı arasında bir yer buldu.

"Şükran Günü nasıl geçti?" Natalie, Amanda geri çekildikten sonra sordu ağaca hayranlık duyuyor. "Griff, Birdie'nin bu yıl kaçırdığı için onu affedeceğini umuyor."

"Yapacağını biliyorsun. Birdie asla kin tutmaz ve senin orada olmamana kesinlikle aldırılmaz, özellikle de iyi bir amaç için uğraştığın zaman."

"Yine de ikinizle birlikte geçiremediği için üzgündü."

"Biz de onu özledik. Ve seni de. Şükran Günü sessiz geçti. Ben, Birdie ve Mabel Mulcahy."

Natalie yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm."

"Mabel aslında oldukça sevimliydi. Sanırım yıllar içinde biraz olgunlaştı."

Birdie'nin apartmandaki komşusu bir zamanlar ilkokulun yakınında, çok sayıda şekerleme çeşidinin bulunduğu küçük bir marketin sahibiydi, Mabel'in genç müşterilerine şimdiye kadar olduğundan çok daha tatlı teklifler. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Evet. Güzel bir gündü." Bir gün öncesini ve Birdie ile Paolo'nun mağazada kol kola yürüdüklerini hatırlayarak durakladı. Natalie'ye bir şey söylemeli miydi? Bir an düşündü, sonra Griffin'e küçük bir ön uyarı borçlu olduğuna karar verdi.

"Sana ve Griffin'e haber versem iyi olur, böylece benim gibi hazırlıksız yakalanmazsınız. Sanırım Birdie'nin bir erkek arkadaşı olabilir."

Natalie'nin hızlı kahkahası Amanda'nın ona katılmadığını görünce çabucak söndü.

"Sen ciddisin."

Amanda başını salladı. "Tamamen ciddiym. Yüzde yüz emin olmadığımı ve olmayan bir şeyi büyütüyor olabileceğimi söylemeliyim. Ama Shelter Inn'de yeni bir sakinle çok zaman geçiriyor. Dul bir adamla. Paolo Arredondo."

Natalie gözlerini kırptırdı. "Paolo'yu tanıyorum. Gelini Louise annemin en iyi arkadaşlarından biriydi. Darülacezedeki son günlerinde bile evimize gelir ve annemin saçlarına şekil verirdi."

"Oh, ne kadar nazıksın."

Louise ona karşı her zaman soğuk davranmış olsa da Amanda, kadının Natalie'nin, onlar gençken kanserden ölen annesine duyduğu şefkati takdir edebiliyordu. Jeanette Shepherd'ın ölümü Nat ve kardeşleri için çok önemli bir olay olmuştu. Özellikle de Jake'i çok etkilemişti. Annesinin yasını tutmayı hiç bırakmamış ve onun ölümünden sonra bir yıldan fazla bir süre karanlık bir yerde kalmıştı.

"Anneme karşı her zaman çok iyiydi," dedi Natalie, sonra yine kaşlarını çatı. "Birdie'nin Paolo'yla çıktığını mı düşünüyorsunuz? Gerçekten mi? Sadece iyi arkadaş olmadıklarından emin misin?"

"Olabilir. Ama onları birkaç kez birlikte gördüm ve birlikte olmadıkları zamanlarda da ondan sık sık bahsediyor. Dün Kara Cuma alışverişi için mağazaya birlikte girdiler ve Birdie elini onun koluna sokmuştu. etrafta dolaşırken."

Bu sözleri söylerken bile kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti. Rafe'nin Paolo'nun yardım etmek istemesiyle ilgili söylediklerini hatırladı.

Tabii ki Birdie elini Paolo'nun koluna sıkıştıracaktı. Gözleri iyi görmüyordu ve bazen, özellikle de kendi dairesi kadar aşına olmadığı yerlerdeyken, etrafındaki dünyada yönünü bulmak için yardıma ihtiyaç duyuyordu.

Amanda Natalie'ye ya da bir gün önce Rafe'e asla bir şey söylememeliydi. Aralarındaki konuşmanın garipliğini hatırlayarak tekrar ürperdi.

"Birdie için iyi! Paolo harika bir adam."

Amanda cevap vermeyince Natalie ona daha yakından baktı. "Aynı fikirde değil misiniz? Bay Arredondo'da bir sorun mu var, benim bilmediğim bir şey mi?"

biliyor musun? Birdie'nin onunla vakit geçirmemesi için zorlayıcı bir sebep mi var?"

Görünüşe göre, Birdie daha önce hiç kimseye ilgi göstermemişken, seksen yaşındaki büyükannesinin biriyle çıkması fikrinden rahatsız olan tek kişi Amanda'ydı.

Başka kimseyi rahatsız etmiyorsa, Amanda neden bunu bu kadar endişe verici buluyordu?

Amanda her zamanki gibi yalnızken büyükannesinin hayatında biri olmasını kıskanıyor olabilir miydi?

Hayır. O kadar bencil değildi. Büyükannesini seviyordu ve onun mutlu olmasını istiyordu. Sadece Birdie'nin zarar görmesinden endişeleniyordu.

Büyükbabası öldüğünde sadece on üç yaşındaydı ama Amanda büyükannesinin onun için ne kadar derin bir yas tuttuğunu hâlâ çok iyi hatırlıyordu.

Bu olaydan sonraki yaklaşık bir yıl boyunca Birdie içine kapanmıştı. Onları yemeğe davet etmeyi bırakmış ve sanat galerisini neredeyse kaybetmişti çünkü hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Ona ulaşma çabalarının hiçbirisi işe yaramamıştı. Amanda'nın hatırladığı kadarıyla Birdie ilk kez o hazır gülümsemesinden ve sıcak kucaklamalarından yoksundu.

Yaşadığı onca şeyden sonra Birdie'nin tekrar incineceğini düşünmeye dayanamıyordu.

"Bildğim kadarıyla Paolo'nun hiçbir sorunu yok. Onları birlikte gördüğümde şok olmasaydım bu konuyu açmazdım bile ve Griffin'in de hazırlıksız yakalanmaması için ona önceden haber vermek istedim."

"Ona haber veririm. Bence bunu çok tatlı bulacaktır."

Natalie bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı ve bunu yaparken Amanda vitrindeki Noel ağacının ıGıkları arasında parlayan bir ıGeyin ıGıltısını yakaladı.

Nefes nefese kaldı. "Natalie! Elindeki de ne?"

Nat, Amanda'yı bir an bile yanıltmayan masum bir bakış attı.

"Ne? Bu mu?" Amanda'nın güzel bir elmas ve zümrüt yüzüğün parıltısını görebildiği elini uzattı. Şimdiye kadar bunu kaçırdığına inanamıyordu.

"Griffin teklif mi etti? Bunu gerçekten yapıyor musun? Oh, Nat. Her zaman konuştuğumuz gibi kardeş olacağız."

Bu sözleri söylerken ve arkadaşına sıkıca sarılırken bile Amanda göğsünde küçük bir sızı hissetti. Gençlik yıllarında bunun hakkında konuştuklarında, Amanda Natalie'nin erkek kardeşiyle evlendiğinde kardeş olacaklarını düşünmüşlerdi, tam tersi değil.

"Bana her şeyi anlat," diye haykırdı, ağrısını görmezden gelerek.

"Soruyu ne zaman sordu?"

Natalie o kadar sevinçle gülümsedi ki Amanda ona tekrar sarılmak zorunda kaldı. "Görünüşe göre, yüzüğü birkaç ay önce almış ve doğru anı bekler, cebinde taşırdı. Yol boyunca bir yerlerde çalınmamış ya da kaybolmamış olması bir mucize."

Amanda ağabeyinin evlenme teklif etmek için en uygun zamanı beklediğini hayal edebiliyordu.

"Guatemala'daki son gecemizde otelimizin yakınındaki sahilde yürüyorduk. Ay suyun üzerinde parılıyordu ve ikimiz de hala yardıma ihtiyacı olan bu kadar çok insan varken ayrılacağımız için biraz üzgündük. Bir sonraki adımda nereye gideceğimizi konuşuyorduk ve o da seyahat dışında bir şeyler yapmak için programlarımızda biraz zaman ayırmamızı önerdi. Sonra yüzüğü çıkardı, kumun üzerinde diz çöktü, beni her nefesinde sevdiğini söyledi ve bana evlenme teklif etti."

"Oh," diye nefes aldı.

"Mükemmel bir evlenme teklifiydi. Tam olarak doğru."

Tabii ki müstakbel baldızına tekrar sarılmak zorunda kaldı. "İkiniz için de çok mutluyum," dedi. "Yeryüzünde hiç kimseyi kardeşimle sonsuza dek görüşmeyi tercih ederim."

Natalie yumuşak, hülyalı bir gülümseme verdi. "Baş nedimelik görevini McKenna ile paylaşmayı düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordum. Ondan baş nedime olmasını istedim ama üç küçük çocuğu olduğu için muhtemelen yardım et."

Natalie'yi tekrar hayatına aldığı için çok minnettardı. Jake'in ölümünden sonra uzun yıllar boyunca ikisi de keder ve suçluluk duygusunun arkadaşlıklarını engellemesine izin vermişlerdi, ta ki bir önceki Noel nihayet aralarındaki iyileşmenin başlamasına izin verene kadar.

"Tabii ki! Onur duyuyum."

"Teşekkür ederim. Yaz aylarını düşünüyoruz. İkimiz de uzun süre beklemek istemiyoruz."

Kalan birkaç seyahat yükümlülüğümle ilgili tüm ayrıntıları halletmemiz gerekiyor, ancak zamanlamayı belirlediğimizde sizi haberdar edeceğim."

"Mükemmel. Yaz işe yarıyor. İkiniz adına da çok mutluyum Nat. Bu en güzel haber. Birdie'ye söyledin mi?"

"Hayır. Bu öğleden sonra oraya gidiyoruz."

"Çok sevinecek. Yine de uyarayım, muhtemelen her şeyden kendine pay çıkaracak ve geçen Noel'de ikinizi bir araya getirenin kendisi olduğunu iddia edecek."

"Benim için fark etmez. İsteddiği kadar övgü alabilir. Onun çöpçatanlık çabalarından yararlanan benken nasıl şikayet edebilirim ki?"

"Bunu ona söyleme yoksa sonunu asla duyamazsın."

Natalie gülümsedi. "Biliyor musun, belki de Birdie'nin aşk hayatına el atmasına izin vermelisin. İnsanlar ve onlar için kimin mükemmel eş olabileceği konusunda oldukça iyi içgüdüleri var gibi görünüyor."

Amanda nefes nefese kaldı. "Ne aşk hayatı?"

"İşte ben de bundan bahsediyorum." Natalie aniden ciddileşerek onun eline uzandı. "Mandy. Jake gideli uzun zaman oldu. Onun için tüm hayatını askıya almanı istemezdi."

Elini çekti ve konunun değişmesinden duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışarak gülümsemeye zorladı. "Ben öyle bir şey yapmadım. O öldüğünden beri pek çok erkekle çıktım. Birkaç ciddi erkek arkadaşım oldu ve birkaç yıl önce, sen Shelter Springs'e dönmeden önce neredeyse nişanlanıyordum. Boise'den çok hoş bir mühendisti."

"Doğru. Ben. İkizler bana ondan bahsetti."

Holly ve Hannah Natalie'ye adam hakkında başka ne söylemişlerdi? Arkadaşlarının hiçbirinin ondan pek hoşlanmadığını biliyordu, çünkü adam Shelter Springs'e taşınmayı düşünmeyi reddetmişti. Ve, tamam, belki de eski karısını tamamen unutamadığı için, kadın onu başka biri için terk edip Hawaii'ye kaçmış ve onu iki genç kızının bekar babası.

Altı ay boyunca çıkmışlar ve evlenmekten bahsetmişlerdi. Ben'in annesi ve kız kardeşleriyle arkadaş olmuş ve o zamanlar yedi ve beş yaşında olan kızlarını çok sevmişti.

Eski karısı pişmanlık duyarak ve evliliklerini onarmak isteyerek yeniden ortaya çıktığında, Amanda doğru olanı yapmış ve kenara çekilmişti.

İtiraf etmeliydi ki, bu sevimli kızlara Ben'le olan ilişkisinin sona ermesinden daha çok üzölmüştü. Tatlı kahkahaları ve sıcak kucaklaşmalarıyla kalbinden küçük bir parçayı koparıp almışlardı. Onları hala sık sık düşünüyor ve şimdi iyi olduklarını umuyordu. anne ve baba tekrar bir aradaydı.

Bu acı deneyimden sonra Amanda da çocuklu başka biriyle çıkmayacağına yemin etmişti. Bu, ilgili tüm taraflar için çok karmaşık ve zor bir durumdu. Ne yazık ki bu, Amanda'nın çocuklu biriyle Otuz bir yaşındaydı ve benzer yaştaki çoğu erkeğin genellikle çocuklarla ilgili bir geçmişi vardı.

"Çıkıyorum," dedi tekrar. "Ama dükkân, büyükannem, pazarda yaptığım işler ve diğer projelerim arasında zamanım kısıtlı. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda beni yapmam gereken her şeyden uzaklaştıracak kadar cazip birini bulamadım."

Saçma bir nedenden ötürü, siyah saçları dağılmış ve seksi ağzı göstermek istemediği bir acıyla gerilmiş olan Rafe Arredondo'yu düşündü. Yaralı, huysuz ve tamamen sevimli görünüyordu.

Bir çocuğu vardı, diye hatırlattı kendine. Ona ya da babasına aşık olmasına izin verirse kalbinden bir parçadan çok daha fazlasını koparacağından şüphelendiği altı yaşında değerli bir çocuk.

"Bir şey söylediğim için özür dilerim," dedi Natalie. "Seni rahatsız etmeyi bırakacağım. McKenna ve sağlıklı ilişkileri olan diğer tüm iyi niyetli arkadaşlarımdan bana flört tavsiyeleri vermeye çalışması beni deli ediyordu."

"Hiçbirini dinledin mi?" "Kesinlikle hayır!"

İkisi de güldü ve Amanda her türlü garipliğin geçtiğine şükretti. "Bir nişan partisi yapmalıyız! En azından nişanımızı Artık evde olduğuna göre tatillerde kutlama yapmak için arkadaşlarla bir araya gelebiliriz. Pazar başladığında programım çok yoğun olacak ama belki bu hafta bir akşam yemeğe çıkabiliriz."

"Ne harika bir fikir! Buna bayılırım."

"Herkesi nişandan bahsetme fırsatınız olduktan sonra bana haber verin, bir şeyler ayarlamaya çalışmak için bir mesaj zinciri oluşturayım."

"Aslında onlara nişandan hiç bahsetme. Sadece tatillerde bir araya gelmek istediğinizi söyleyin. Akşam yemeğinde herkese sürpriz yapmak isterim."

Arkadaşlarının sevincini hayal ederek gülümsedi. "Kulağa harika geliyor. Tekrar,

Senin için çok heyecanlıyım Nat. Sen ve Griffin birlikte mükemmelsiniz. Benim için her zaman çok değerli oldun, ama can düşmanım olsaydın bile, kardeşimi bu kadar mutlu ettiğin için seni yine de severdim."

Geçen yıl boyunca ağabeyi sevinçle parlamıştı, onu hiç görmediği kadar huzurluydu. Bu onun kalbini mutlu ediyordu, özellikle de Natalie ve Griffin'in birbirlerini bulmadan önce katlandıkları her şey.

"Koşmalıyım. Sadece süsü bırakmak ve haberlerimizi seninle paylaşmak istedim. Muhtemelen kardeşin benimle gelene kadar beklemeliydim ama çok heyecanlıydım."

"Sen asla sır saklayamazsın."

"Yeterince doğru. Hoşça kal, Mandy."

Tekrar kucaklaştılar, sonra Natalie dükkânda çalışan ve hepsini tanıdığını diğer işçilere el sallayarak oradan ayrıldı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Cat yanına geldi, yüz hatları merakla parlıyordu.

"Kulak misafiri değildim, yemin ederim. Ama mutlu haberlere kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım. Anladığım kadarıyla Natalie ve Griffin Guatemala'dan nişanlı dönmüşler. Yaşasın!"

Amanda yine kardeşi ve onun yeni nişanlısı için duyduğu sevinçle, bir zamanlar Jake'le sonsuza dek mutlu olacaklarına inanan umut dolu kız için duyduğu üzüntünün birbirine karıştığı o tuhaf acıyı hissetti.

"Evet. Çok heyecan verici."

"Onlar çok sevimli bir çift. Klişede olduğunu biliyorum ama her ikisi de diğeri odaya girdiğinde tamamen aydınlanıyorlar. Buna bayılıyorum. Bana Sean'la ilk çıktığımız zamanları hatırlatıyor. Onu birkaç saat görmediğimde hâlâ o küçük karıncalanmayı hissediyorum."

Amanda bunu çok sevimli buldu, özellikle de Cat ve kocası yirmi yılı aşkın süredir evli ve dört çocukları olduğu için.

"Kimseye bir şey söyleme, tamam mı? Herkese söylemek için biraz beklemek istiyor."

Cat bir kilidin anahtarını ağzına doğru çevirir gibi yaptı, sonra ikisi de müşterilerine döndü.

"Burada olmaman gerekiyordu. Yeni yıla kadar çalışmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Rafe bir ürpertiye bastırdı. Üç gününü gündüz televizyonu izleyerek geçirmiş ve zorunlu hareketsizlik yüzünden yavaş yavaş delirmeye başlamıştı.

İtfaiye şefi ve arkadaşı Mike Bennett'e ters ters bakmamaya çalıştı.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. İstedğim zaman işe dönebilirim.

Sadece aptal bir alçı.

Hiç sorun değil."

"Belki sizin için değil ama departmanın, işle ilgili yaralanmaların aktif göreve dönmeden önce bir doktor tarafından tamamen temizlenmesi gerektiğine dair katı bir politikası var. Doktorunuz en az üç hafta dedi."

Rafe bunun onun için işe yaramayacağından tamamen emin olacak kadar kendini iyi tanıyordu. Yetişkin DEHB'si vardı, ilaç kullanmıyordu ve meşgul olması gerekiyordu. Birkaç gün daha oturmaya tahammül edemeyeceğini biliyordu.

"Yapabileceğim bir şeyler olmalı. Telefonlara bakabilirim, birkaç ders verebilirim, ilk yardım eğitimi verebilirim. Neye ihtiyacınız olursa."

Mike omuz silkti. "Yılın son ilk yardım dersini geçen hafta bitirdik ve Ocak ayına kadar başka bir dersimiz yok. Hatırlayın, geçen yıl kimsenin kalp masajı ya da ilk yardım eğitimine kaydolmak istemediğini fark ettik. onlar tatillerle meşgulken."

"Hadi ama. Yapabileceğim bir şey olmalı. Ne olduğu umurumda değil. İstasyon mutfağını derinlemesine temizleyebilirim ya da dosyaları düzenleyebilirim. Hiçbir şey yapmadan duramam."

Arkadaşı ona şefkatle baktı. "Anlıyorum. Ben de aynı durumdayım. Ama kural kuraldır. Seni programa geri koyarsam belediye başkanı buradan Haven Point'e kadar kıcıma tekme basar. Ve karımın anatomimin o kısmına ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun."

Rafe bunun üzerine yüzünün buruştuğunu gizlemeyi başardı. Mike elli yaşındaydı ve her ne kadar bir öküz gibi yapılı ve son derece yetenekli olsa da, yıllık muayenesini her zaman geçse de, karısının lezzetli yemekleri yıllar içinde birkaç aşk tutamağı eklemişti.

"Aralık ayında buralarda işlerin ne kadar azaldığını biliyorum. İnsanlar yıl sonu tatiline çıkıyor, etrafta daha fazla böcek oluyor. Yapamazsın

beni üç hafta ya da daha uzun süre kaybetmeyi göze alabilir. Çalışmak istiyorum ve bunu yapabilecek durumdayım."

"Bunu ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz. Ne yazık ki tüm kararları biz vermiyoruz. Şehir kendini korumak zorunda."

Mike masasına baktı ve yüz ifadesi birdenbire Rafe'i önseziyle dolduracak şekilde aydınlandı.

"Yapmanıza izin vermeyi düşünebileceğim bir şey var, ama bunun genellikle kaçınmaya çalıştığınız bir iş olduğunu biliyorum."

"O da ne?" diye sordu ihtiyatla.

Mike, Shelter Springs Tatil Bağış Pazarı için hazırlanmış kırmızı ve yeşil renkli şenlikli bir broşür tuttu. "Genellikle kuzeniniz Izzy, Jordan Foster ya da Tyler Jenkins pazardaki ilk yardım istasyonunu idare etmek için kaydolurlar. Ama bu yıl Jordan ve Tyler Boise'de sağlık görevlisi sertifikası için ders alıyorlar, o yüzden yoklar. Izzy her ne kadar fazla mesaiyi sevse de bunu tek başına yapamaz. Ben de tam gönüllü olmak isteyen olup olmadığını soran bir e-posta göndermek üzereydim. Her zaman en az bir EMT ya da paramediğe ihtiyacımız var."

Oh be. Bölgenin dört bir yanından ziyaretçileri çeken popüler kasaba pazarında her gün bütün gün oturmaktansa neredeyse istasyon tuvaletlerini derinlemesine temizlemeyi tercih ederdi.

Pazar, kasabada ve ailesinde büyük bir olaydı. Izzy her zaman ilk yardım istasyonunda çalışmakla kalmaz, baldızı Crista'nın da genellikle orada bir standı olur ve güzel suluboya resimlerini satardı. Annesi de salonundan fırsat buldukça ona yardım ederdi.

Broşüre sanki bir çingiraklı yılanmış gibi baktı. "Pazar. Ciddi misin? Başka bir şeyiniz yok mu?"

"Kolunuz alçılıyken yapmanıza izin vereceğimden değil. Bu bile zorlama olur. Bu kadar az elemanımız olmasaydı, bu kadarını bile yapmana izin vermeyi düşünmezdim."

Rafe bunu düşündüğüne bile inanamasa da, Aralık ayının büyük bölümünde evde oturma fikrinden gerçekten nefret ediyordu. Hatta Noel pazarında çalışarak meşgul olmayı bile tercih ederdi, en azından Netflix'te gerçekten umursamadığı dizileri izlemekten başka bir şey yapıyor olurdu.

"Peki," dedi kendi kendine konuşmaya başlamadan önce. "Markette yardım edebilirim."

Evet, iş hâlâ çok fazla oturmayı gerektiriyordu ama insanları izlemek genellikle bir ekrana bakmaktan daha eğlenceliydi ve en azından ara sıra bileği burkulabilir ya da kâğıt kesiğiyle uğraşabilirdi.

"Oh iyi." Mike çok memnun görünüyordu. "Izzy bunu duyduğuna çok sevinecek. Programların koordinasyonundan o sorumlu. Seni de rotasyona eklediğimi söyle. Pazar bu yıl iki haftadan fazla açık olacak, önümüzdeki Cuma gününden Noel'den önceki Cumartesi gününe kadar. Pazartesi'den cumartesiye öğlen açılıyor ve her akşam saat dokuzda sona eriyor, pazar günü kapalı."

"Bu işe yarar. Isaac'i sabahları okula bırakabilirim ve Belki öğleden sonra ve akşamları babamla ya da arkadaşlarından biriyle takılabilir."

Mike ani bir kuşkuyla kaşlarını çatı. "Bunu yapabileceğinden emin misin? Ya biri kalp krizi falan geçirirse? Tek elle kalp masajı yapmak kolay değil."

"Yine de yapabilirsin. Birinin acil yardıma ihtiyacı varsa tek el hiç yoktan iyidir. Ayrıca, bir çocuk üzerinde sadece bir elinizi kullanmanız *gerektiğini* bilecek kadar uzun süre kalp masajı dersleri verdim. Ayrıca bir defibrilatörüm olacağını varsayıyorum, ki bu daha iyi bir şey."

Mike ona uzun uzun baktı ve sonunda içini çekti.

"İnatçının tekisin, Rafe Arredondo. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Rafe, onun enerji seviyesi yüzünden saçlarını yolmaya hazır olan tüm öğretmenlerini ve ödevlerini bitirdiğinden emin olmak için ilkokul boyunca her gece onunla birlikte oturan zavallı aziz annesini düşündü.

Gülümsedi. "Farkındayım. Teşekkürler, Mike. Sana borçluyum." "Sana gerçekten bir iyilik yaptığımdan emin değilim."

"Alternatifinden daha iyi," dedi, içtenlikle bunun doğru olmasını umarak.

"Bu harika bir fikirdi. Düzenlediğin için teşekkürler Amanda!"

Amanda, Nat'e ve en sevdikleri restoran olan Spur & Saddle'da masanın etrafında toplanan diğer arkadaşlarına gülümsedi.

"Yeterince sık bir araya gelmiyoruz. Hepinizle konuşmayı özledim," dedi. "Sanırım hepimiz en son bu şekilde bir araya geldiğimizde o barbekü partisindeydik.

yaz boyunca Griffin'in evinde geçirdik," dedi Natalie.

Natalie'nin küçük kız kardeşi McKenna yüzünü buruşturdu. "Bunu kaçırmak zorunda kaldım. Hatırlayın, Hazel bademciklerini yeni aldırmişti ve ben ona dondurma ve külahta kar dağıtmakla meşguldüm."

"Ama birkaç haftalık göreceli sessizliğin tadını çıkardın." Natalie'nin ses tonu alaycıydı ama Amanda onun iki yeğeni Hazel ve Nora'nın yanı sıra küçük kardeşleri Austin'i de çok sevdiğini biliyordu.

"Yeterince doğru. Neredeyse bunun için bademcik ameliyatı olmaya değerdi," dedi McKenna. "Bu gece gelebildiğim ve diğer herkesin programını koordine edebildiğimiz için kendimi şanslı hissediyorum. Bunu sağladığın için tekrar teşekkürler Amanda."

Amanda'nın şu anda kız arkadaşlarıyla sosyal bir etkinliğe ayıracak vakti yoktu, dükkânının çok yoğun olduğunu ve kasaba pazarının sadece birkaç gün içinde açılacağını düşünürsek. Ama bunu şimdi yapmazlarsa günlerin uçup gideceğini ve hepsinin programlarını ayarlayabilmesi için Ocak ayının geçmesi gerekeceğini biliyordu. Natalie yeni yıldan sonra altı hafta sürecek uzun bir seyahate çıkacağı için bu mümkün değildi.

Programı ne olursa olsun bunu başarmıştı. Bu tatil sezonunda yavaşlamak için daha fazla zaman yaratmaya karar vermemiş miydi? değer verdiği kişilerle kurduğu bağın tadını çıkarabilmesi mümkün mü?

Sadece bir erkek kardeşi vardı ve o da çok sevdiği bir arkadaşıyla evleniyordu. Nişanlarını kutlamak zorundaydı, bu bir şekilde sahip olmadığı zamanı sıkıştırmak anlamına gelse bile.

Bu kadınları seviyordu. Her biri onun için güçlü birer rol model olmuş, hayatın ters köşeleriyle zarafetle nasıl başa çıkılacağını örnekleriyle göstermişlerdi.

Vivi Morales, ilkokulda öğretmenlik yaptığı uzun bir günün ardından yorgun görünmesine rağmen sırtarak "Harika bir fikirdi," dedi.

"En iyisi." McKenna başıyla onayladı. "Austin dış çıkarıyor ve kızlar Noel ufukta görüldüğü için duvarlardan zıplıyorlar, artık gerçekten Aralık ayındayız. Evimizden kaçmak için her türlü bahaneye çok seviniyorum."

"Sizleri görme fırsatını yakaladığım için her zaman mutlu olmuşumdur. Ama itiraf etmeliyim ki akşam yemeğini ayarlamak için gizli bir nedenim vardı. Natalie'nin haberleri var."

"Ne haberi?" Vivi sordu.

Natalie cevap olarak sol eliyle şarap kadehini kaldırdı, güzel yüzüğü mum ışığında parlıyordu.

Masadaki diğerleri bu açık ipucunu hemen anladılar. İkizler çığlık attı ve Vivi ellerini birbirine vurdu.

"Nişanlandınız mı?" Vivi haykırdı. "Bu ne zaman oldu?"

"Biz Guatemala'dayken. Herkese anlatmak için can atıyordum ama yüz yüze anlatmanın daha eğlenceli olacağını düşündüm."

"Neden heyecan verici şeyleri en son öğrenen hep ben oluyorum?" Holly talep etti.

"Bir kez olsun ben de bilmiyordum." Hannah hoşnutsuz görünüyordu.

"Yani, herkes için o kadar da büyük bir sürpriz olamaz, değil mi?" McKenna alaycı bir gülümsemeyle şöyle dedi. "Son bir yıldır birbirlerinden ayrılmıyorlar.

Nat ne zaman şehre gelse, yeğenlerini ziyaret edebilmek için Griffin'in yanından ayrılmaması için ona yalvarmak zorunda kalıyorum."

"Ha. Bu kesinlikle doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Onları görmeye bayılıyorum. Hatta eminim hepsi benden bıkmıştır."

Bir önceki Noel'den bu yana, Natalie Yıllar sonra ilk kez tatile çıktığında, kız kardeşinin çocuklarıyla derin bir bağ kurmuştu. Dijital göçebe olarak bir hayat kurduğu, evlerde bakıcılık yaptığı ve serbest yazar ve editör olarak çalıştığı uzun mesafeli dönemde olduğundan daha da müşfik bir teyzeye dönüşmüştü.

Çocuklar da Natalie'nin Shelter Springs'te onlarla, McKenna'yla ve özellikle de Griffin'le birlikte olmayı sevdiğine karar verdiği için en az anneleri kadar mutluydular.

"Büyük gün ne zaman?" Vivi sordu.

"İkimiz de uzun süre beklemek istemiyoruz," dedi Natalie, yüzünde aynı yumuşak sevinç ifadesiyle. "Zaten yazın bir ara yapmayı düşünüyoruz. Belki Haziran'da. Son işim Nisan'da ve bu bana son detayları halletmek için hala biraz zaman verir."

Amanda, "Dünyayı gezmeye gittiğinizde bile size yardımcı olabiliriz," dedi. "Tüm küçük ayrıntılarla ilgileneceğiz, böylece size sadece ortaya çıkmak ve

muhteşem görünüyorsun."

Yemeklerini sipariş ettikten sonra sohbet tekrar yaklaşan düğün planlarına döndü.

"Başka bir düğün için sabırsızlanıyorum. En son ne planlamıştık?" McKenna sordu.

Holly üzgün bir ifadeyle elini kaldırdığında masa sessizliğe gömüldü. Hannah uzanıp kız kardeşinin diğer elini sıktı ve masanın karşısında oturuyor olmasaydı Amanda da ona sarılacaktı.

Holly'nin iğrenç kocası bir önceki Noel sezonunda onu terk etmiş ve Down sendromlu dört yaşındaki kızları Lydia'yı büyütmesi için onu yalnız bırakmıştı.

"Seyahat etmeyi bırakacak mısın?" Holly sordu ve Amanda onun ilgi odağı olmamaya kararlı olduğunu söyleyebilirdi.

"Hayır. Hâlâ seyahat yazıları yazmak istiyorum ama artık eve daha yakın duracağım ve Rocky Mountain eyaletlerindeki destinasyonlara odaklanacağım. Yakınlarda görülecek çok şey var, beni uzun süre meşgul edecek kadar eşsiz ve güzel seyahat noktalarımız var."

"Kesinlikle," dedi McKenna. "Bunu sana yıllardır söylüyorum."

"Guatemala'ya yaptığınız seyahat hakkında pek bir şey duymadım. Bir sağlık kliniğinde çalışıyordun, değil mi?" Hannah sordu.

"Oh, harikaydı. Ayarlayabildiğimiz en kısa zamanda tekrar gideceğiz. Siz de gelmelisiniz. Sizin gibi fizik tedavi eğitimi almış birine ihtiyaç olduğundan eminim."

Onlara çalıştıkları klinikten ve yardım ettikleri tüm insanlardan bahsetti ve çok geçmeden garsonlar meze ve salatalarını getirene kadar coşkuyla konuştu.

Konuşma değişirken Amanda yanında oturan Holly'ye döndü. "Lydia bu gece nerede?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Annem ve babamla. Onunla vakit geçirme fırsatını çok seviyorlar ve o da onlara bayılıyor."

Holly'nin boşanma sürecinde ona destek olacak sıcak ve sevgi dolu bir ailesi olduğu için minnettardı, özellikle de Amanda, Holly'nin ayrıldıktan sonra Kaliforniya'ya kaçan eski sevgilisinin çoktan nişanlandığını ve yeni kız arkadaşıyla birlikte yaşadığını duymuştu.

"Nasılsın?"

"Dayanıyorum." Holly'nin gülümsemesi zoraki gibiydi.

Amanda, Holly'nin kocasından hiç hoşlanmamıştı; kocası ona her zaman benmerkezci ve biraz da kontrolcü gelmişti.

Onun, yaşam boyu zorluklarla karşılaşacağı aşikâr bir gelişimsel engeli olan bir çocuğa sahip olmaya alışmaya çalıştığını gördüğünde, hoşnutsuzluğu daha sert bir hal almıştı.

Kimsenin Lydia'yı tamamen kucaklamamasını anlayamıyordu. Küçük kız neşenin kişileşmiş haliydi. Sevgi dolu, cömert ve insanları kendisine çeken bir ışıkla doluydu.

"Lydia da Hazel ve Nora gibi tatil için heyecanlı mı?"

"Ah, evet. Ailemin ona aldığı küçük ahşap Nativity setiyle oynamayı çok seviyor ve Noel ağacının altında saatlerce uzanıp ışıklara bakabiliyor."

Amanda gülümseyerek, "Aynen," dedi.

"*Nasılsın?*" Holly sordu, yüz hatları şefkatle yumuşamıştı. "Yılın bu zamanlarının senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Bu benim hatam. Çok fazla proje üstleniyorum ve Ocak ayına kadar nefes alacak zamanım olmuyor."

Holly kaşlarını çatı. "Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Jake hakkında konuşuyordum. Ölüm yıldönümüne yaklaştık. Ne kadar oldu?"

On bir yıl mı

oldu?"

"Neredeyse on

iki."

O Noel'de yaşananlar sanki on iki yıl değil de on iki gün önce yaşanmış gibi hafızasına kazınmıştı.

O Aralık gününe kadar geçen aylar tam bir kâbustu. Jake kontrolden çıkmıştı, her hafta sonu ve genellikle hafta içinde de sarhoş oluyordu.

Annesinin ölümünün yasını tutuyordu ve

Üç çocuğunun ona en çok ihtiyaç duyduğu anda Alaska'da şebekeden bağımsız yaşamak için kaçtığı için babasına öfkeli.

Amanda şefkatli ve anlayışlı bir nişanlı olmaya çalışmıştı. Dayanabildiği kadar dayanmış, ancak annesinin Amanda'nın tüm çocukluğu boyunca sergilediği engelleyici davranışların aynısına düştüğünü fark ettiğinde, artık yettiğine karar vermişti. Kalbi parçalanarak nişanlılıklarını sona erdirmişti.

Bir hafta sonra ölmüştü.

Uzun bir süre onun ölümünün kazara olmadığından, kayak merkezindeki o tehlikeli yasak bölgeye snowboard yaparak girdiğinden korkmuştu.

Çığ tehlikesini bilerek, ama yine de son birkaç aydır olduğu gibi kendi kendini yok etme yolunda ilerliyordu.

Jake'in yakın arkadaşı Griffin de o sırada Jake'in yanındaydı. Amanda ancak daha sonra Griffin'in de Jake'in ölümünden kendisini sorumlu tuttuğunu öğrenmişti. İki arkadaş telesiyejle tepeye çıkarken kavga etmiş, Griffin Jake'in zaten sarhoş olduğunu ve yamaçlara çıkacak durumda olmadığını iddia etmişti.

Griffin, onun kendisi ve başkaları için bir tehlike olduğunu anladı.

Jake arkadaşını, içki içtiği için yardım alması için ona yalvardığında Amanda'yı dinlediği kadar dinlememişti.

Zor hatıraları bir kenara itti ve arkadaşına gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Jake'i ve sahip olabileceğimiz geleceği her zaman özleyeceğim.

vardı, ama neredeyse on iki yıl oldu. Hayatıma devam ettim."

"Peki ya sen?"

Bu sessiz soru bir anda gelen bir yumruk gibiydi.

"Evet! Yaptığımı biliyorsun. Her zaman meşgulüm. Bir dükkanım var. Pazarım var. Diğer tüm gönüllü işlerimi yapıyorum."

"Ama sen çıkmıyorsun. En azından pek değil."

Neden herkes şu anda onun aşk hayatına bu kadar kafayı takmıştı?

"Hayatımın dolu dolu geçmesi için yanımda birinin olmasına ihtiyacım yok, ödüllendirici bir hayat."

"Katılıyorum," dedi Holly. "Geçtiğimiz yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da yalnız olmanın mutsuzluğa hapsolmaktan çok daha iyi olduğu acı gerçeğidir, yıkıcı bir ilişki."

Holly'nin sözleri nedense Amanda'ya yine Ben'i ve kızlarını düşündürdü. O, gerçekten önemsemesine izin verdiği ilk erkek olmuştu. Jake öldüğünden beri.

Yine de kendine karşı dürüst olsaydı, ayrılıklarından bu yana geçen iki yılda edindiği bilgelikle Amanda, Lila ve Jane'e annelik yapma fikrini Ben'in karısı ve hayat arkadaşı olma fikrinden daha çok sevdiğini itiraf edebilirdi.

"Tekrar dışarı çıkmalısın. Çeşitli arkadaşlık uygulamalarından herhangi birini denedin mi?" Holly sordu.

Başını salladı ve çatalını yere bıraktı. Pirzola salatası artık cazip görünmüyordu. "Ben'le böyle tanıştım," dedi.

"Ah evet." Holly adam hakkındaki düşüncelerini açıkça ifade eden ekşi bir bakış attı. "Eh, her zaman ilk seferde doğru yapamazsın."

"Erkeklerle başka nerede tanışmayı umuyorsun?" Vivi masanın karşısındaki yerinden sohbete katıldı. "Tüm hayatını ya Birdie'nin yaş ortalaması yetmiş beş olan emeklilik topluluğunda ya da çoğunlukla kadınların uğrak yeri olan dükkânında geçiriyorsun."

Amanda iç çekti. "Neden herkes birdenbire bana tuzak kurmaya çalışıyor? Üzerimde Umutsuz Bekar Kadın yazan bir tabela mı var? Hayır, takmıyorum! Mevcut durumdan gayet memnunum. Evim, dükkanım, kedilerim var. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Amanda Natalie'yi işaret etti. "Her neyse, bu gece var olmayan aşk hayatımı düzeltmeye çalışmakla ilgili değil. Griffin ve Natalie'yi kutlamak için buradayız. Evlendikten sonra nerede yaşayacağınızı düşünüyorsunuz? Griffin'in dairesinde mi?"

Natalie ona dikkatle baktı ve Amanda'nın konuyu değiştirmek için gösterdiği tamamen şeffaf çabayı anladı. Görünüşe bakılırsa Amanda'yı rahatlatacak şekilde o da buna uymaya karar verdi.

"Şehrin yukarısında bir yere bakıyoruz. İnşaat yapmayı düşünüyoruz."

"Oh yaşasın! Hiçbir şey beni bu kadar mutlu edemezdi," dedi.

Griffin ve Natalie'nin Shelter Springs'te kalmamaya karar verebileceklerinden endişe ediyordu. Griffin topluma hizmet edebileceği bu bölgede doktorluk yapmaya kararlıyken, Natalie seyahat etmeyi seviyordu. Amanda, Natalie'nin Griffin'i muayenehanesini başka bir yere taşıması için etkilemesinin ihtimal dışı olduğunu düşünmüyordu.

Bölgede bir ev inşa etmeyi düşünüyorlarsa, Griffin'in kazıkları söküp başka bir yerde yeniden başlaması pek olası görünmüyordu. Bu da kardeşinin ve sevgili arkadaşının uzun süre yanında olacağı anlamına geliyordu.

Sohbet arsa fiyatlarına ve olası düğün mekanlarına kaydı ve Amanda arkasına yaslanıp çorbasının, arkadaşlarının ve parıldayan ışıkları ve tatil süslemeleriyle restoranın tadını çıkardı.

Daha yeni tatlı sipariş etmişlerdi ki restorana yeni bir grup geldi. Amanda, Rafe'in annesiyle birlikte kız kardeşi Julia ve baldızı Crista'yı tanıdığı anda omuzlarının gerildiğini hissetti. Hostes üçünü kendi masalarının önünden geçirdi ve iki grup birbirini sıcak bir şekilde selamladı.

Shelter Springs nispeten küçük bir kasabaydı ve orada uzun süredir yaşayan insanların çoğu birbirini tanıyordu.

Louise'in gülümsemesi, bakışları Amanda'ya ulaştığında belirgin bir şekilde soldu, ancak hostes onları restoranın diğer yemek alanındaki bir masaya götürürken kibarca başını salladı.

Tatlı siparişlerini beklerken Amanda tuvalete gitmek için izin istedi. Elleri yıkarırken kapı açıldı ve Louise içeri girdi.

Diğer kadın her zaman zarif ve derli toplu görünüyordu; ustalıkla yapılmış makyajı ve kırlardan eser olmayan bal rengi saçları vardı.

"Merhaba," dedi diğer kadın.

Amanda başıyla onayladı. "Merhaba Louise. Bu güzel Aralık akşamında nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim. Sinemaya gidiyoruz. Crista ve ben önümüzdeki birkaç hafta boyunca pazarda her zamankinden daha yoğun olacağız, bu yüzden bunun Noel'den önce biz kızların birlikte bir gezinti yapması için tek şansımız olabileceğini düşündük."

Louise belli ki kızı ve geliniyle çok yakındı. Amanda üçünü kasabada birlikte alışveriş yaparken ya da kütüphanedeki kitap etkinliklerine veya kasabanın ana parkındaki yaz konserlerine katılırken görmüştü.

Kendine karşı dürüst olsaydı, Amanda onların sevgi dolu ilişkilerini görmenin her zaman içinde rahatsız edici bir sızı bıraktığını kabul edebilirdi.

Annesini severdi ama pek yakın değillerdi. Lena yeniden evlenip Florida'ya kalıcı olarak yerleştiğinde hiç üzülmemişti.

Yine de annesiyle ayda iki ya da üç kez telefonda konuşuyor ve daha düzenli olarak mesajlaşıyorlardı.

Louise'in Crista ve Julia ile paylaştığı türden yakın bir ilişkinin tadını çıkarmak istese de Amanda o noktaya nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Hatanın kendisinde olduğunu biliyordu. Bir yetişkin olarak bile, babasının bağımlılıklarını hem sosyal hem de profesyonel olarak örtbas ederek, ona olanak sağlayarak geçirdiği uzun yıllar için Lena'yı gerçekten affetmekte zorlanıyordu. Annesi takıntılıydı. Görünüşe aldanarak, hiç de öyle olmadığı halde evlerinde her şey mükemmelmış gibi davranıyorlardı.

Anıları bir kenara itti. "Kulağa çok hoş geliyor," dedi Louise'e. "Umarım birlikte harika bir akşam geçirirsiniz."

"Görünüşe göre siz ve arkadaşlarınız eğleniyorsunuz."

"Bu gece kutlama yapıyoruz. Natalie ve kardeşim evleniyorlar." Louise irkilmiş görünüyordu. "Ah. Duymamıştım. Onlar için ne güzel."

"Kısa bir süre önce nişanlandılar. Bir yaz düğünü planlıyorlar."

Bu kadarla yetinmesi gerektiğini bilse de dayanamayıp ekledi: "Griffin'i bu kadar mutlu gördüğüm için çok heyecanlıyım. O bunu hak ediyor."

Louise'in de kasabaya başka bir Dr. Taylor'ın taşınması fikrinden heyecan duymayan sakinlerden biri olduğunu biliyordu.

"Burada, Shelter Springs'de mi kalacaklar?" Louise sordu.

"Öyle olduğuna inanıyorum. Griffin bu kasabayı seviyor ve buradaki insanlarla ilgileniyor."

Diğer kadın ellerini bir kâğıt havluyla kuruladı. Bir süre sonra, "Anladığım kadarıyla size bir borcum var," dedi.

"Ben mi? Neden?"

"Torunum bana geçen gece Rafael ve Isaac'e yemek götürmek için uğradığınızı söyledi. Aslında birkaç akşam yemeği. Isaac hepsinin çok lezzetli olduğunu söyledi. Çok düşünceliymişsiniz."

Amanda içtenlikle Louise'in, Rafe'le yaşadığı o garip karşılaşmayı hatırladığında içini kaplayan ateşi görmemesini umuyordu.

"Önemli bir şey değildi. Kasabadan birkaç şey aldım, hepsi bu. Dürüst olmak gerekirse, bir aydır sokağın aşağısında yaşadıkları ve onları hala kurabiye ya da başka bir şeyle karşılamadığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum. İşler çok yoğundu, mağazada tatil için hazırlıklar ve pazar için tüm ön hazırlıklar."

Bahaneler uyduruyordu ve Louise'in de bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

"Eminim bunu takdir etmişlerdir. Rafael onlara bütün hafta yetecek kadar yemek götürdüğünüzü söyledi."

"Bunu yaptığım için mutluydum," diye yalan söyledi. "Zavallı adam. Çalışmamak onun için kolay olmasa gerek."

Louise yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki bundan sonra çalışacak. Bence dinlenmeli ama oğlum inatçıdır. Mike Bennett'i pazardaki ilk yardım istasyonuna yardım etmesi için ikna etmeyi başardı. Sanırım önümüzdeki birkaç hafta boyunca onu sık sık göreceksiniz."

Amanda gözlerini kırptırdı, nasıl cevap vereceğini bilemedi. Rafe markette çalışacaktı. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yollarının sık sık kesişmesi kaçınılmazdı.

Adamdan uzak durmak için bu kadarı da fazla.

Kendi kendine midesindeki küçük kasılmanın sinir olduğunu söylemeye çalıştı. Kesinlikle beklenti değildi, değil mi?

"Bu harika olacak," dedi, Louise'den herhangi bir tepki izi saklamak için elinden geleni yaparak. "Onun için çok zor olmamalı. Onun için çok zor olmamalı."

Ara sıra yaşanan kayma ve düşmeler dışında pazarda çok fazla yaralanma olmuyor. Aslında, bu yıl bunlardan daha fazlasını görebiliriz, çünkü stantların yarısı

dışarıda buzun ve karın içinde."

"Daha fazla stant açacağınızı ve kongre merkezinin dış avlusundan yararlanacağınızı duymuştum."

"Bu çok mantıklıydı. Son birkaç yıldır stant alanımız doldu."

Louise başıyla onayladı. "İnsanların birlikte giyinip dışarıda alışveriş yapmaktan keyif alacağından şüphem yok."

"Umarım öyledir."

"Şey, kızların yanına dönmeliyim. Rafe ve torunuma göz kulak olduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Elimden geleni yapıyorum ama oğlum hiçbir zaman şımartılmaktan hoşlanmadı."

Adam ana rahminden sert ve bağımsız, dünyaya kafa tutmaya hazır bir şekilde çıkmış olsaydı Amanda şaşırmazdı.

"Umarım güzel bir akşam geçirirsiniz, Bayan Arredondo." "Teşekkür ederim. Size de."

Birlikte restorana doğru yürüdüler ve Amanda bunun Louise ile yaptığı en samimi konuşma olduğunu düşündü.

Tatil pazarı henüz açılmamıştı ve ertesi gün öğlene kadar da açılmayacaktı ama Rafe Noel müziği dinlemekten çoktan sıkılmıştı.

Sadece bir saattir oradaydı, ilk yardım tesislerini kontrol ediyordu ve konferans merkezi salonunun kenarındaki küçük muayene odasındaki malzemeler. Bu süre içinde "Jingle Bells" ve "Rockin' Around the Christmas Tree" şarkılarını iki kez duymuştu.

Uzun bir iki hafta olacağını hissediyordu.

Noel müziğini herkes kadar severdi. Belki daha fazla. Kız kardeşi çok müzikaldi. Julia piyano çalardı ve ayrıca çok güzel bir sesi vardı. Her yıl kilisenin Noel korosunda şarkı söylerdi. Rafe onun çalışmasını ve performansını dinlemekten her zaman keyif almıştı.

Kız kardeşinin şarkı söylemesini dinlemek başka bir şeydi. Konferans merkezinin ses sisteminden durmaksızın neşeli Noel müzikleri duymak ise tamamen başka bir şeydi.

Görünüşe göre o azınlıktaydı. Çeşitli tezgâhlarda ürünlerini sergileyen diğer herkes neşeli ve pazarın başlaması için hevesli görünüyordu.

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

Rafe kuzeni Izzy'ye kaşlarını çatarak baktı.

Güzel ve zeki bir kızdı, on sekiz yaşından beri gönüllü itfaiyeci olarak çalışıyordu ve şimdi acil tıp teknisyeniydi, sağlık görevlisi olmak için eğitim alıyordu. Izzy'nin kendisini örnek aldığını düşünmek istiyordu ama Izzy her zaman kendi yolunda yürümüşü.

"Sabırsızlanıyorum," dedi kuru bir sesle.

Uzun siyah saçlarını yüzünden çekerek güldü. "Çok kötü bir yalancısın, *primo*. Bu senin için işkence olacak. Tüm bu tatil neşesi dişlerin ağrır."

"Hey. Tatil neşem var. Noel ağacımız bile var. Dün gece süsledik."

"Gördün mü? Gelip görmem lazım."

"Kesinlikle. Bunun yanı sıra, Isaac eve birkaç ışık takmam için beni çok zorluyor."

"Alınma ama bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? En son Noel ışıklarını asmayı denediğinde işler pek de iyi gitmemişti. Ve şimdi Işık asmayı gerçek bir maceraya dönüştürecek sakat bir kolunuz var."

"Isaac'e bunu anlatmaya çalıştım. Ama o altı yaşında ve ne isterse onu istiyor. Eğer yeni evimizin ıslıl ıslıl renkli olmasını istiyorsa, onları asmanın bir yolunu bulacağım. Yine de endişelenme. Eğer ışık asmaya karar verirsem, Joe ya da istasyondaki çocuklardan biri gelip bana yardım edebilir."

"Size yardım edebilirim," diye karşılık verdi. "Ben karakoldaki adamlardan biriyim, değil mi?"

Kızgınlığını gidermek için bir özür eli kaldırdı. "Kesinlikle. Ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca pek fazla fazladan zamanınız olmayacak."

"Anlaşıldı," dedi alaycı bir gülümsemeye. "Yine de bu Pazar ya da bir sonraki Pazar gelebilirim. Pazar günü pazar açık değil."

"İhtiyacım olursa seni ararım. Önce onu vazgeçirmeye çalışırım diye düşündüm."

Belki bir şişme bot ya da başka bir şey alırsın."

Yüzünü buruşturdu. "Şişme Noel süsleri görmek istiyorsan, onu *Abuelo*'nun yeni dairesine götür. Onlardan koca bir ordu var. orada yere."

"Bunu yapacağım."

"İhtiyacımız olan her şey var gibi görünüyor," dedi Izzy, son çekmeceye fazladan sargı bezi koyarken. "Yarın için hazır olmalıyız. Listedeki son şey güvenlik denetimi."

"Doğru ya. Mike bundan bahsetmişti."

"Bir randevuya yetişmem gerektiği için senin halletmene izin vereceğim." "Çok teşekkür ederim."

Izzy kapının yanındaki kancadan paltosunu almadan önce sırtarak, "Sen zaten benden üstünsün, Şef," dedi.

Küçük ilk yardım odasının açık kapısını işaret etti. "İşte Amanda Taylor. Kendisi buranın patronu ve muhtemelen güvenlik denetimi için birlikte çalışacağınız kişi."

Rafe onun işaret ettiği yöne baktı ve Amanda Taylor'ı elinde pano, her zamanki gibi güzel görünürken buldu.

Rafe onu gördüğünde küçük bir sıcaklık patlaması hissetti, son birkaç gündür onu her düşündüğünde hissettiğinin aynısıydı bu.

Amanda komşu satıcılar arasında bir konuda çıkan anlaşmazlığı çözmeye çalışıyor gibiydi. Görünüşe göre elektrik kabloları.

"Gitmeden önce teftişı bitirmek için zamanınız olmadığına emin misiniz?" diye sordu.

Izzy başını salladı. "On beş dakika önce orada olmam gerektiğini düşünürsek, hayır. Üzgünüm."

İçini çekti ve üzerinde tüm kamu etkinliklerinin güvenlik denetimlerinde kullandıkları kontrol listesinin bulunduğu itfaiye tabletini eline aldı.

"Harika. Teşekkürler."

Izzy gülümsedi ve kapıdan çıkarken ona el salladı. Bir süre sonra, ses sisteminde "Jingle Bells "in bir başka versiyonu çalmaya başladığında, Rafe ilk yardım odasının kapısını kapattı ve Amanda ve iki satıcı.

Satıcılara sakın bir gülümseme verirken üzerinde huysuz bir kedi olan tatil kazağıyla şenlikli -ve evet, kabul edebilirdi- *sevimli* görünüyordu.

"Kuralları biliyorsun, Ed. Bir dizi ışık alacaksın. Burada hepimiz birlikte çalışmalıyız."

Satıcı kaşlarını çatı. "Benim tezgahım onunkinden iki kat daha büyük. Ben de ödüyorum daha fazla ışık almalıyım. Bu nedenle iki kat daha fazla ışık almalıyım."

"Sınırsız güç kapasitemiz olsaydı, belki. Ama yok. Sen herkesle aynı sözleşmeyi imzaladı ve her tezgâha bir dizi ışık verilmesini şart koştu."

Tanıdık gelmesine rağmen Rafe adamı tanımıyordu. Tezgâhında el oyması süsler, bastonlar ve diğer yılbaşı süsleri satıyordu. Adam bir ağaç gibi yapılı olduğu için bu çok uygundu.

Sanki Amanda'nın yüzüne bakıp konuyu tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Rafe gerçekten hissetmek istemediği bir korumacılıkla öne çıkamadan önce Amanda rahatlatıcı bir gülümseme verdi. Adamın koluna sakinleştirici bir el koydu. "Unutmayın, marketin her yerinde parlak tepe ışıkları olacak. Gerçekten bir dizeden fazlasına ihtiyacınız yok.

ışıklarla rekabet edemezsiniz. Ayrıca, harika ürünleriniz müşterileri tezgahınıza çekmek için herhangi bir Noel ışığının yapabileceğinden daha fazlasını yapacaktır, bana güvenin. Herkes işine bayılacak, Ed. Ben seveceğimi biliyorum. Büyükanнем için bastonlarından bir tane almak istiyorum. Yarın ilk iş olarak, en geniş ürün yelpazesine sahip olduğunuzda kesinlikle uğrayacağım."

"Gerçekten harikalar," dedi diğer satıcı. "Torunlarımın sattığınız düdüklülerden birine bayılacağını biliyorum, ama ebeveynleri bayılmayabilir. Bunlardan birini yapmak ne kadar zamanınızı alıyor?"

İki adam şimdi çeşitli zanaatları hakkında konuşurken kriz önlenmiş gibi görünüyordu.

Amanda'nın insanları sakinleştirmek için bir yolu vardı. Bunu nasıl yaptığını tam olarak bilmiyordu ama herkesin onun sorunlarını çözebileceğine dair tam bir güven duyduğunu söyleyebilirdi.

İki adamdan uzaklaşır uzaklaşmaz diğer satıcılar onunla konuşmak için acele ettiler. Rafe onlar işini bitirene kadar kenarda bekledi, ona yaklaştıklarında göründüklerinden biraz daha az çılgın görünüyordu.

"Son güvenlik denetimi hakkında konuşmam gereken kişinin siz olduğunuz söylendi."

Kadın irkilerek panosundan başını kaldırdı ve adam elmacık kemiklerinde bir renk lekesi görmeye ilgilendi.

"Oh. Rafe. Seni görmedim. Özür dilerim. Bugün biraz dikkatim dağınık." "Anlaşılabilir. Birkaç şeyin ortasında gibi görünüyorsun."

"Sadece birkaç tane," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Size listenize ekleyeceğiniz bir şey daha vermek istemiyorum, ancak yarın kapılar açılmadan önce son güvenlik denetimi için markette dolaşmam gerekiyor."

"Elbette. Burada güvenliğe çok odaklanmış durumdayız. Barınağın Springs Holiday Giving Market herkes için olumlu bir deneyim olacak." "O halde amacımız aynı."

Rafe, pazarı kurmak için perde arkasında çok sıkı çalışan ekibe hayranlık duyuyordu. Birçok kuruluş fedakârlık ve hayırseverliğe bağlı olduklarını iddia ediyordu, ancak pazar organizatörleri bunu gerçekleştirdi.

Pazar her yıl toplumdaki çeşitli amaçlar için binlerce dolar topluyordu. Bu yıl, tabelalarında gururla ilan ettikleri gibi, tüm satışların bir kısmı yerel gıda bankası ile Rafe'nin çalışmak zorunda olduğu ancak yardım eden aile üyeleriyle başka düzenlemeler yapamadığı zamanlarda Isaac'i gönderdiği okul sonrası programı arasında paylaştırılacaktı.

Caitlin gitmeden önce, Rafe çocuk bakımıyla uğraşmanın tek bir ebeveyn için ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti ve ilgili öğretmenlere ve iyi yürütülen müfredat dışı programlara minnettardı.

"Bu öğleden sonra güvenlik denetimi yapabileceğimiz uygun bir zaman var mı?"

Tekrar panoya bakarak programını gözden geçirir gibi oldu. "Şu an da diğer zamanlar kadar uygun," dedi sonunda. "Ben gösterebilirim

Bu satıcı haritalarını danışma standına bırakır bırakmaz sizi etrafta göreceğim."

"Harika. Seninle yürüyeceğim."

Amanda'yı gözünün önünden ayırırsa, ondan bir şeyler isteyen başka insanlar tarafından yolunun kesileceğinden ve onu tekrar bulmasının bir saat daha sürebileceğinden şüpheleniyordu.

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece bir dakika sürecek. Sizinle burada buluşabilirim."

"Sorun değil. Egzersiz işime yarayabilir." Bu sadece küçük bir beyaz yalandı çünkü o gün evindeki spor salonunda bacak egzersizlerine ve sağlam koluyla el ağırlıklarına odaklanarak çalışmıştı. Sol kolu alçidayken kas tonusunu kaybetmekten nefret ederdi.

Rafe formda kalmak için çok çalıştı. İtfaiyeci olarak işe girdi ve sağlık görevlisini ciddiye alıyor ve herhangi bir sağlık sorununun görevlerini yerine getirmesine engel olmasını istemiyordu.

Egzersizden aldığı endorfin, sevdiği şeyi yapmaktan alıkonulduğu için duyduğu huzursuzluk ve hayal kırıklığına da yardımcı oldu.

"Keyfin bilir," dedi Amanda, pazara doğru yola çıkarken ses tonu canlıydı.

Tahmin ettiği gibi, bilgi kioskuna giderken kendisine soru soran dört kişi daha ona yaklaştı. İki kişi ödemeleri işlemek için bina içindeki Wi-Fi hızından rahatsız olduğunda bile herkese sakinlik ve samimiyetle davrandı. Amanda'nın muhtemelen üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Danışma masasında Liz Cisneros Shepherd ve yeni kocası Steve'i buldular.

İlişkileri bir önceki Noel'de Shelter Springs'te çok konuşulmuştu. Liz, Steve'in yıllar önce kanserden ölen eşinin küçük kız kardeşiydi.

Rafe dedikoduları duymuştu, bazı insanlar Steve'in şimdi karısının küçük kız kardeşiyle evlenmesinin ne kadar tuhaf olduğunu söylüyorlardı. Ona göre, eğer birlikte mutlularsa, bu kimseyi ilgilendirmezdi.

"Merhaba Amanda," dedi Liz neşeli gülümsemesiyle. "Bu kazağa bayıldım! Koleksiyonunda hiç görmemiştim. Yeni mi?"

Amanda alaycı bir gülümsemeyle kazağına baktı. "Evet. Opal Barnes benim için ördü. Geçen hafta yaşadıkları dehşet verici olaydan sonra kız kardeşler için birkaç öğün yemek bıraktığımda bana verdi."

Rafe bir kaşını kaldırdı. Yani o ve Isaac, Amanda Taylor'ın yardım listesinde sadece iki kişi daha vardı. Bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Amanda'nın onlar adına gösterdiği ilgi, biraz beklenmedik olsa da, iç açııcıydı. İyiliği ayırım gözetmeksizin dağıttığını bilmek biraz moral bozucuydu.

Amanda, Shelter Springs halkı için çok çalışan biriydi. Karşılığında ne kadar aldı?

Liz, Amanda'nın kazağına daha yakından bakmak için başını eğerek, "Bayıldım," dedi. "Sanırım bunu geçen yılki favorim olan hamster kazağından bile daha çok sevebilirim."

"Eminim bunu tekrar göreceksiniz. Hâlâ rotasyonda." "Her yıl onları görmek için sabırsızlanıyorum."

Amanda diğer kadına gülümsedi. Onun da Steve Shepherd'a gülümsediğini gördü ama bu gülümseme biraz daha az samimiydi.

"Aralık ayı boyunca sözde çirkin kazaklar giymek tatil ruhuna girmeme yardımcı oluyor. Ben doğuştan bu kadar neşeli değilim, biliyorsunuz."

Nedense Steve Shepherd'a yan yan baktı. Amanda'nın bir zamanlar Steve'in oğluyla evlenmek üzere nişanlandığını hatırlayan Rafe'nin bunu anlaması bir an sürdü. Trajediyle sonuçlanan bir nişan.

İlk kez ortak bir noktaları olduğunu fark etti. Her biri sevdiği birini kaybetmişti.

"Yılın bu zamanı bazen anılarla dolup taşıyor gibi görünüyor, değil mi?" Steve sessizce konuştu. "Ne yazık ki hepsi kolay değil."

"Hayır, değiller."

Liz, "Bana neşe veren tatil anılarına odaklanmaya çalışıyorum," dedi. "Jeanette ile parkta kızakla kaydığımızı, ailemle birlikte Noel ışıklarına bakmak için arabayla dolaştığımızı, annem bize Noel hikayeleri okurken ateşin başında oturduğumuzu hala hatırlıyorum."

Amanda yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Kolay olmasa bile iyi anıları da hatırlamaya çalışıyorum. Ve her yıl, tıpkı sürekli genişleyen çirkin kazak koleksiyonum gibi, birkaç anı daha eklemeye çalışıyorum."

Danışma masasını işaret etti. "İhtiyacınız olan her şey burada var mı?"

"Evet. Haritalarımız, çizelgelerimiz ve kendi küçük SSS'miz var." "Ve yeterli sayıda gönüllünüz var mı?"

"Oh evet. Sanırım Shelter Inn'de standımızda çalışmayan herkes danışma masasında bir sırası olsun istiyor. Sakinlerimiz hareketin ortasında olmayı seviyor. Önümüzdeki iki hafta boyunca Shelter Springs'te olunması gereken yer buradaki pazar. Birdie ve Paolo neredeyse her gün burada olmayı planlıyor."

Rafe Amanda'ya baktı ve Liz'in büyükannesiyle büyükbabasını otomatik olarak birbirine bağlamış gibi görünmesi karşısında ağzının hafifçe gerildiğini gördü.

"Bu harika," dedi Rafe. "*Abuelo*'nun bu yıl büyükannemle ilgili üzücü anılarından uzaklaşmasını sağlayacak bir şey bulmasına sevindim."

Amanda bir şey söylemek ister gibi baktı ama her ne ise, yutkundu. "Bilgi masası gönüllülerini organize etmeyi kabul ettiğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

Liz gülümseyerek, "Heyecanlıyız," dedi. "Harika bir pazar olacak gibi görünüyor. Her zamankinden daha büyük ve daha iyi."

"Umarım öyledir."

"Tekrar teşekkür ederim." Amanda diğer kadına sarıldı. Bir süre durakladıktan sonra Steve'e de sarıldı.

Eğer koşullar farklı olsaydı, adam onun kayınpederi olacaktı. Rafe bu fikri neden birdenbire bu kadar rahatsız edici bulduğundan hiç emin değildi. Muhtemelen onu evlendirmeye çalışmanın iyi bir fikir olmadığından emindi. tepkisini analiz et.

Danışma masasından uzaklaştıklarında Rafe'e döndü. "Teftişe nereden başlamalıyız?"

Tablete ve geçmesi gereken dijital kontrol listesine baktı.

"Çıkış kapılarını incelemem ve tahliye planınızı gözden geçirmem gerekiyor."

Acil bir durumda. Birkaç satıcıyla ışık gösterileri hakkında konuştuğunu duydum. Elektrik sistemini kontrol etmem gerek.

yük için yeterli. Ve son olarak, gıda satıcılarını kontrol ederek ocak ve fırınlarında yangın güvenliği prosedürlerine uyduklarından ve yangın önleme mekanizmalarına sahip olduklarından emin olmam gerekiyor."

Bir an için listeden bunalmış gibi göründü ama omuzlarını dikleştirdi. "Tamam," dedi parlak bir sesle. "Sen önden git. Ben de sorularınızı yanıtlamak için sizinle birlikte geleceğim."

Şimdiden bitkin görünüyordu. Muhtemelen bütün gün ayakta olduğunu, pazarın ayrıntıları üzerinde çalıştığını hayal etti.

Ona bir sandalye bulmasını, ayaklarını uzatmasını ve dinlenmesini söylemek istedi. Ne yazık ki onun yardımına ihtiyacı vardı. İşleri açıklamak için yanında o olmadan bu iş en az iki kat daha uzun sürerdi.

"Madem içerideki yemek alanına yakınız, önce oraya bir bakalım."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Herhangi bir sorum olursa diye yakınımnda durmanı istiyorum."

Ve çünkü senin kokunu seviyorum, şekerli kurabiye ve çilekli şekerleme gibi. Tabii ki bunu ona söyleyemezdi. Nasıl koktuğu onun için önemli olmamalıydı. Bir iş yapmak için buradaydı ve dikkatini kontrol listesine ne kadar çabuk geri verirse ikisi için de o kadar iyi olacaktı.

OceanofPDF.com

Yapması gereken milyonlarca şey vardı. Aslında iki milyon, ama Amanda bunlardan herhangi birine odaklanmak yerine, kendini Rafe Arredondo itfaiyenin güvenlik kontrolleri listesini dikkatle gözden geçirirken onun peşinden giderken buldu.

Onu çalışırken izlemeyi büyüleyici buluyordu. Adam çok titizdi, hakkını vermeliydi. Festival için mümkün olan her önlemi almışlardı.

Organizatörler takip etti, her şeyi kontrol etti ve iki kez kontrol etti.

Kendi pazar tezgâhını kurmak için önünde hâlâ yapılacak onca iş olduğunu düşünmemeye çalıştı. Cat ve Scarlet'in pazarda yeterince yardım etmiş olduklarına ve kendisi olmadan tezgâhı nasıl kuracaklarını bildiklerine güvenmek zorundaydı.

Telefonu, Rafe ile geçirdiği bir saat boyunca yaptığı gibi, gelen bir mesajla biplede. Aşağı baktığında komite üyelerinden birinin park yeri ile ilgili bir sorusuyla karşılaştı.

Çabucak cevap verdi, sonra başını kaldırdığında Rafe'in karanlık gözlerinde onu rahatsız eden bir yoğunlukla onu izlediğini gördü.

"İşimiz neredeyse bitti. Sizi zamanınızı alan sayısız diğer talepten alıkoyduğum için üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Güvenlik bizim bir numaralı önceliğimizdir. Ayrıntılara gösterdiğiniz özeni takdir ediyorum."

"Ayin boyunca kaç kişi bekliyorsunuz?"

Pazar? Kalabalığın kapasiteyi aşmadığından emin olmak için mekan içindeki ziyaretçileri izlemenin bir yolu var mı?"

"Geçen yıl günde ortalama iki bin kişi geliyordu. Bu yıl dört gün daha ekledik ve bunun daha fazla insanı çekip çekmeyeceğini ya da tarihi kalabalık ortalamamızın ekstra günlerle seyrelip seyreلمeyeceğini henüz bilmiyoruz."

"Bu yüzden mi daha uzun süre açık kalıyorsunuz? Kalabalığı biraz dağıtmak için mi?"

"Bunun nedenlerinden biri. Pazarın popülaritesi son birkaç yılda bölge çapında gerçekten patlama yaptı. Bu büyümeyeyle birlikte, pazar tezgahı açmak isteyen satıcılardan o kadar çok talep aldık ki, kongre salonunun kapasitesi zaten dolduğu için dışarıya doğru genişlemekten başka çaremiz kalmadı."

"Mantıklı."

"Geleneksel bir Avrupa Noel pazarına daha çok benziyor olması pek çok açıdan iyi. Genişleyen alanımızın, taşan kalabalıklarla daha iyi başa çıkmamıza ve içeriye girişleri kademelendirmemize olanak sağlayacağını umuyoruz.

Kalabalık çok fazla. Yangın yönetmeliği kapasitesini aşmadığımızdan emin olmak için girişlerde tıkalayıcıları olan komite üyeleri bulunduracağım."

Tatil pazarının sorunsuz geçmesi için yorulmak bilmeden çalışan gönüllülerden oluşan geniş komitesine bir kez daha minnettarlığını ifade etti.

Yine de bir kez daha, bunu kendine neden yaptığını sormak zorunda kaldı. Her yıl kendine bu kadar müdahil olmaktan vazgeçeceğine dair söz veriyordu. Perde arkasında herkes için tüm ayrıntıları halletmeye çalışmak yerine sadece kendi vitrinini kurmakla ilgilenen satıcılardan biri olabilseydi ne güzel olurdu değil mi?

Her nasılsa, en iyi niyetine rağmen, kaçınılmaz olarak kendini tekrar içine çekilmiş buldu.

Rafe'i takip ederken kendine bunun *iyi bir amaç için olduğunu* hatırlattı. Marketten elde edilen kârın önemli bir kısmının başkalarına yardıma gittiğini bilmek, toplumlarını daha iyi hale getirmek için birlikte çalışmak hoşuna gidiyordu.

Rafe listesindekileri kontrol etmeye devam ederken o buna odaklanmaya çalıştı.

İçerideki incelemelerini bitirdikten sonra paltolarını giydiler ve yıldızlı, berrak ve güzel Aralık akşamına doğru yürüdüler.

Rafe'i birkaç açık hava ısıtıcısından birine kadar takip ederken nefesi küçük puflar halinde çıkıyordu.

"Bunlar Boise dışındaki bir şirket tarafından sağlanıyor," dedi. "Hepsi zaten kapsamlı güvenlik testlerinden geçirildi ve hepsi için sertifikalarımız var."

"Kulağa hoş geliyor. Yine de bunlardan birini çalışır halde görmek isterim. Nasıl çalıştıkları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. Bir kolu alçıkdayken daha da zorlaşan bir görev olan düğmeyle oynadı.

"İşte. Yardım edeyim."

"Sorun değil. Sadece kolumda bu aptal şey olmasaydı her şey biraz daha uzun sürerdi."

Geri çekildi ve adamın düğmeyi çalıştırmasını ve sonunda propan ısıtıcıyı çalıştırmasını izledi.

Ay ışığında iri, sert ve erkeksi görünüyordu ve Amanda, içinde dalgalanan yumuşak bir farkındalık çarpıntısının farkındaydı.

Hayır. Ondan etkilenmek istemiyordu. Ne anlamı vardı ki? Kasabada Rafe Arredondo'nun ilgisini çekebilecek son kişiydi ve bu da tam olarak hoşuna gidiyordu.

En azından kendine böyle söylüyordu. "Kolun nasıl?"

"İyiyim. Arada bir ağrıyor ama çok kötü değil. Sadece istediğim her şeyi yapamadığım için hayal kırıklığına uğradım."

"Bunun sizin için zor olacağını tahmin edebiliyorum."

Rafe kenarda durmayı seven biri değildi. O her zaman aksiyonun ortasındaydı.

Bir önceki yaz, parkta bir açık hava konserine katılırken, yanında oturan genç bir turist eşek arısı sokmasına karşı anafilaktik bir reaksiyon geçirmiş ve yanında EpiPen'i bulunmuyormuş. Yüzü şişmiş ve hırıltılı nefes almaya başlamıştı.

Amanda, o anda yaşadığı derin rahatlamayı hala canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu.

Rafe'in başını çektiği sağlık görevlileri kızın yardımına koştu. Aileyi takip etmiş ve kızın olaydan hiçbir kötü etki görmediğini duymuştu ve şimdi epinefrin kiti yanında olmadan hiçbir yere gitmemeye dikkat ediyordu.

"Yaşadığınız hayal kırıklığı için üzgünüm, ancak markette acil bir durum olması halinde deneyimli bir sağlık görevlisinin hazır bulunmasına minnettarım. Çok meşgul olmanızı beklemiyorum ama ara sıra aksilikler olabiliyor."

"Ne gibi?"

"Üç yıl önce, bir müzik grubuyla sahne alan çocuklardan biri sahneden düştü ve burnu kanadı."

"Dört gözle beklenecek bir şey o zaman," dedi, sesi o kadar kuruydu ki gülümsemek zorunda kaldı.

Sanki onun gülümsemesini daha önce hiç görmemiş gibi uzun bir süre ona baktı, ki bunun doğru olamayacağını biliyordu.

Adamın yoğun ifadesindeki bir şey kadının ürpermesine neden oldu. Neydi o?

Hayal gücü bile onu bu kadar zorlayabiliyorsa, kesinlikle çok çalışıyordu. Rafe'in de onun kadar etkilenmiş olabileceği ihtimalini düşündü.

"Isaac bu akşam nerede?" diye sordu.

"Crista ve annem burada standını hazırladıkları için kardeşim ve çocuklarıyla birlikte. Kuzenleriyle takılmayı çok seviyor."

"Onunla başa çıkmaya yardımcı olacak güçlü bir destek ağına sahip olman ne güzel." "Evet. Ailem olmasaydı kaybolurdum, özellikle de Caitlin'den sonra."

Sola."

"Şanslısın."

Bir kaşını kaldırdı. "Çünkü karım beni terk etti ve sonra dört yaşında öldü. aylar sonra aşırı dozda uyuşturucudan? Benim kullanacağım kelime pek de *şanslı* olmazdı."

Amanda kendi düşüncesiz sözleri karşısında irkildi. "Özür dilerim. Bunu kastetmemiştim. Ailenizden dolayı şanslı olduğunuzu söylemeliydim. Birbirinize bu kadar yakın olmanızı kıskanıyorum. Benim Griffin ve büyükannem var ama hepsi bu kadar."

Bu sözleri söyler söylemez, ailesini, babasını ve onun yok ettiği tüm hayatları hatırlattığı için pişman oldu.

"Annenin bugünlerde Florida'da olduğunu mu söylemiştin?" Dışarıdaki büfelerin etrafında yürümeye devam ederlerken Rafe sordu.

"Evet. St. Pete's. Yeniden evlendi ve yeterince mutlu görünüyor. Yine de pek yakın değiliz."

Anne ve babası o zamanlar boşanmış olmasına rağmen, annesi Dennis Taylor'ın ölümünden ve dört masum insanın hayatını kaybettiği o feci kazadan sadece birkaç ay sonra kasabayı terk etmişti.

Herkesin bana bakmasına, hakkımda fısıldaşmasına dayanamıyorum.

Bununla yaşadım.

biz evliyken ve o hala hayattayken. Bunu bir an daha yapamam. Anlıyorsun, değil mi sevgilim?

Amanda bu anının yıllar sonra bile hâlâ can yakmaması gerektiğini biliyordu. Annesinin Shelter Springs'i olabildiğince çabuk terk etme nedenlerini anlıyordu. Kendisi ve Griffin de aynı tür fısıltılara ve bakışlara katlanmışken nasıl anlamazdı ki? Annesi, hayatının en karanlık iki döneminde, babasının alkol yüzünden geçirdiği kazadan sonra ya da Jake'in çığ altında kalarak trajik ölümünden sonra Amanda'nın yanında olmamıştı.

"Doğrusunu isterseniz Lena neden burada, Shelter Springs'te bir hayat kurmayı seçtiğimi anlayamıyor. İşletme diplomamı alıp Wall Street'te ya da büyük bir bankada çalışmam gerektiğini düşünüyor. Bunun dışında, ona daha yakın olabilmek için Florida'ya taşınmamı çok isterdi."

"Annen burada büyüdü, değil mi? Birdie'nin kızı değil mi?"

Kadınlar o kadar farklıydı ki, Amanda için bunu hatırlamak bazen zor oluyordu. "Evet ama o hiçbir zaman burada, Idaho'da kalmak istememişti.

Benim

Annemle babam sürekli bu konuda kavga ederlerdi.

Idaho'nun ortasında küçük bir aile hekimliği muayenehanesinden daha kazançlı bir klinik."

"Neden yapmadı?"

Amanda omuz silkti. "Gelenek, sanırım. Babası burada bir kasaba doktoruydu. Ondan önce de büyükannesi ilk Avrupalı yerleşimcilerden bazılarına ebelik yapmış. Sanırım statükoyu korumak, konfor alanının dışına çıkmaktan daha kolaydı."

Durakladı. "Onun yerine bir şişeye uzandı."

İfadesi şefkat ve anlayışla keskinleşti, paylaştıkları tüm acıları ve ortak noktaları kabul etti. İkisi de bağımlılarla yaşamış ve onları sevmişti. Aynı aileye mensuptular. talihsiz kulüp.

"Özür dilerim," dedi, konuşmayı bu yöne hiç çekmemiş olmayı dileyerek. "Bunun nereden çıktığını bilmiyorum. Hafıza şeridinde anlamsız bir gezintiye çıkmadan yapacak yeterince işimiz var."

O daha cevap veremeden, pazara yeni gelen bir satıcı, güney Idaho'dan gelen, oyma yüzleri ve zengin dikişli cübbeleriyle karmaşık bir şekilde hazırlanmış Noel Baba figürleri satan bir kadın, Amanda'ya yaklaşıp satıcılara uygulanan indirim hakkında bir soru sordu.

Soruyu yanıtlamak için dikkatini Rafe'den uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim," dedi kadın. "Bu etkinlik için çok heyecanlıyım.

Yıllardır buraya alışveriş yapmaya geliyorum. Genişlediğiniz ve ben de yer bulabildiğim için çok mutluyum."

"Umarım burada çok üşümezsiniz."

"Tezgâhlar ısıtılmalı ve ayrıca yanıma bolca kalın giysi aldım. İyi olacağım."

"Umarım harika vakit geçirirsiniz. Satıcı anketimizi doldurduğunuzdan emin olun. Her zaman gelişmeye çalışıyoruz."

Kadına veda ettikten sonra Rafe ile birlikte teftişe devam ettiler. Rafe güvenlik kontrol listesini gözden geçirmeyi bitirirken Amanda daha fazla utanç verici kişisel bilgi vermekten kaçınmayı başardı.

Sonunda, her bir çıkışı, prizi, güç kablosunu ve ısıtma kaynağını içeriden ve dışarıdan inceledikten sonra, kongre salonuna döndüler ve güvenlik sertifikasını imzalayıp ona verdi.

"İşte buradasın. Gitmeye hazır olmalısın."

"Vay be. Çok rahatladım. Tüm bu insanlara pazarın iptal edildiğini ve sizin sözünüzle kapatmak zorunda olduğumuzu söylemek zorunda kalmaktan nefret ederdim."

Adam ona gülümsedi ve Amanda yine o küçük farkındalık ürpertisini hissetti.

"Buna izin veremeyiz. Shelter Springs'teki onca insan günde yüz kez 'Jingle Bells' dinlemek için nereye gider?"

"Belki günde yüz kez değil. En fazla kırk ya da elli kez diye tahmin ediyorum."

Natalie Shepherd bir sıra tezgâhın etrafında yürüdüğünde hâlâ gülüyordu. Onları gördüğünde kısa bir süre durmuş gibiydi.

"Merhaba Amanda. Rafe."

"Selam Nat," dedi dostça başını sallayarak.

"Ben de Amanda'yı arıyordum. Shelter Inn büfesinde küçük bir sorunumuz var. Siz ikiniz işinizi bitirdiğinizde uğrayabilir misiniz?"

"Burada işimiz bitti," dedi Rafe. "Güvenlik denetimi konusunda sabırlı olduğunuz için teşekkürler."

"Sorun değil," diye yalan söyledi.

Ona bunun *büyük bir* sorun olduğunu söyleyemezdi ve bunun tek nedeni şu anda zamanına yönelik tüm talepler değildi. Onun yüzünden. Çünkü ona tamamen fazla ilgi duymaya başlamıştı.

Yetişkin bir kadındı ve bu saçma aşka kapılmaya hakkı yoktu.

Bir kere, zaman ayıramıyordu. Bir diğeri, aralarında bu geçici arkadaşlığın ötesinde herhangi bir ilişki tamamen imkânsızken ne anlamı vardı ki?

Tepkisini görmezden gelmek için elinden geleni yapmak zorundaydı. Sonunda muhtemelen geçecekti, değil mi?

"Ee. Rafe Arredondo?" Natalie, o uzaklaştıktan sonra kaşlarını kaldırarak, "Ee?" dedi.

"Peki ya o?" Amanda sıradan olduğunu umduğu bir sesle sordu.

Nat uzun bir süre onu inceledi. "Bilmiyorum. Bir şekilde birlikte iyi görünüyorsunuz. Rafe harika bir adam. Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Okuldayken ona biraz aşık olmuş olabilirim."

"Yaptın mı? Kardeşimle konuşmam gereken bir şey mi var?"

Nat güldü. "Hiç de değil. Griffin'in kesinlikle endişelenecek bir şeyi yok ve o da bunu biliyor. O benim adamım. Hikayenin sonu. Rafe'in senin için harika olacağını düşünüyordum."

"Hayal gücünüzün sizi ele geçirmesine izin vermeyin. Sadece bir güvenlik denetimi yapıyorduk. Hepsi bu. İlk yardım istasyonunda yardımcı olacak.

Pazar sırasında buradaydık ve tüm doğru protokolleri izlediğimizden emin olmak için itfaiye şefinin kontrol listesini gözden geçiriyorduk. Hiç de heyecan verici bir şey değildi."

Natalie sırtarak, "Çok kötü," dedi.

"Şimdi, Shelter Inn büfesindeki sorun nedir?"

"Önemli bir şey yok. Birkaç ampul kayıp ve daha fazlasını nereden bulacaklarını merak ediyorlar."

"Düzeltilmesi yeterince kolay olmalı. Gelip bir bakayım."

Arkadaşını takip etti, tatil pazarı koordinatörü olarak yüzleşmek zorunda olduğu her sorunun -ya da hayatta- çözülmesi bu kadar basit olmasını diledi.

Amanda ertesi sabah kongre merkezine girerken esnemesini gizlemeye çalıştı, kahvesi ve postacı çantasıyla hokkabazlık yapıyordu.

Saat çoktan kuşluk vaktini bulmuştu ve gün ağarmadan önce şehir merkezindeki dükkânında çalışmaya başlamıştı. Marketi açmanın ilk günü tüm lojistik sorunlarını çözmeye çalışarak çok uzun bir gün geçireceğinden şüpheleniyordu.

Bütün gün pazar tezgahında çalışacak ekstra personel ayarlamıştı, çünkü komite başkanı olarak yangın söndürmekle meşgul olacağından kendi vitrininde fazla zaman geçiremeyeceğini biliyordu.

Muhtemelen uğraşması gereken onca şey varken, kendini en iyi halinde hissetmeyi diledi. Önceki gece pek uyumamıştı, zihni uğulduyor ve rüyaları birbirine karışıyordu. Sonunda çalar saatinden bir saat önce uyanmış ve birkaç saatliğine The Lucky Goat'a gitmeye karar vermişti.

Uykusuzluğunun suçlusunun açılış günü heyecanı olduğunu söylemek istese de, uykusuzluğunun daha çok çarpık gülüşlü ve kolu alçılı bir itfaiye şef yardımcısıyla ilgili olabileceğinden şüpheleniyordu.

Pazara ev sahipliği yapan büyük salona girdiğinde, bir önceki akşamın telaşlı karmaşasının hafiflediğini gördü. Birkaç satıcı hâlâ ürünlerini sergilemeye hazırlanıyordu ama birçok tezgâh kapatılmış, iki saat sonraki resmi açılış saatine kadar kilitlenmişti.

Amanda tezgâhına yönelmek için döndüğünde, sanki rüyalarından fırlamış gibi, Rafe Arredondo'dan başkası tarafından taşınmayan devasa bir merdivenin kendisine doğru geldiğini gördü.

Kadın olduğu yerde durdu. "Affedersiniz. İlk yardım istasyonunun dev bir merdivene ne ihtiyacı var?"

Adam görevinden başını kaldırdı ve bir an için yüz hatlarının aydınlandığını düşündü, sonra omuz silkti. "Her şeyin hazır olduğundan emin olmak ve ihtiyacımız olabileceğini düşündüğüm birkaç ilk yardım malzemesini daha eklemek için erken geldim. Bu beklediğimden daha az zaman aldı, bu yüzden yapacak bir şeyler arıyordum ve dün ilk yardım malzemelerini hazırlarken fark ettiğim bir sorunu hatırladım. denetim."

"Oh? O da ne?"

"Yiyecek satıcılarının üzerindeki tabelada yer alan büyük sıcak kakao kupası

biraz gevşek. Birinin üzerine düşmesini istemem. Bu piyasaya kötü bir başlangıç olmaz mı?"

Sadece aynı fikirde olabilirdi. Bu bir kâbus olurdu. *Rafe*'in merdiveni kurmasını izlerken, onun *tekrar düşmesini* izlemek *de öyle*, diye düşündü. ahşap tabelanın altında. "Alınma ama merdivene mi çıkman gerekiyordu?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Elbette. Neden olmasın?"

"Yani, merdivenler konusundaki siciliniz şu anda o kadar da iyi değil."

"Bir adam iğrenç bir merdivenden düşüyor ve hayatının geri kalanında bunu duymak zorunda kalıyor."

"Hayatının geri kalanı sayılmaz. Bu sadece bir hafta önce oldu," diye belirtti. "Ayrıca kolunda hâlâ geçen seferden kalma alçı var."

"Ben iyiyim. Sadece bir dakika sürecek."

Adamın çenesindeki inatçı çıkıntıdan onu vazgeçiremeyeceğini anlayabiliyordu ve onu merdivenden uzak tutmanın bir yolunu bulamıyordu. İçini çekerek çantasını ve kahvesini sıcak kakao standının yanına kurulmuş küçük yuvarlak kafe masalarından birine bıraktı.

"En azından merdiveni senin için sabitleyebilirim."

"Buna gerek yok. Eminim şu anda yapacak milyonlarca başka işiniz vardır."

"Biliyorum," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "Yapılacaklar listemde, merdiven devrildiğinde ilk yardım görevlimizi yerden kazımak zorunda kalmak kesinlikle yer almıyor."

Ağzı gülümsemek ister gibi çalıştı ama sonunda omuz silkti ve merdiveni tırmanmaya başladı. Kız, adamın yüzündeki dalgalanmaya dikkat etmemeye çalıştı.

Tek kolunu kullanarak basamakları çıkarken omzunda ve sırtında kaslar vardı. Yanlardan birinde bir tornavida ve çekiç olduğunu fark etti. Lacivert kargo pantolonunun cepleri.

Tabelanın biraz merkezden uzakta asılı *olduğunu* fark etti. Bunu bir gün önce görmemiş olmasına ya da teftiş sırasında kendisine işaret etmemiş olmasına şaşırmıştı.

Neredeyse merdivenin tepesine ulaştığında tornavidayı çıkardı ve ağırlığını merdivenin kapağına vererek iki kolunu tabelaya doğru uzattı, diğer eliyle tornavidayı çalıştırırken alçısıyla tabelayı yerinde tuttu.

Nefesini tuttu ve onun sokağın karşısındaki çatıdan düştüğünü gördüğü o korkunç anı tekrar hatırladı.

"Aşağıdan nasıl görünüyor?" diye seslendi.

Ondan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu ama elinden geleni yaptı. "Sanırım daha iyiyim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ben aşağı iniyorum."

Tornavidayı cebine geri koydu ve yine tek kolunu kullanarak kendini merdivenden aşağı indirmeye başladı. Adamın botları tekrar yere değene kadar gerçek bir nefes aldığını sanmıyordu.

"Görev tamamlandı," dedi şimdi mükemmel bir şekilde hizalanmış olan tabelaya bakarak.

Merdiveni tekrar katlarken, "İyi iş," dedi. "Bunu senin için kaldırabilirim."

"Ben hallederim."

Başını iki yana salladı. "Sen inatçı bir adamsın, Rafe."

Ona, kendisini biraz sersemlemiş hissetmesine neden olan bir gülümseme verdi. "Ben de öyle duydum. *Büyükannem* benim bir katırdan daha inatçı olduğumu söylerdi. Bir köprüde. Katırların neden köprülerde, mesela yolun ortasında olduğundan daha inatçı olduğunu sorma bana. Hiçbir fikrim yok.

Yıllar geçtikçe bunu sahiplenmeyi öğrendim."

Gülümseyerek karşılık verdi, büyükannesiyile olan ilişkisini duymak hoşuna gitmişti. Rosita'yı çok özleyiyor olmalıydı. Sonunda Birdie'ye veda etme vakti geldiğinde bununla nasıl başa çıkacaktı? Bunu düşünmek bile hoşuna gitmiyordu.

"Tahmin edin ne oldu? Ben de inatçıyım. Eğer merdiveni senin için kaldırmama izin vermiyorsan, en azından bunu yapmana yardım edebilirim."

Ona uzun uzun baktı, sonra görünüşe göre yerinden kımıldamayacağını anladı. "Tamam. Bunu birlikte yapabiliriz."

Kahvesini ve çantasını şimdilik bırakarak merdivenin bir ucundan tuttu. Diğer uca doğru ilerledi ve birlikte stantlar arasındaki koridorlardan geçerek ana kongre salonunun dışındaki hizmet odasına doğru ilerlediler. çeşitli aletler depolanmıştır.

Oda, raflarda saklanan çeşitli temizlik ürünlerinden gelen limon ve çam kokuyordu. Hoş olmayan bir koku değildi, ona babasının tıbbi kliniğini ziyaret ettiğini hatırlatıyordu.

"Tabelayı tamir ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi merdiveni belirlenen yere koyduktan sonra. "Özellikle de önümüzdeki iki haftayı ilk yardım istasyonumuzda çalışarak geçirmek zorunda kalacağınız için pek de heyecanlı olmadığınızdan emin olduğum bir zamanda bu kadar özenli davranmanızı takdir ediyorum."

"En azından evde tıklıp kalmıyorum, can sıkıntısından ölmüyorum."

Gülümsedi. "Yanlışı anlama ama umarım gerçekten sıkılmışsındır. burada anlamsız. Şansımız yaver giderse, pazarın iki haftası boyunca ortalık sakın olacak ve kağıt kesiğinden daha heyecan verici bir şey yaşanmayacak."

"Bu olasılıkla bir sorunum yok. Yavaş anlar için bir kitap getirdim."

Ne okuduğunu sormak istedi ama kendine, onun için merdiven tutacak zamanı olmadığı gibi, havadan sudan konuşacak zamanı da olmadığını hatırlattı.

Onun okuma zevkini bilmesine gerek yoktu. Ne yazık ki, adamı fazlasıyla merak ediyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu, kadın konuyu daha fazla uzatmadan.

"Önümüzdeki iki haftayı burada mı geçireceksin yoksa pazar ve kasabadaki dükkanın arasında gidip gelecek misin?"

"İkincisi. Bu sabah orada birkaç saat geçirdim bile. Açık olduğumuz tüm saatler boyunca burada kalmam gerekiyor, en azından ilk birkaç gün için. Tüm pürüzleri çözene kadar. Ondan sonra işleri komiteme bırakacağım ve zamanımı buradaki Lucky Goat büfem ile şehir merkezindeki mağazam arasında bölüştüreceğim."

"Her iki yer de yoğun olmalı. Herkesin alışveriş yapmak için markete gelmek istemediğini tahmin ediyorum. Diğer mağazanızı kapatamazsınız."

Başını iki yana salladı. "Ama iyi çalışanlarım var, ben yokken işleri devralabilecek kapasitedeler. Pazar açıkken, ben Genellikle sabah ilk iş olarak idari işlerimin çoğunu halletmek için mağazaya giderim. Bordro, programlama, bu tür şeyler. Öğleden sonraları buraya geliyorum ve genellikle kapanışa kadar kalıyorum."

"Bu uzun bir gün demektir."

Uzun çalışma saatlerini hiç umursamamıştı, çünkü kedileri dışında eve gidebileceği pek bir şey yoktu.

Bu düşüncenin şu anda onu neden bu kadar üzdüğünü yorgun olmasına bağladı. Hayatından memnundu. Rose Cottage'da yaşamayı, arkadaşları ve büyükannesiyile vakit geçirmeyi, sevdiği topluma yardım etmeyi seviyordu.

"Benim için sorun değil. Sadece sınırlı bir süre için. Bu ılgın tempoyu sonsuza kadar sürdüremezdim ama sadece iki hafta süreceğini bildiğimde halledin. Geçen yıl Covid'e yakalandım ve neredeyse bir hafta boyunca evde mahsur kaldım, burada ya da mağazada yardım edemedim. Zavallı çalışanlarım benim yerime işleri üstlenmek zorunda kaldı."

"Yoğun bir tempoda çalıştığınızda, özellikle de kendinize dikkat etmiyorsanız, bu tür şeyler kaçınılmazdır. Her zaman sizi yakalayacaktır. Eninde sonunda vücudunuz sizi ara vermeye zorlamak için devreye girecektir."

Eğer uyku düzenine müdahale etmeyi bırakırsa, yeterince dinlenebileceğini düşündü alaycı bir tavırla. Tabii ki bunu ona söyleyemezdi.

"Tamamen meşru bir mazereti olsa bile bir gün izin almayı reddeden kolu kırık bir adamdan gelen ilginç bir tavsiye."

Güldü, alçak bir ses dalgası, kadının aniden hâlâ küçük hizmet dolabında durduklarını fark etmesine neden oldu.

Nefis bir kahkahası vardı. Yüzünün sert hatlarını yumuşatır, onu daha genç ve rahat gösterirdi.

Çamaşır sabunu kokuyordu, keskin ve temiz ve ona dağlardaki yaz akşamlarını hatırlatan bir tür erkeksi sabun.

Adamın ağızına bakmaktan kendini alamıyor, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Gece boyunca huzursuz rüyalar.

Kendi düşüncelerini yakaladı. Aman Tanrım. Onun nesi vardı böyle? Sanki ortaokula geri dönmüş, yıldız bir atlete aptalca aşık olmuş gibi davranıyordu.

Kendine kızarak bakışlarını onun ağızından çekip kendi bakışlarıyla buluşturdu; bakışları birdenbire daha önce orada olduğunu düşünmediği bir sıcaklıkla parladı.

"Ben..." Belli belirsiz bir şekilde kapıya, markete ve zamanını alan tüm taleplere doğru eliyle işaret etti.

"Doğru. Burada da aynı. Açılış zilini kaçırmak istemeyiz." "Pazarı zil alarak açmıyoruz, gerçi bu kötü bir şey değil bir fikir. Gelecek yıl için not alacağım."

Kongre salonuna girerken yolları ayrıldı. Ancak kız artık soğumuş olan kahvesini ve postacı çantasını aldıktan sonra Amanda birdenbire Lucky Goat büfesinin, ilk yardım istasyonu olarak kullanılan salonun dış tarafındaki küçük odanın hemen karşısında ve birkaç tezgâh aşığısında yer aldığını fark etti.

Bunu neden daha önce fark etmemişti? Bir gün önce başkalarının sorunlarını gidermekle bu kadar meşgul olmasaydı, az önce kendisine sunduğu ikilemi ngrebilirdi.

Rafe ilk yardım istasyonundayken ve o da dükkânının önündeyken birbirlerini net bir şekilde görebiliyorlardı. Ondan kaçması mümkün değildi. Eğer düşünseydi, onun markette çalışacağını öğrenir öğrenmez dükkânın düzenini yeniden ayarlayabilirdi. Herkes kurulmaya başlamadan önce başka bir dkkânla kolayca yer değiştirebilir, bfesini başka bir yere taşımak için iyi bir bahane bulabilirdi.

Mesela pazarın uzak bir ucunda, rahatsız edici aşkıyla sürekli karşılaşmak zorunda kalmayacağı bir yerde.

Kendi kendine bunun üstesinden gelebileceğini söyledi. Kendisine günde birkaç düzine kez asla birlikte olamayacaklarının nedenlerini hatırlatması gerekecekti.

Hiç sorun değil.

OceanofPDF.com

"İlk pazar günü vardiyayı sadece birkaç bandaj ve biraz ibuprofen dağıtarak atlattın. Korktuğun kadar kötü müydü?"

Rafe onu rahatlatmaya gelen kuzenine kaşlarını çatarak baktı.

"Her şeyden önce, kötü olacağını hiç düşünmemiştim. Ve haklıydım da. İyiydi.

Kitabımın dört bölümünü bitirdim, koluma ne yaptığımı soran muhtemelen yüz kişiyle konuştum ve düştüğümde gerçekten orada olan ve boynumu kırdığımdan emin olduğumu düşünen bir düzine kişiden daha haber aldım. Oh, ve bu sabah sıcak kakao tabelasını güçlendirdim, böylece kupa düşüp markette yuvarlanmadı ve yolu boyunca yıkıma ve kargaşaya neden olmadı."

"Sen bir kahramansın." Izzy sırtıttı. "Elimden geleni yapıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Herkesin ne sattığını görme şansınız oldu mu?"

Kuzenine, gerçekten ilgilendiği tek standın, Amanda Taylor'ın bütün gün mağaza müşterileriyle konuşmakla meşgul olduğu koridorun karşısındaki ve biraz aşağısındaki stand olduğunu itiraf etmek istemedi. üyeleri ve diğer pazar satıcıları.

Çok yorulmuş olmalı. Buradan bile karanlığı görebildiğini düşündü. Gözlerinin altında onu kucağına alıp kamyonetine taşımak ve doğruca yatağına gidebilmesi için eve götürmek istemesine neden olan lekeler vardı.

"Pek sayılmaz."

"İlk vardiyama başlamadan önce her zaman her şeyi görmek için tüm tezgahları dolaşmaya çalışırım. Erken giderseniz henüz kimse bir şey satmamıştır. İlgimi çeken şeyleri not alırım ve sonra vardiyam sırasında geri dönerim.

molalarda ya da gecenin sonunda istediğim şeyleri almak için. Bu harika bir şey. Alışverişlerimin yarısını sadece birkaç saat içinde hallediyorum."

"Görünüşe göre bir sisteminiz var."

"Crista'nın standına da uğradım. Fazla sohbet edemeyecek kadar meşguldü ama en azından bir merhaba demek için çaba göstermezsem beni asla affetmeyeceğini biliyordum."

Bir keresinde merhaba demek için uğramıştı ve baldızı ile annesi de tuvaletten dönerken onu selamlamak için durmuşlardı.

Bir soda almaktan. Izzy haklıydı. Pazar bütün gün alışveriş yapanlarla dolu olduğu için sohbet etmek için çok az şansları vardı.

"Doğruca eve gitmeden önce biraz dolaşmak için zaman ayırmalısınız."

"İki hafta boyunca burada çalışacağım. Eminim her şeyi kontrol etme şansım olacak."

"Hâlâ Bo'nun annesine almak için bir şeyler arıyorum. Çok seçicidir ve Eylül'deki doğum günü için aldığım çantadan nefret etti."

Izzy'nin şimdiki erkek arkadaşının annesi, ki çoğu kişiden daha uzun süre yaşamıştı, huysuzluğuyla ün salmıştı. Irene Clyde onun lisedeki cebir öğretmeniydi ve Rafe o dayanılmaz veli-öğretmen tartışmalarını hâlâ hatırlıyordu.

Konferanslar boyunca oturmak ve kadının tüm eksikliklerini uzun uzun anlatmasını dinlemek zorunda kaldı.

"Irene sana nefret ettiğini söyledi mi?"

"Çok fazla kelimeyle değil. Ama bunu kullandığını hiç görmedim." "Belki de özel bir durum için saklıyordur."

"Ha. Buna inanmış gibi yapacağım. En azından Shelter Inn standını kontrol etmelisin. Bir sıra ileride, koridorun güney tarafında. *Abuelo*'ya merhaba diyebilirsin."

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Rafe şaşkınlıkla. "Bugün onu görmedim ama sanırım o yoldan geçmedim."

Başıyla onayladı. "O ve Birdie Lovell kabinde birlikte çalışıyorlar. Anladığım kadarıyla bir sistemleri var gibi görünüyor. Tüm müşterilerle sohbet ediyor.

o satışları sayarken müşteriler."

"Sanırım işe yarıyorsa, devam etmeliler."

"Gördüğüm kadarıyla harika vakit geçiriyor gibi görünüyor. Dikkatinin dağılmamasına sevindim. Onu tekrar gülümserken görmek güzel."

Yolun karşısına, Amanda'nın kendisiyle birlikte festival komitesinde görev yaptığını bildiği birkaç kadınla konuştuğu yere baktı.

Amanda büyükanne ve büyükbabaları arasındaki arkadaşlıktan hiç hoşlanmamıştı. Paolo ve Birdie'nin tüm kasabanın önünde birlikte iyi vakit geçirdiklerini görmek için mi Barınak Hanı standını ziyaret etmişti?

Bunun artık onu rahatsız etmediğini umuyordu. Eğer Birdie büyükbabasının derin kayıp duygusunu biraz olsun hafifletebilirse, Rafe'in onların ilişkisiyle ilgili bir sorunu yoktu.

"Isaac'i almaya gitmeliyim. Ama evet. Gitmeden önce uğrayıp ona *merhaba* diyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Günün hakkında bilmem gereken başka bir şey var

m1?"

Yolun karşısındaki dükkana bakmaktan kendimi alamadım. Ya da en azından dükkânı işleten kadına?

Meraklı kuzenine bu özel bilgiyi söyleyecek değildi. "Hayır. İyi şanslar. İyi eğlenceler."

"Oh, yapacağım."

Kadın ilk yardım odasının girişindeki sandalyeye yerleşirken, Rafe ceketini aldı. Dışarı çıkarken, Şanslı Keçi'nin vitrininden kaçabilmek için ters yöne gitmeyi düşündü, sonra büyük ve sert bir itfaiyeci olduğuna karar verdi. Küçük bir kadından ya da ona duyduğu ani ilgiden kaçacak değildi.

Büfesine doğru yürüdü ve komite üyelerinin gitmiş olduğunu gördü. Kadın çalışanlarından biriyle konuşuyordu. Adam yaklaşırken kadın başını kaldırdı ve adam onun gözlerinin parladığını gördüğünü sandı.

Parlak desenli bir bayram kazağı giymiş, üzerinde The Lucky Goat logosu bulunan siyah bir önlükle örtünmüştü.

"Bugünlük gidiyor gibi görünüyorsun. Bu pek adil görünmüyor. Herkesin işten çıkıp alışverişe gelmeye karar verdiği en yoğun zamanı kaçıracaksın."

"Izzy ve ben vardiyaları değiştiriyoruz. Çoğunlukla sabahları çalışacağım. öğleden sonraları ve akşamları erken saatlerde. Gündüz bakımıyla daha kolay, o zaman Isaac ile akşam yemeği ve yatma zamanı için birkaç saat geçirme şansım oluyor."

"Mantıklı. İyi akşamlar." "Size de."

Biraz dinlen, diye eklemek istedi, özellikle de onun gözlerinin altındaki gölgeleri yakından gördüğünde. İstenmeyen tavsiyeyi takdir edeceğinden emin olmadığı için dilini tutmaya karar verdi.

"Gece için ayrılmadan önce, büyükbabama merhaba demek için Shelter Inn mağazasına gidiyorum. Birdie'ye iletmemi istediğin bir mesaj var mı?"

"Hayır. Yine de teşekkürler. Vakit bulduğumda uğrayıp bir merhaba demeye çalışacağım."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Yarın görüşürüz. Umarım daha fazla merdivene tırmanmak zorunda kalmam."

Gülümsedi ama cevap veremedi, büfeye göz atan bir müşteri bir soru sordu. Özür dileyen bir bakış ve Rafe'e el sallayarak cevap vermek için döndü.

Şanslı Keçi standından uzaklaşırken Rafe pazarın açık ara en güzel kokan alanının onunki olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı, ağzını sulandıran lezzetli kokularla doluydu.

Belki de o sadece Amanda'ydı.

İki sıra ötede, sıranın yaklaşık yarısında bulunan Shelter Inn kabinine doğru ilerlerken bu düşüncüyü bir kenara itti.

Yaklaştığında büyükbabasının neşeli yeşil ekoseli bir bayram hırkası giydiğini ve Birdie ile sohbet ederken yüzünde geniş bir gülümseme olduğunu gördü.

Rafe'in tanımadığı birkaç orta yaşlı kadın.

Rafe'in yaklaştığını fark edince gülümsemesi daha da genişledi.

"*Hola, mijo!*"

Büyükbabası kollarını açtı ve Rafe eğilerek küçük adama sarıldı.

Abrazolar Paolo için çok önemliydi, büyükbabasının sevdiği ve saygı duyduğu pek çok özelliğinden biriydi.

"İşler nasıl?"

"İyi. Canlı. Birdie müşterileri cezbetme konusunda mükemmel.

Herkesi tanıyor."

"Tam olarak herkes değil." Gülümsedi. "Rafe, canım. Merhaba."

Sesini tanımış olmalı, diye fark etti. "Merhaba, Bayan Lovell."

Kaşlarını çattı. "Kes şunu. Herkes gibi sen de bana Birdie de." "Birdie o zaman. Vitrininizin iyi gittiğini görmek çok güzel."

"Çok iyi." Sesi gururla dolup taşıyordu. "Getirdiğimiz tüm iğne keçe süsleri sattık ve ahşap dinozor arabalarımız büyük ilgi gördü. vur."

Brontosaurus ve triceratops şeklindeki arabalara baktı. "Isaac'ın bunlardan birini sevebileceğini düşünüyordum. Sen ne düşünüyorsun, *Abuelo?*"

"Kesinlikle. Bu çocuk arabaları ve dinozorları seviyor."

Bir süre onlara baktı ve sonunda yeşil bir triceratops arabası seçti ve satın alması için büyükbabasına teslim etti.

"Bu iyi görünüyor." "Buna bayılacak," dedi Paolo.

"Hangisini seçtin?" Birdie sordu. Onu büyükbabasından aldı ve yüzüne yaklaştırarak ellerinin arasında çevirdi. "Buna bayıldım. Isaac buna kesinlikle bayılacak."

"Çantaya ihtiyacım yok. Cebime koyabilirim. Saklamam gerekecek O uyuyana kadar kamyonetimde bir yere koyup diğer hediyelerinin yanına koyabilirim."

"Çocuklarımızla geçirdiğimiz o günleri hatırlıyorum," dedi büyükbabası. "Çok eğlenceliydi."

"Bunları hepiniz mi yaptınız?" Rafe, el işi süs eşyaları, oyuncaklar ve kapitone battaniyelerle dolup taşan tezgâhın etrafını işaret ederek sordu.

Birdie başıyla onayladı. "Barınak Hanı sakinleri tüm yıl boyunca pazarda satacakları şeyler üzerinde çalışırlar. Ellerimizi meşgul ediyor ve iyi bir şey yaptığımızı düşünmek hoşumuza gidiyor."

"Kazandığımızın yüzde yüzü Giving Market Vakfı'na gidiyor," dedi büyükbabası, yüz hatları ışıldayarak.

"Yüzde yüz mü? Bir kısmını genel giderler için ayırmıyor musunuz?"

"Tek kuruş yok. Hepimiz projelerimiz için emek ve malzeme bağışında bulunuyoruz," diyor Birdie.

"Şuradaki rüzgâr çanlarını ben yaptım," dedi Paolo, sesi gururla doluydu.

Rafe büyük bir rüzgâr çanı hayranı değildi ama annesinin bahçesinde Paolo'nun eserlerinden birine sahip olmayı seveceğini düşündü ve siparişine bunu da ekledi.

Vedalaştıktan sonra Rafe dışarı çıktığında açık hava pazarını da en az kapalı alan kadar kalabalık ve hareketli buldu. Belki daha da kalabalıktı. Herkes neşeli görünüyordu, soğuğa karşı sarınmışlardı ve ellerinde kakao ya da şarap kadehleri vardı.

Kamyonetini park ettiği itfaiye istasyonuna doğru yürürken Rafe, Pearl ve Opal Barnes için dizdiği ışıklar da dahil olmak üzere şehir merkezindeki tüm güzel süslemeleri fark etti.

Tüm bu tatil neşesiyle çevrelenmişken kendini şen hissetmemek zordu. Özellikle de son birkaç Noel hem kendisi hem de Isaac için zor geçtiği için bu duygunun tadını çıkarıyordu.

Bu, Caitlin'in ayık kalma savaşını kaybedip şeytanlarına teslim olmasından bu yana Isaac'le yalnız geçirdiği üçüncü Noel olacaktı.

Birkaç ay boyunca Portland'da eski hayatından arkadaşlarıyla yaşamış, sürekli olarak yakında hayatını değiştireceğine ve onlara geri döneceğine dair sözler vermişti.

Ona inanmak istemişti ama Noel'den hemen önce aşırı dozdan öldüğünde bir şekilde şaşırmamıştı.

Rafe bir sonraki Noel'de, Isaac dört yaşındayken bir zamanlar sevdiği kadının yasını tutmaya devam ediyordu. Bir önceki yıl ise tatil boyunca çalışmış, çılgın bir fırtınaya dönüşen olaylarla meşgul olmuştu.

Isaac'in hediyelerini tek koluyla paketlemeye çalışırken ilginç bir zaman geçirecekti ama bunu nasıl başaracağını bulacaktı.

Zor geçen birkaç yılın ardından, oğlunun unutulmaz bir Noel geçirmesini sağlamak için gereken her şeyi yapmaya hazırđı.

OceanofPDF.com

Çok rahatlamıştı, Amanda o gece rüyasında Rafe'i görmemişti.

Her ne kadar her zaman mümkün olsa da, öyle olduğunu *düşünmüyordu*. Pazarın ilk günü neredeyse gece yarısına kadar kongre merkezinde kaldıktan sonra nihayet yatağa düştüğünde çok yorgundu.

Eve döndüğünde, ayakkabılarından ve eve girer girmez çıkardığı sütyeninden başka giysilerini bile çıkarmadan uykuya daldı.

Bir an kanepede donmuş bir akşam yemeği yiyordu, bir an sonra, yanağını minderlere bastırmış bir şekilde uyandı ve telefonu ona saatin gece 3:00 olduğunu söyledi.

Yatak odasına gitmeyi başarmış ve orada hızla en sevdiği uyku pantolonunu ve eski bir tişörtünü giymişti. Son anda alarmini kurmayı hatırlamış, sonra da hemen uykuya dalmıştı.

Sabah 6:00'daki alarmından birkaç dakika önce uyandı ve pencere panjurundaki çitalardan, marketten eve dönerken hafifçe yağın karın gece boyunca devam etmiş olduğunu gördü. Çam ağaçlarının dallarının birkaç santim ağırlaştığını görebiliyordu.

Penceresinin önündeki ağaç, bu da en azından garaj yolunda o kadar olduğu anlamına geliyordu.

İçini çekti, battaniyeleri tekrar başına çekip bir saat daha uyuyabilmeyi diledi. Kürek çekmek en sevdiği iş değildi ama yapılması gerekiyordu.

Duş almak için garaj yolunu ve ön yürüyüş yolunu temizlemeyi bitirene kadar beklemeye karar verdi.

En azından spor salonuna gidemediği için kendini suçlu hissetmek zorunda kalmayacaktı, çünkü kendi garaj yolunu - ve bazen komşularınınkini - küremenin aerobik faydalarının iyi bir egzersiz için yeterli olduğunu düşündü.

İpek uzun iç çamaşırı ve yalıtımlı kot pantolonunu giydikten sonra paltosunu ve Birdie'nin ördüğü en sevdiği uyumlu şapka ve atkısını alıyordu

Bir süre önce, telefonu gelen bir mesajla çaldığında.

Mesajın annesinden geldiğini gördü, basit ve özlü bir mesajdı.

Zamanın olduğuunda beni ara. Acelem yok.

Tereddüt etti, sonra bu işi bir an önce bitirmesi gerektiğine karar vererek numarayı çevirdi ve telefonunu hoparlöre aldı.

Lena ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Merhaba sevgilim," dedi, sesi soluğu kesilmiş gibiydi.

"Konuşmak için uygun bir zaman mı?"

"Acele etmeyin demiştım ama bu mükemmel. Pepper ve Peaches'i gezdireceğim. Merak etmeyin. Kulaklığımı taktım, böylece aynı anda hem konuşup hem yürüyüp hem de tasmalarını tutabiliyorum."

Annesinin sevimli oldukları kadar şımarık da olan küçük beyaz kanişlerini net bir şekilde hayal edebiliyordu.

"Nasılsın canım?" Lena sordu.

"Ben iyiyim. Pazar dün açıldı, bu yüzden işler biraz telaşlı."

"Hâlâ bunun üzerinde mi çalışıyorsun? Şehirde bunu yapacak başka birini bulamazlar mı? Sanırım cezayı çektin, değil mi?"

"Sorun değil. Benim için sorun değil. Pazara dahil olmayı seviyorum, özellikle de her zaman iyi amaçlara fayda sağladığı için. Bu yıl yerel gıda bankasının yanı sıra ilkokuldaki bir okul sonrası programının finansmanına da yardımcı oluyoruz."

Annesi küçük bir oflama sesi çıkardı. "Kendini yıpratma."

Amanda kendini sabahın erken saatlerinde kanepede uyurken hayal etti. Sabah, hâlâ bütün gün giydiğı kıyafetler içindeydi. "Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı anne?"

Annesi hemen vitesi değiştirerek aramaktaki amacına döndü. "Kardeşin ve Natalie Shepherd'ın Şükran Günü'nde nişanlandıklarını bildiğini varsayıyorum."

Annesinin sesindeki herhangi bir alt akımı ölçmeye çalıştı ama başaramadı.

Lena'nın Griffin ve Natalie'nin çıkmaları konusunda ne hissettiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Annesinin Amanda'nın Natalie'nin erkek kardeşiyle olan ilişkisinden memnun olmadığını biliyordu ama Lena'nın da gençken kiminle çıkarsa çıksın aynı tepkiyi vereceğinden şüpheleniyordu.

Lena genç yaşta evlenmiş ve Amanda'nın da aynı kararı vermesine karşı çıkmıştı. Geriye dönüp baktığında, otuz bir yaşından beri, Amanda onu gerçekten suçlayamazdı. O zamanlar olduğundan tamamen farklı bir insandı. Birinden farklı şeyler istiyor ve bunlara ihtiyaç duyuyordu.

Şimdi ortak. Belki de Jake her zaman olduğuna inandığı gibi bir adam olacaktı. Belki de olmayacaktı.

"Evet, duydum. Natalie geçen hafta bana söylemek için dükkana geldi."

"Tüm bu olanlar hakkında nasıl olduğunu görmek için seni kontrol etmek istedim."

Kaşlarını çattı, Lena'nın konuşmayı hangi yöne çektiğini anlamaya çalışıyordu. "Ben iyiyim. Neden olmayayım ki? Bence bu harika bir şey. Nat benden baş nedime görevlerini McKenna ile paylaşmamı istedi."

"Bu onun için biraz duyarsızca görünüyor, değil mi?"

Kızın şaşkınlığı daha da derinleşti. "Neden? Biz yakın arkadaşız. Onur duydum." "Birlikte bir hayat planladıklarını görmek biraz acı vermiyor mu? Yani, sen

bir zamanlar kardeşiyle nişanlıydı. Jake'le evlenmek istediğin her şeydi. Onun ölümü çok korkunç bir trajediydi."

Jake'i çok sevmişti ve bir yanı her zaman onun için yas tutacaktı. Ama bu kadar genç yaşta, kendi aklını tam olarak tanımadan evlenmenin onlar için mutlu bir son olacağına tam olarak ikna olmamıştı.

Yine de bunun Natalie ve Griffin'le ne ilgisi olduğunu anlayamadı.

"Onlar için çok heyecanlıyım," dedi tekrar. "İkisi de her şeyi hak ediyor.

ve bunu onlarla birlikte kutlamak için sabırsızlanıyorum. Peki ya siz? Sanırım sen ve Randall düğün kutlaması için Shelter Springs'e geri geleceksiniz."

Lena'nın iç çekişi canını sıkmış gibiydi. "Sanırım mecbur kalacağım, değil mi? Damadın annesi uzak durursa pek iyi görünmez. Griffin beni arayıp nişanlandıklarını söylediğinde, onu burada, Florida'da evlenmeleri konusunda ikna etmeye çalıştım. Evimizin yakınında güzel bir plajımız var. Ama o hiç oralı olmadı."

Bu konuşmanın nasıl geçmiş olabileceğini ancak hayal edebiliyordu. Lena neden Griffin'in Florida'da hiçbir bağlantısı olmayan rastgele bir plajda evlenmek isteyebileceğini düşünsün ki? yer mi?

Kardeşi, Natalie'yle burada yaşadıkları üzücü anılara rağmen geleceğini Shelter Springs'te kurmaya kararlıydı.

"Bu yüzden mi aradın? Griffin'in nişanı hakkında konuşmak için mi?" Amanda sordu.

"Kısmen. Ama aynı zamanda Noel'i bizimle geçirmen için seni davet etmek istedim.

Randall ve ben seni görmeyi çok isteriz. Çok uzun zaman oldu, hayatım. Kızları kalmaya geliyor ve çocuklarını getiriyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, biraz gürültülü olsa da çok sevimli. Bir ev dolusu eğlence olmalı."

"Tüm bunlar olurken, eğlendirmek için kesinlikle bir kişiye daha ihtiyacınız yok."

"Uzun zamandır tatillerde birlikte olmamıştık," dedi Lena, sesi hayal kırıklığına uğramıştı. "Seni özlüyorum."

Suçluluk kategorisi olsaydı Lena Olimpiyatlarda altın madalya kazanabilirdi.

Alkol kullanım bozukluğu olan bir kocayla evli olduğu yıllar boyunca tekniğini mükemmelleştirmişti. Hiç işe yaramamıştı ama bu Lena'yı denemekten alıkoymamıştı. Suçluluk telkinleri işe yaramadığı gibi, bağırarak, ağlamak ya da vicdanına seslenmek de işe yaramamıştı.

"Yapamam anne. Tatil pazarı çok fazla zaman ve enerji gerektiriyor ve bittiğinde, her zaman yapacak işlerle dolup taşıyorum. ve yıl sonu envanterimizi yapıyoruz. Benim için iyi bir zaman değil. Özür dilerim. Bunun yanı sıra, Birdie'yi yalnız bıraktığım için kendimi iyi hissetmiyorum. tatiller."

"Griffin ve Natalie orada olacaklar, değil mi? Ona göz kulak olabilirler. Ayrıca, o huzurevinde tüm arkadaşları var."

Evet. Randall, iki kızı ve beş üvey torununuzla birlikte bizden uzakta yeni bir hayat kuracaksınız.

"Benim için iyi bir zaman değil anne," diye tekrarladı.

Lena burnunu çekti. "Anlıyorum. Bu cevabı bekliyordum. Her yıl bu yıl farklı olabilir diye umutlanıyorum, ama daha iyi bilmeliydim."

Oy, suçluluk duygusu.

"Tatiller benim için uygun değil. Ama yeni yıldan sonra, işler yavaşladığında biraz güneş ışığı almayı düşünüyordum," diye doğaçlama yaptı. "Ocak ayında birkaç günlüğüne gelsem nasıl olur? Zoom yapabiliriz Natalie düğün planları hakkında konuşur, biraz alışveriş yapar. Belki gönüllü olarak çalıştığınız sanat müzesini ziyaret edersiniz."

"Oh, bunu çok isterim." Lena'nın sesi canlandı. "Arkadaşlarımın hepsi de seninle tanışmak ister. İçlerinden birkaçının bekârlığa çok uygun oğulları var. Seni ayarlamayı çok isterim."

Amanda, annesinin Florida'daki arkadaşlarından birinin oğluyla randevuya çıkmaktan daha az hoşlanacağı birkaç şey düşünebilirdi.

"Belki," dedi, ses tonunu kayıtsız tutmaya dikkat ederek.

Birkaç dakika daha sohbet ettiler, on dakika önce Amanda'nın kafasında bile var olmayan bir gezi için geçici planlar yaptılar, sonra Amanda

mutfağındaki saati gördü.

"Gitmem gerek anne. Özür dilerim. Dün gece yaklaşık on santim kar yağdı, bu yüzden dükkana gitmeden önce Rose Cottage'ın önündeki araba yolunu ve kaldırımı küremem gerekiyor."

"Idaho'nun karını özlemiyorum, o kadarını söyleyeyim. Buradaki nem bazen beni öldürüyor ama kar fırtınasında araba kullanmaktansa kıvrıcık saçlarla uğraşmayı tercih ederim."

Kısa süre sonra telefonu kapattılar ve Amanda hemen dışarı çıkmak için hazırlandı ve küçük garajından bir kar küreği aldı.

Güneşin tam olarak doğmasına daha yarım saat vardı ama şafağın ilk ışıklarıyla dünya büyüğü görünüyordu. Komşuları Noel ışıklarını bütün gece açık bırakmışlardı ve ışıklar kar tabakasının arasından parlak ve şenlikli bir şekilde parlıyordu.

Burayı çok severdi.

Sadece sevgili kulübesi değil, komşuların birbirini kolladığı bu sokak, bu kasaba.

Lena Shelter Springs'ten ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Amanda'nın babasının yasal sınırın iki katı alkolle direksiyona geçtiği ve pek çok hayatı yok ettiği kazadan önce de gitmek istiyordu.

Kazadan önce, Amanda liseyi Shelter Springs'te bitirmek için yalvardığı için orada kalmıştı. Daha sonra Lena, eski kocası hakkındaki fısıltılara ve dedikodulara dayanamayarak hemen taşınmak istemişti.

Annesi gittiğinde Amanda on sekiz yaşındaydı. Lena onunla Florida'ya gitmesi için yalvarmıştı. Amanda'nın liseyi orada bitirmesini ve sonra Florida'da bir üniversiteye gitmesini istemişti.

Pes edip taşınmayı kabul etseydi hayat çok daha farklı olurdu ama ne Jake'i ne de arkadaşlarını terk etmek istememişti.

Eğer gitmiş olsaydı ne olurdu? Garaj yolunu temizlemeye başlarken yeniden merak etti. Hangi kadınla evleneceğini bilmek imkânsızdı. seçimler onu tamamen yeni bir yöne götürebilirdi.

Florida'ya taşınmış olsaydı, Jake'le muhtemelen nişanlanmayacaklardı. Aklını başına toplamasına yardımcı olacağı umuduyla ona yüzüğünü geri vermezdi.

Eğer bunların hiçbiri olmasaydı, alem yapıp sarhoş olur muydu? Griffin ile snowboard yapmak için yola çıkmadan önce

Çığa eğilimli yasak bölgede kayak mı yapacaksınız?

Bunun cevabını asla bilemeyecekti ama birinin ona seslendiğini duyduğunda hâlâ seçimlerin dalgalanma etkisini düşünüyordu.

Sokağa doğru döndüğünde, araba yolunun caddeyle birleştiği yerde duran iki figür gördü; uzun boylu, kaslı bir adam ve küçük bir çocuk, her ikisinin de elinde kar küreği vardı.

"Merhaba Bayan Taylor," diye neşeyle cıvıldadı Isaac. "Kürek çekmenize yardım edebilir miyiz? Benim kendime ait bir küreğim var."

Mavi plastik bıçaklı minyatür bir kürek uzattı.

"Anlıyorum. Harika görünüyor. Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Zaten neredeyse bitirdim."

"Bütün komşulara yardım ediyoruz," dedi Isaac. "Babama bir dahaki sefere sizinkini yapıp yapamayacağımızı sordum ve o da evet dedi."

Yanıt beklemeden, evinin önünden geçen kaldırımında karları titrek bir çizgi halinde itmeye başladı. Çocuk kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, konsantre olmuş bir şekilde alt dudağını çiğniyordu, kadının onu vazgeçirmeye yüreği yetmedi.

Rafe ona doğru birkaç adım attı. Başında şapka ya da bere yoktu ve siyah saçlarına rastgele birkaç kar tanesi takılmıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bu işte mükemmel değil ama insanlara yardım etmeyi seviyor."

Isaac'e karşı koymak babası kadar zordu. Rafe'in alçısını işaret etti.

"Kendi araba yolunuzu temizlemenize yardım etmeliyim. Kürekle temizlemekten

Kar, doktorunuzun onayladığı aktiviteler listesinde yer alıyor." "Merdiven çıkmak gibi mi?"

"Aynen öyle."

Gülümsemesi şafak öncesi inci gibi ışıktaki parlardı. "Bu kolumu sadece kaldıraç olarak kullanıyorum. Bütün işi sağ kolum yapıyor."

Onun yanında kazmasını izlerken, küreği alçısına dayadığını ve sağ koluyla itip kaldırdığını gördü. Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu ama kesinlikle onun annesi değildi ve ona ne yapması gerektiğini söylemeye hakkı yoktu.

Üçü birlikte garaj yolunu, kulübenin önü boyunca uzanan kaldırımını ve verandaya çıkan yolu temizlediler.

Daha sonra yan komşusunun evine taşındılar ve orada kısa sürede halledildi. Görebildiği kadarıyla sokaktaki diğer tüm evler çoktan temizlenmişti.

"Ne zamandır burada herkes için kürek çekiyorsun?" diye sordu. Nefesi puf puf çıkıyordu ve burnuyla yanaklarının soğuktan pembeleştiğini hayal edebiliyordu.

"Yaklaşık bir saat," diye yanıtladı Rafe. "Biraz ara verip kahvaltı etmek için eve gitmek üzereyiz."

"Biz çalışan insanlarız," diye söze karıştı Isaac. "Gücümüzü korumak zorundayız."

Kendisiyle o kadar gurur duyuyor gibiydi ki Amanda gülümsemek zorunda kaldı. "Kesinlikle doğru."

Durakladı, bir fikir oluşuyordu. Düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzından döküldü. "Eğer vaktin varsa, sana kahvaltı hazırlamaktan mutluluk duyarım. Çok güzel Mickey Mouse krepleri yaparım."

Rafe bu teklif karşısında irkilmiş görünüyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Kürek çekmeme yardım ettiğin ve komşularla ilgilendiğin için sana borcumu en azından bu şekilde ödeyebilirim, böylece kendi evimde onlara yardım etmek zorunda kalmam. kendi."

"Eminim bu sabah yapacak milyonlarca işiniz vardır. Mağazana gitmen gerekiyor, değil mi?"

Birden içi kuşkuyla doldu ve keşke hiçbir şey söylemeseydim diye düşündü. Amanda adamın teklifini kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Sonra onun sevimli oğluna baktı, gözlükleri buğulanmıştı ve kırmızı beresini alnına indirmişti. Evet. Isaac Arredondo Isaac Arredondo tamamen karşı konulmazdı.

"İçeri girmeden önce bir saatim var. Krepi kulağa çok lezzetli geliyor. Onları kendim için yapacağım, misafirli ya da misafirsiz." "Yapabilir miyiz baba?" Isaac ısrar etti. "Krepleri çok severim." İç çekti. "Eğer sorun olmayacağından eminsen."

"Pozitif," diye yalan söyledi.

Merdivenleri çıkarken, Noel kazağı giymiş sevimli bir kızılgerdan kuşunun yer aldığı ön paspasın üzerine çizmeleriyle kar damlattı.

Kapıyı açtığı anda, Amanda bir dizi kuşku yaşadı. Rafe'i özel sığınağında istediğinden emin değildi.

Artık çok geç. Bir daveti geri çeviremezdi. Elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

Küçük kulübesi hakkında ne düşüneceğini merak ederek içeriye doğru ilerledi. Büyükannesi iki yıl önce taşındığından beri dekorasyonda büyük bir değişiklik yapmamıştı, ancak

Büyükannesine çelme takma eğiliminde olan halı döşemeyi, altındaki ahşap döşemeyi kendi başına bitirdi.

"Paltolarınızı ve eşyalarınızı buraya bırakabilirsiniz," diyerek girişteki portmantoyu işaret etti, aynı anda iki kedisi de kuyruklarını kaldırmış ve kulaklarını dikmiş bir şekilde antrede gezinmeye başladı.

"Kedileriniz var! Kedileri severim," dedi Isaac. "İsimleri ne?"

"Siyah olanın adı Oscar ve turuncu çizgili olanın adı Willow." "Onlarla oynayabilir miyim?" diye sordu, çoktan paltosundan sıyrılmıştı, eldivenler ve şapka.

"Bence buna bayılırlar. Çok kibarlar ve her türlü ilgiye bayılıyorlar."

Birdie'nin görme yetisi kötüleşmeye başladığında, büyükannesinin yanına taşındıktan sonra Birdie ile birlikte yeniledikleri mutfak alanına geçmeden önce açık planlı alanda ısınmak için gazlı şömineyi açtı.

Çabaları mutfağı daha verimli hale getirmişti ve Amanda lavabonun üzerine ekledikleri, içeri daha fazla ışık ve sıcaklık getiren ekstra pencereyi çok sevmişti.

Daha önce annesiyle telefonda konuşurken kahve yapmıştı ve şimdi de Rafe için biraz doldurdu. Rafe fincanı ondan aldı ve yudumladı.

"Burası güzelmış," diyerek tezgâha yaslandı ve rahat alanını işaret etti.

"Hoşuma gitti," dedi Amanda buzdolabından bir şeyler çıkarırken.

"Büyükbabam hayatım boyunca burada yaşadı. Aslında hayatının çoğunu. O ve büyükbabam evlendikten sadece birkaç yıl sonra burayı satın almışlar."

Birkaç dilim pastırmayı tavaya koyduktan sonra ızgarayı diğer ocağın üzerine yerleştirdi.

"Nasıl yardımcı olabilirim? İsterseniz sizin için pastırmaya göz kulak olabilirim." "Bu harika olur. Teşekkürler."

O ocağın başına geçerken kadın da malzemeleri karıştırmaya başladı. Krep için malzemeler, kot pantolon ve mavi ipek uzun iç çamaşırı üstünden biraz daha çekici bir şey giymiş olmayı diledi.

Mutfakta birlikte çalışmanın rahat ve evcil bir yanı vardı. Etraflarında lezzetli kokular dönerken, kadının verdiği maşayla pastırmayı çevirirken evindeymiş gibi görünüyordu.

Isıtılmış ızgaraya krep hamuru eklemek için ocağa doğru adım attığında, omzu adamın omzuna değdi ve anında pişirme alevinden daha fazla ısındı.

Bu yakınlık hem sinir bozucu hem de garip bir şekilde heyecan vericiydi. Bakışları birbirine kilitlendi ve aralarında ani bir sıcaklık oluşurken onun koyu renk gözlerinde bir farkındalık parlaması gördü.

Ne oluyordu? Kendini rahatlamaya zorlayarak bir nefes verdi. "Isaac çok tatlı biri," dedi, kendini odaklanmaya zorlayarak başka bir şey. "Onunla iyi bir iş çıkarıyorsun. Bekar bir baba olmak kolay olmasa gerek."

Adam pastırmaya geri dönünce kadın rahat bir nefes aldı ve tavaya hamur ekledi.

"Teşekkür ederim ama çoğu zaman yeterli bir iş yaptığımdan bile emin değilim. Bazen başımızı suyun üstünde zor tutuyormuşum gibi geliyor."

Parıltılı farkındalığın yanı sıra şefkat de içine sızdı. "Her şeyi tek başına halletmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Aslında tek başıma değilim. Ailem çok yardımcı oluyor. Büyükannesi ve büyükbabasının evinde bizim evde geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyor."

"Annesini özlüyor olmalı," dedi ve hemen ardından bu konuyu açtığına pişman oldu. En azından bu, kendi dışında başka bir şeye odaklanmasına yardımcı olmuştu

Ona içgüdüsel bir tepki.

"Evet, bazen. Bazen. Ama Caitlin gideli üç yıl oldu. Onunla ilgili anıları yıllar içinde soldu."

Peki ya anılarınız?

Krepleri dikkatle çevirirken bir şey söylemedi, bu sırada adam da pastırmayı tavadan alıp ocaktan indirdi.

"Zaman nazik bir iyileştirici olabilir," dedi usulca, ilk parti krepleri ocaktan alıp tabağa koyarken, fazlasıyla büyüleyici bulduğu adam yerine işine odaklanmıştı. "Zamanın geçmesinin acının her gün biraz daha azalmasına yardımcı olduğunu fark ettim."

"Evet," diye kabul etti. Sesi hırıltılıydı ve bakışları yine onunkilere kaydı. Adam ona nabzını hızlandıran ve nefesini kesen bir ifadeyle bakıyordu.

Gözlerini kaçırılmıyordu, adamın onu yoğun bir şekilde incelemesine kapılmıştı. Daha sonra, hangisinin önce hareket ettiğinden tam olarak emin olamadı. Bir an, ocağın başında yan yana duruyorlardı. Bir sonraki adımda, adamın ağzı kadınınkine doğru indi ve kadın şokun ve keskin, lezzetli bir heyecanın etkisiyle donakaldı.

Rafe Arredondo onu gerçekten mutfağında öpüyor muydu, yoksa bu da ona musallat olan o tuhaf rüyalardan biri miydi?

Kesinlikle yeterince gerçek hissettiriyordu. Adamın temiz, erkeksi kokusunu alabiliyordu, etrafındaki kahvaltı kokularından daha ağız sulandırıcıydı. Adamın tadı kahve, nane ve tanımlanamaz ve bağımlılık yapıcı bir şeydi.

Vücudu ona karşı sıcak ve kaslıydı, içine gömülmeyi arzuladığı sabit bir güçtü.

Öpüşme uzun sürmemişti. Belki birkaç saniye. Daha uzun süre öpüşmüş olabilirler, mutfak etraflarında yanana kadar.

Omzuna sert bir şey çarptı ve onu şok ederek gerçeğe döndürdü.

O da neydi öyle? Ağızını onunkinden ayırdı ve titrek bir adım geri çekildi, mutfak tekrar netleşirken gözlerini kırıştırdı.

Bu kesinlikle bir rüya değildi. Sıcak bir sobanın önünde durmuş, kolunda büyük bir fiberglas alçı olan Rafe Arredondo'yu öpüyordu.

Rafe'in beyninin olanları kavraması birkaç saniye sürdü.

Bir an Amanda Taylor'ı öpüyordu -bu nasıl olmuştu? - ve sonra, alçısıyla omzuna çarptığını fark etti.

Kolu zonkluyordu ama gerçekten incinmiş olmaktan çok dehşete düşmüştü. Sadece onu daha yakına çekmek istemişti. Kız sıcaktı ve nefis kokuyordu ve kolunu doğal bir içgüdüyle hareket ettirdi, taktığı aptal fiberglas alçıyı tamamen unutmuştu.

"Oh adamım. Çok özür dilerim. İyi misin?"

Birkaç uzun saniye boyunca ona baktı ve adam neredeyse onun santim santim kendine gelmeye çalıştığını görebiliyordu. Sıcak ve buruşuk görünüyordu ve onu tekrar kollarına çekmemek için elinden gelen her şeyi yaptı, lanet olsun.

"Beni öptüğün için mi yoksa aletinle bana vurduğun için mi özür diliyorsun?"

Cevabını tartıştı ve sonunda gerçeğe karar verdi. "İkisine de ne dersin?"

Durup dururken bir kadını öpecek türden bir adam değildi, özellikle de bir ilişki içinde değillerse.

Gözlerini kırıştırdı ve ocağa dönerek bir kap su aldı. krep hamuru ve dikkatlice hala sıcak olan kalburun üzerine daha fazla daire dökün.

Yanılıyor muydu, yoksa dökerken elleri hafifçe titriyor muydu?

"Alçı olayı bir kazaydı. Diğer kısım... o da muhtemelen bir kazaydı. Ya da en azından ikimiz için de bir hataydı. Kolun iyi mi?"

Kolu yanıyordu ama geri kalanı, büyük yeşil gözleri ve hafif şiş dudakları olan bu yumuşak kadını çok isteyen kısımları daha çok ağrıyordu.

Her nasılsa, onu kızartma tavalarından biriyle dövmesi gerekirken, onun yaralanması konusunda endişelenmek tam da ona göre görünüyordu.

Uzun bir nefes verdi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bana kahvaltı hazırlamayayı teklif eden her kadını öpmem."

Ona yan gözle baktı, sonra tavaya biraz daha krep hamuru döktü. "İyi bir şey, yoksa şehirde ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok kahvaltı teklifi alırdınız."

Kadının alaycı sözleri onu boğuk bir kahkahaya boğdu. Ondan hoşlanıyordu. "Ben ciddiym. Seni o şekilde öpmemeliydim. Biz hatta... çıkmak ya da başka bir şey."

"Rafe. Dur. Sorun yok. Öpüştük." Omuz silkti, Rafe'in nasıl yorumlayacağını bilemediği umursamaz bir ifadeyle. "Çok güzeldi, beni yanlış anlama. Ama artık bitti. Hadi... hayatımıza devam edelim."

Rafe birdenbire hayatına devam etmek *isteyip istemediğinden* ya da önümüzdeki bir yılı bulduğu her fırsatta o yumuşak ağzı öperek geçirmeyi tercih edip etmeyeceğinden emin olamadı.

Bunu kesinlikle söyleyemezdi, bu yüzden sadece başını salladı ve onun görüldüğü kadar soğukkanlı olmaya çalıştı. "Anladım."

Gülümsedi, ancak parmaklarının tuttuğu spatulanın üzerinde kesinlikle biraz titrediğini görmek onu garip bir şekilde rahatlattı. "İlk parti krepleri atacağım, çünkü artık soğumuş olmalılar. Eğer Isaac'i çağırmak istersen bunlar bir dakika içinde hazır olacak."

"Tamam. Bunu yapacağım."

Isaac'i kanepede oturmuş, her iki eliyle mırlayan bir kediye okşarken son derece mutlu görünürken bulana kadar onun küçük, rahat evinde yürüdü. Oğlu ona sırttı.

"Sanırım benden hoşlanıyorlar," dedi.

"Tabii ki istiyorlar. Kim istemez ki?" Rafe, evcil hayvanları olmadığı için duyduğu küçük suçluluk duygusunu görmezden gelmek için elinden geleni yaparak cevap verdi.

Bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Programı o kadar karışıktı ki bir köpek ya da kedi

-ya da hamster- günün büyük bir bölümünde yalnız bırakılırdı. Isaac için bakım ayarlamak yeterince zordu. Rafe küçük ailelerine başka bir canlıyı daha ekleyebileceğini düşünemiyordu.

"Amanda bizim için kahvaltıyı hazırladı. Hadi gidip bir tuvalet bulalım da ellerini yıkayabilesin. Acele edip yemeğimizi yesek iyi olur, böylece başka komşuların kaldırımlarının temizlenmesi gerekip gerekmediğini görebiliriz."

"O kadar açım ki tek başıma bir brontozor yiyebilirim," dedi Isaac ellerini yıkamak için banyoya kısa bir mola verdikten sonra mutfığa yönelirken.

Amanda gülümseyerek, "Korkarım bende bunlardan hiç yok," dedi.

"Mickey Mouse krebisi ve biraz pastırma olur mu?"

Kalburdan büyük yuvarlak bir şekil ve kulakları için iki küçük yuvarlak şekil olan bir krep aldı.

"Hey. Bunları benim babam da yapar. Aynı tarife sahip olmalısınız!"

"Yapmalıyız." Amanda çocuğa o kadar sıcak ve şefkatli bir şekilde gülümsedi ki Rafe gözlerini kaçıramadı.

Kahvaltı boyunca, o ve Isaac sohbet alanının çoğunu doldurdular ve Rafe'e dinlemekten başka yapacak çok az şey bıraktılar. Yarış arabaları hakkında konuştular, tuttuğu futbol takımı hakkında konuştular, hayalini kurduğu Disneyland gezisi hakkında konuştular.

Çocuklarla harika bir ilişkisi vardı. Ya da en azından *onun* çocuğuyla harika bir ilişkisi vardı. Isaac'e saygıyla ve konuşmak istediği her şeye içten bir ilgiyle yaklaştı ve Isaac onun ilgisi altında parladı.

Rafe bazen oğlunun hayatında bir anne olmadığı için acı çektiğinden endişeleniyordu. Bu düşünceler aklına geldiğinde Isaac'in bu boşluğu doldurmasına yardımcı olacak bir büyükannesi ve iki sevgi dolu teyzesi vardı.

Ama şimdi yine yanında birinin olmasının, tüm zor ebeveynlik kararlarını vermesine yardımcı olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Sabahları Mickey Mouse krepleri ve domuz pastırması hazırlarken, yumuşak, sıcak ve öpülesi görünmesinden bahsetmiyorum bile.

Isaac tabağındaki her krep kırıntısını yedikten sonra, "Noel Baba'yı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Babam bu öğleden sonra markette olacağını söyledi."

"Bu doğru."

"Bir sır biliyorum," dedi Isaac komplocu bir fısıltıyla.

"Biliyor musun?"

Başını salladı ve gözlüklerini yukarı kaldırdı. "O Noel Baba gerçek olmayacak

Noel Baba. Kuzenimin bana söylediği buydu. Yardımcılarından biri olacak. Gerçek Noel Baba, elflerinin Noel hediyelerini paketlemesine yardım etmekle çok meşgul."

"İyi bir noktaya değindin. Bunun oldukça büyük bir girişim olduğunu tahmin ediyorum." "Ito'ya bugün onu görmeye gidip gidemeyeceğimizi soracağım."

"Bu eğlenceli olur. Beni dükkânımda bulmayı unutma. Senin için birkaç çıkartmam ve eğer baban uygun görürse bir baston şekerim olabilir."

"Şeker kamışlarına bayılırım!"

"Aynen. Çok lezzetliler. En sevdiğin lezzet hangisi?"

Birkaç dakika boyunca nane, vişne ve çileği karşılaştırdılar ve Rafe kahvesini yudumlayarak rahat sohbetlerinden büyük keyif aldı.

"Baston şekerlerim *ya da* çıkartmalarım yok," dedi sonunda konuşmaya ara vererek. "Sana bir *Star Wars* bandajı verebilirim ama hepsi bu kadar. Yine de beni görmek için uğrayacak mısın?"

Isaac kıkırdadı. "Olabilir. *Yıldız Savaşları*'nı severim."

Rafe, almayı umabileceği en harika hediye olan oğluna gülümsedi. "Bu çok iyi. Birini senin için saklayacağım."

Isaac tabağındaki son pastırmayı da yedikten sonra Rafe masadan kalktı. "Çok lezzetli bir kahvaltıydı. Muhtemelen geri dönmeliyiz, böylece kürek çekmeyi bitirebiliriz ve Amanda da gününe devam edebilir. Ona ne diyorsun?"

Isaac şaşkınlık içinde sandalyesini arkaya kaydırды ve aceleyle Amanda'ya sarılmak için kollarını doladı. "Kahvaltı için teşekkürler. Gerçekten çok iyi pastırma yapıyorsun."

Gülümsedi ve ona tekrar sarıldı. "Bu çok hoş, gerçi pastırmayı baban yaptı. Ben sadece krep yaptım. Oscar ve Willow'la oynadığın için teşekkür ederim. Eminim ilgiye bayılmışlardır."

Onları ön girişe kadar takip etti, Rafe Isaac'ın botlarını, ceketini ve eldivenlerini giymesine yardım etti ve alçının üzerine beceriksizce kendi ceketini geçirdi.

"Kahvaltı için tekrar teşekkürler. Çok beğendim. Sanırım birkaç saat sonra markette görüşürüz."

"Rica ederim. Benim için bir zevkti."

Kumral saçları gevşek bir topuzdan dökülmüş, o kadar sıcak ve dağınık görünüyordu ki, Isaac'ın önünde onu tekrar öpmek için aniden şiddetli bir istek duydu. Oğlunu kapıdan çıkarırken bir şekilde kendini tutmayı başardı.

Küreklerini kaptıkları gibi sokağın aşağısındaki evlerine doğru yürürken güneş bulutları yarmıştı. Yan dairelerinde yaşayan yaşlı dul Delores Parker, kırmızı ekose paltosuyla verandaya çıktı ve elinde havaya buhar bukleleri gönderen bir kupa vardı.

"Bu sabah kaldırımımı küreyen iki melek siz miydiniz?" diye seslendi.

Isaac, Rafe'e yan gözle baktı. Belli ki itiraf etmek için can atıyordu. "Biri yolunuzu mu küremiş? Çok naziktiler," dedi Rafe. oğluna baklayı ağzından çıkarmaması için bir uyarı bakışı attı.

"Çok naziksiniz. Kim olduğunu bilseydim, çikolatalı kurabiyelerimden biraz vererek onlara borcumu ödeyebilirdim."

Isaac tüm oyunu ele veren hüzünlü bir ses tonuyla, "Eminim bunu yapan kişi çikolatalı kurabiyeleri çok seviyordur," dedi.

Delores kıkırdadı ve Rafe de ona katılmaktan kendini alamadı. "Peki, teşekkür ederim," dedi.

"Bize kurabiyelerle karşılık vermek zorunda değilsiniz Bayan Parker. Bunu yapmaktan mutluluk duyduk."

"Amanda'ya yardım ettiğini de gördüm mü? Güzel. Diğer herkesle ilgilenmek için çok fazla zaman harcıyor. Değişiklik olsun diye birinin ona yardım ettiğini görmek güzel."

Belki karı temizleyerek ona biraz yardım etmişlerdi ama sonra istemediği ya da teşvik etmediği o öpücükle hayatına daha fazla kaos eklemişti.

Kendisine ne olduğunu hala bilmiyordu, saflık dışında Kendini beklenmedik bir şekilde sıcacık bir mutfakta, düşünmeden edemediği güzel bir kadınla bulmanın tatlılığı.

"Bayan Parker'ı seviyorum. Komik biri," dedi Isaac, Rafe'in yavaş yavaş yenilediği evlerinin verandasına doğru yürürlerken. "Ve çok da güzel kurabiye yapıyor."

Görünüşe göre oğluna göre bu gerçek bir karakter işaretiydi.

"Böyle iyi komşularımız olduğu için şanslıyız, değil mi?"

Isaac ciddiyetle başını salladı. "Ve Amanda'dan gerçekten hoşlanıyorum. Çok güzel ve hoş kokuyor ve o pastırma yediklerimin en iyisiydi."

Tabii ki ağzının tadının pastırmadan çok daha iyi olduğundan bahsetmemiş olsa da buna karşı çıkamazdı.

Shelter Springs Giving Market'in başarılı geçen ilk gününün ardından Amanda, pazardaki sonraki her günün de aynı şekilde sorunsuz geçmesini umuyordu.

Hayır.

Rafe ve Isaac için kahvaltı hazırladıktan ve şehir merkezindeki mağazasında birkaç saat geçirdikten sonra kongre merkezine girer girmez, çözmesi gereken sorunlarla dolup taşan birkaç kişi yanına koştu. Bu sorunlar, uzakta tahsis edilmiş park yeriyle ilgili endişelerden satıcıların kullanımına sunulmuş, sürgülü bir pencere kiosklar ve kongre salonunun köşesinde yerde acil müdahale edilmesi gereken büyük bir su birikintisi vardı.

Park yeri ve pencere sorularını çeşitli komite üyelerine havale etti ancak su birikintisini kendisi kontrol etmeye karar verdi.

"Yaklaşık on dakika önce ilk fark ettiğimden beri daha da büyüdü." El işçiliğiyle yaptığı deri eşyaların sergilendiği bir tezgâhı olan Victor Reed, geniş ve endişeli gözlerle ona baktı. "Bana çatı akıyor gibi geldi. Umarım benim standımın üzerine akmaya başlamaz. Her şey mahvolur."

Kabini sızıntıdan otuz metreden daha uzakta olduğu için bunun olacağından şüpheliydi. Ancak son iki yıldır komitesinde görev yapan Victor'un her ayrıntı üzerinde durma eğiliminde olduğunu da biliyordu.

"Merak etmeyin. Bakım ekibine şimdilik birkaç kova koymalarını ve kongre merkezi ekibine haber vermelerini söyleyeceğim, böylece yarın biz kapalıyken çatıyı kontrol etmek için birilerini çağırabilirler. Bu konuya dikkatimi çektiğin için çok memnunum Victor. Teşekkür ederim."

"Üstesinden gelebileceğini biliyordum. Kriz anlarında çok iyisin Amanda."

"Bunu söylemen çok nazik bir davranış," dedi ve Victor'un geniş gülümsemesine çok daha ölçülü bir gülümsemeyle karşılık verdi. Son zamanlarda Victor onu garip ve rahatsız hissettiren birkaç yorum yapmaya başlamıştı. Victor'un kendisiyle flört etmeye çalıştığını hissediyordu ve buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

Victor çok iyi bir adamdı ama aynı zamanda ellili yaşlarının sonlarındaydı ve hiç evlenmemişti, kel ve göbekliydi ve üç yıl önce huzurevine gidene kadar annesiyle birlikte yaşamıştı.

"Dünkü satışlarınız nasıldı?" diye kibarca sordu.

"Tamam. Topladığım verilere göre geçen yılın ilk günü kadar iyi değil, ancak pazardaki birkaç ekstra günün bunu telafi edeceğini umuyorum. Peki ya siz?"

"Geçen yılki satışlarımızla gün gün karşılaştırma yapma şansım olmadı ama oldukça canlı görünüyorlardı. Bütün gün meşguldük."

"Umarım bu kumarın işe yarar," dedi, sesi çapkınlıktan şüpheciliğe kaymıştı.

Victor kasabada pazarın genişletilmesine karşı çıkanlardan biriydi; pazarın yeterince büyüdüğünü iddia eden küçük ama sesli bir grup. Artan katılımla başa çıkabilmek için biletleri önceden satmaya başlamaları gerekiyordu.

Bu seçeneğin artıları ve eksileri olduğunu biliyordu. Bilet satmak vakfın bağış toplama çabalarına yeni bir gelir akışı sağlayacaktı ama aynı zamanda bazı aileler ve sabit gelirli yaşlılar için maliyet engelleyici olabilirdi.

Pazara tekrar tekrar gelmeyi seven gelirler.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra kendini kurtarmayı başardı. Dağınıklığı temizlemek için kovalar ve havlular buldu ve ardından bakım ekibiyle sorun hakkında konuştu. Daha sonra, kapılar açılmadan önce sergilerine yeni envanter eklemeye devam etmek için standına geri döndü.

Rafe'in her zamanki kararlılığıyla içeri girdiğini gördüğünde, daha iyi görebilmek için birkaç eşyayı yeniden düzenliyordu.

Lacivert kargo pantolonu, üzerinde itfaiye amblemi olan beyaz bir polo tişört ve kırmızı bir polar ceket giymişti. Amanda onun ilk yardım istasyonuna doğru ilerleyişini izleyen tek kadının kendisi olmadığını fark etmekten kendini alamadı.

Küçük odanın kapısını açmak için uzanmadan hemen önce, kızın kendisine baktığını hissetmiş gibi kıpırdandı ve kız hızla arkasını dönmeden önce bakışları buluştu.

Amanda yanaklarının ıslandığını hissetti. Adamın bunu bir metre öteden göremeyeceğini ummak zorundaydı. Bazen kızıl saçlara ve tüm duygularını belli eden soluk bir tene sahip olmaktan gerçekten nefret ediyordu.

Gülümsemeye zorladı ve el salladı, sonra dikkatini tekrar vitrini yeniden düzenlemeye verdi, onu bakarken yakaladığı için mahcup olmuştu.

Birkaç dakika sonra onun yaklaştığını hissetti. onu görmeden önce atmosfer. Döndüğünde, onu ayakta dururken buldu.

Birkaç metre ötede, anlam veremediği bir bakışla onu izliyordu.

"Pazar açılmadan önce yapmanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Neredeyse bitirdim. Ama teşekkür ederim."

"Sana söylemeliyim ki, kahvaltı Isaac için büyük bir hit oldu. Sabahtan beri senden ve pastırmandan bahsedip duruyor."

Oğluyla aralarında bir arkadaşlık kurulmuş gibi görünmesinden rahatsız olup olmadığını anlamak için ona dikkatle baktı. Sinirlenmiş görünmüyordu, sadece eğlenmişti.

"Ne derler bilirsiniz. Altı yaşındaki bir çocuğun kalbine giden yol midesinden geçer," dedi.

"Isaac'ın kalbine giden yolu kesinlikle bulmuşsun."

"Onun için Noel alışverişini bitirdin mi?"

"Pek sayılmaz. Almak istediğim birkaç şey daha var. Bana gerçekte ne istediğine dair hiçbir ipucu vermedi, bu yüzden çoğunlukla tahmin etmek zorunda kaldım. İçimde büyük bir şey olduğuna dair bir his var. Umarım bugün Noel Baba'yla konuşmak için uğrarsa bir ara verip konuşmalarına kulak misafiri olabilirim."

"Akıllıca. Sanırım ebeveynler yol boyunca bu küçük numaraları öğreniyor olmalı."

"İnanın bana, ebeveynlik konusunda uzman değilim. İlerledikçe yolumu bulmaya çalışıyorum."

"Çocuk sahibi arkadaşlarımdan söylediğine göre, herkes böyle yapıyor."

"Yine de bazıları bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. Joe ve Crista'nın iki çocuğu var ama yine de her şeyi sorunsuzca hallediyorlar."

Bir önceki Noel'de zor bir durumda olan arkadaşı McKenna ve kocası Travis'i düşündü. "Bu sadece senin dışarıdan bir bakış açısı. İnsanların kendi evlerinin duvarları arasında nelerle mücadele ediyor olabileceğini asla bilemezsiniz."

"Yeterince doğru."

"Her neyse, Crista ve Joe, içlerinden biri mola vermek istediğinde ya da başka bir işle uğraştığında, örneğin Crista burada pazarda tezgâhının başındayken ekip olarak çalışabilirler. Sen yalnız gidiyorsun. Kendine biraz zaman tanı, Rafe. Bence harika bir iş çıkarıyorsun. Oğlun tatlı ve nazık biri ve ikinizin yaşadığı onca şeye rağmen iyi uyum sağlamış görünüyor."

Uzun bir süre onu inceledi, sonra ona sıcak bir gülümseme verdi. Bir an için onun kendisini tekrar öpmek istediğini düşündü. Koyu renk gözlerinde parlak ve ışıltılı bir şey parladı ve hatta öne doğru hafif bir adım attı.

Neyse ki -ya da bakış açısına bağlı olarak ne yazık ki- Scarlet, kongre salonunun dışında satıcılar için kurulmuş olan misafirperverlik odasında kahve termosunu doldurmaktan döndü.

"Hazır mısınız çocuklar? Dışarıda içeri girmek için sabırsızlanan bir sürü insan var. Görünüşe göre kapılar açılmak üzere."

Amanda saatine baktı ve neredeyse öğlen olduğunu gördü. Sabah nereye gitmişti?

"Hazır ya da değil," dedi Rafe. "Geri dönsem iyi olacak."

Bir eliyle ona el salladı, sonra aceleyle envanteri taşımak için kullandığı kutuları topladı ve tezgâhın altına sıkıştırdı.

Scarlet, Rafe uzaklaştıktan sonra, "O adam iyi," dedi.

Amanda çalışanına kaşlarını çattı. "Ve senin için çok yaşlı. Senden en az on iki ya da on üç yaş büyük."

"Belki de benimle ilgilenebilecek yaşlı ve seksi bir adam arıyorumdur. Rafe'in bir kadınla kesinlikle ilgileneceğinden şüpheleniyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Amanda da en az kendisi kadar şaşırmış görünüyor olmalıydı. Scarlet güldü. "Keşke şu anda yüzünü görebilseydin. Merak etme. Sadece şaka yapıyorum. Şimdilik benim yaşımda olan bütün sevimli köpek yavrularıyla aram iyi. Her neyse, sanırım o ateşli itfaiyeci başka biriyle ilgileniyor olabilir."

Tam o sırada marketin kapıları açılıp müşteriler içeri hücum edince rahatladı ve Scarlet'in ne demek istediğini sormak zorunda kalmaktan kurtuldu.

Gün boyunca hem müşterilerle hem de marketin sorunlarıyla ilgilenen Amanda, her boş anında aval aval ona bakmamaya çalışsa da bunu yapmakta oldukça zorlanıyordu. Müşterilere yardım ederken ya da marketin idari sorunlarını çözmeye çalışırken, göz ucuyla sürekli Rafe'i görüyordu.

Açılıştan birkaç saat sonra ayakları ağrıyor ve gerilim tipi bir baş ağrısı keskin pençeleriyle kafatasını kavırıyor gibiydi. Birkaç müşteriyi kontrol etme işlemini bitirmek üzereydi, en iyi arkadaşları Boise'den özellikle pazardan alışveriş yapmak için arabayla gelirken genç bir sesin ona seslendiğini duymuş.

"Hey! Amanda! Amanda!"

Kafasını kaldırdığında Isaac Arredondo'nun ona doğru koştuğunu gördü. Alışkanlık haline geldiği üzere, kollarını beline doladı. Baş ağrısı bir anda hafiflemiş gibiydi ve onun koca yürekli şefkati karşısında göğsünde tuhaf bir kıpırdanma hissetti.

O da ona sarıldı. "Merhaba. İşte benim en sevdiğim kar küreyicim."
Gözlüklerini yukarı iterek ona gülümsedi. "Ito ile birlikteyim.
Büyükbabamla. Noel Baba'yı görebilmem için beni o getirdi."

"Bu sabah yapmak istediğini söylediğin şey buydu. Ne kadar heyecan verici."

"Noel Baba'yla konuşup Noel için ne istediğini söyledin mi?" diye sordu, onu dikkatle inceleyerek.

Amanda, büyükannesi ve Griffin ile birkaç hediye değiş tokuş ettiği son birkaç yıldaki sessiz Noellerini düşündü.

Evde. Genellikle annesiyle görüntülü bir görüşme yapar ve ardından kendisine normalde satın almayacağı özel bir şeyi internetten sipariş etmeye çalışırdı.

"Hayır. Henüz değil."

"Bizimle Noel Baba'yı görmeye gelmek ister misin?" "Şu anda dükkânımdan ayrılabilceğimi sanmıyorum."

"Elbette yapabilirsin." Scarlet ona cesaret verici bir baş selamı verdi.
"Kaleyi ben koruyabilirim. Önceki büyük telaştan sonra işler biraz yavaşladı. Arkadaşınla birlikte Noel Baba'yı görmeye gidin."

"Benim adım Isaac," dedi ona neşeyle.

"Merhaba Isaac. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Scarlet."

"Scarlet adında bir arkadaşım var, ama o da benim gibi altı yaşında, yetişkin değil."

O benim

sınıfımda." "Bu doğru mu?"

"Evet. Ve mavi saçları da yok. Benim gibi koyu renk saçları var." Kulak misafiri olacak kimsenin olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı,

Sonra sesini fısıltıya indirdi. "Bir keresinde resim dersindeyken masanın altından beni öpmeye çalıştı ve ikimiz de aynı anda renkli kalemimizi düşürdük."

"Vay canına. Senin Scarlet kulağa eğlenceli geliyor."

Sırıttı. "Öyle. Ona beni öpmemesini söylediğimde kızmadı bile. Sadece güldü ve bana komik bir fıkra anlattı. Duymak ister misin?"

Doğruca Amanda'ya baktı ve o da başını salladı. "Elbette. Devam et."

"Noel'de hava neden bu kadar soğuk?"

"Neden?" O da eşlik etti.

"Çünkü bugün Aralık-brrrr."

Bu şakaya kahkahalarla güldü ve Scarlet ile Amanda da ona karşılık olarak güldüler.

"Bu harika bir şey," dedi Amanda. "Bunu hatırlamam gerekecek."

Scarlet, "Küçük yeğenlerim buna bayılacak," dedi. Amanda'ya cesaret verici bir bakış attı. "Devam et ve biraz ara ver. Tuvalet molası bile vermeden saatlerdir çok çalışıyorsun. En azından bacaklarını esnetmelisin."

Scarlet'in o kabul edene kadar peşini bırakmayacağını hissediyordu. İşlemeli mağaza önlüğünü çıkararak, "Tamam," diye kabul etti. "Paltomu alayım."

Noel Baba pazarı bu yıl dışarıdaydı ve buzdan ışıklarla süslenmiş küçük, sevimli bir ahşap dağ evine kurulmuştu. Parkasını giydikten sonra Isaac onu yakaladı.

"Babamı almalıyız. O ve benim *ito* da Noel Baba'yı görmek istiyor."

Amanda anında kendini garip ve yersiz hissetti. Bu bir aile anıydı ve o sadece ayak bağı oluyordu. "Belki de babanla büyükbabanın seni bensiz götürmesine izin vermelisin."

"Neden? Ben de *senin* gelmeni istiyorum."

Scarlet pek de masum olmayan bir gülümsemeyle, "Devam et," diye ısrar etti. Sayıca üstün, Amanda iç geçirdi, keşke rujunu tazeleyecek vakti olsaydı diye düşündü. onu dehşete düşüren bir dürtü. Çocuğun uzattığı ele uzandı ve onunla birlikte ilk yardım istasyonuna doğru yürüdü.

Rafe'yi, aynı sağlık görevlisi üniformasını giyen kuzeni Izzy ve herkesin Al dediği babası Alberto ile sohbet ederken buldular.

Rafe şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken Al ve Izzy'nin bakıştıklarını gördü. "Oh. Selam."

"Baba. Bayan Amanda bizimle Noel Baba'yı görmeye gelebilir mi? Çok istiyor."

Amanda, Isaac'e şaşkın bir bakış attı, böyle bir şey söylemediğinin tamamen farkındaydı. Yine de kendini savunmak onu sadece gülünç duruma düşürecekti.

Rafe şaşkın bir ifadeyle oğluna baktı. "Tabii. Bizimle gelebilir."

O anda biraz sihirli Noel ışıltısı tozu bulabilseydi, onu gürültülü pazardan ve tüm Arredondo ailesinden uçup gitmek için mutlulukla kullanırdı.

"İyi olacağına emin misin?" diye sordu kuzenine.

Izzy boş alanı eliyle işaret etti. "Bu kalabalıkla tek başıma nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

Rafe, daha önce giydiğini gördüğü kırmızı itfaiye ceketini çekerken kıkırdadı.

Al Arredondo bir süre sonra, "Sanırım burada kalıp sana yardım edeceğim, Isabella," dedi. "Daha önce yanından geçtiğimizde Noel Baba için oldukça uzun bir kuyruk vardı. Bir dakika sürebilir."

"Emin misin?" Rafe kaşlarını çatı. "Torunlarının Noel Baba'yı görmeye gidişini izlemekten ne kadar hoşlandığını biliyorum."

"Ben iyiyim. Benim için güzel fotoğraflar çek."

Amanda sıcaklığın boynundan yanaklarına doğru yükseldiğini hissetti. Al'ın oğlu ve torununa neden eşlik etmek istemediğini çok iyi biliyordu; çünkü Al oradaydı ve onun yanında olmak istemiyordu.

Shelter Springs'i daha iyi bir yer haline getirmek için ne kadar çok çalışırsa çalışsın - kendisine teklif edilen her bir komite görevini kabul edip, gölde yürüyüş ya da kano yapmak veya mağazasında çalışmak yerine sıkıcı toplantılarda uzun saatler geçirse de - her zaman Dennis Taylor'ın kızı olarak kalacaktı.

Babasına benzemediğini kanıtlamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kasabadaki bazı aileler bu bağlantıyı aşamamış gibi görünüyordu.

Onları nasıl suçlayabilirdi ki? Babasının yaptıkları pek çok hayatı mahvetmişti.

Dört genç insan, babası alkollüken direksiyon başına geçmeyi seçtiği için ölmüştü.

Amanda o gençlerin her birini tanıyordu.

Rafe'nin kuzeni -Izzy'nin kardeşi Alex- Florida'daki bir üniversiteden basketbol bursu kazanmış, lisede başarılı bir atletti. O da Araba kullanıyordu. Yanında amigo kız olan kız arkadaşı Harper Peterson vardı. İri mavi gözleri ve geniş gülümsemesiyle dikkat çekici bir güzelliğe sahipti. Bundan da öte, gerçekten nazikti, herkese iyi davranan türden bir kızdı.

Yanlarında bir çift daha vardı: Alex'in arkadaşı ve aynı zamanda atlet olan Wyatt Johnson ve Amanda'nın yakın arkadaşı, yüzme takımının bir üyesi olan ve Amanda'nın sınıf birincisi olarak mezun olma yolunda ilerleyen eşi Fatima Ali.

Tüm bu vaatler. Tüm o potansiyel. Kendi hayallerinin -ya da ailelerinin onlar için kurduğu hayallerin- gerçekleştiğini görme şansına asla sahip olamayacak dört genç insan. Amanda'nın babası yüzünden.

Kimsenin kaza için onu suçladığını bilmiyordu. Neden suçlasınlar ki? O da bir genç kızdı, kendi acısına gömülmüştü.

Anne babasının boşanması ve bunun öncesinde evinde uzun yıllar süren acı mutsuzluk.

Onlar aktif olarak onu suçlamıyor olabilirler ama *o* kendini suçluyordu. Babasını bir şekilde durdurmaya çalışabilirdi. Belki anahtarlarını saklayabilir ya da onu bulup kenara çekmesi için polisleri arayabilirdi.

Amanda onun kontrolden çıktığını biliyordu. Bunu gören tek kişi o olabilirdi. Griffin üniversiteye gitmişti, annesi Haven Point'te bir apartman dairesinde yaşıyordu ve Birdie damadıyla konuşmayı bırakmıştı. yıllar önce.

Amanda onun yerine anahtarlarını aldığını görmüş ve altı paket birayı çoktan bitirdiğinden şüphelenmişti. Adam arabasını sürüp giderken tek kelime etmemişti.

Hayatının o noktasında, bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Kendisinin, annesinin ve Griffin'in daha önce binlerce kez söylemeye çalışmadığı ne söyleyebilirdi ki?

Bir kez daha denemeliydi. Belki bu farkı yaratabilirdi. Bunun yerine, babası kapıdan çıkıp içki dükkanına gitmiş ve sonraki bir saat boyunca göle bakan arabasında oturup bir şişe Jack Daniel's içmişti.

"Gerçekten seninle gelmek zorunda değilim," dedi şimdi Rafe'e, karanlık geçmişi bir kenara iterek.

Ona hızlı bir bakış gönderdi. "İstemiyorsun," diye kabul etti. "Isaac seni istemediğin bir şeyin içine sürüklediği için özür dilerim."

"Kastettiğim bu değildi. Beni davet etmesinin çok hoş olduğunu düşündüm ve gitmeyi çok istedim. Ama bunun baban için ne kadar rahatsız edici olabileceğini düşünmemiştim."

Alnı şaşkınlıkla çatıldı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Ailenin benden nasıl nefret ettiğini biliyorum."

"Neden yapsınlar ki?"

"Çünkü ben bir Taylor'ım. Çünkü babam kuzenini öldürdü."

Bu hatırlatma karşısında yüzündeki ifadede anıları ve eski acıyı gördü.

"Senden nefret etmiyorlar. Bu çok saçma."

İç çekti. "Haklısın. *Nefret* muhtemelen çok güçlü bir kelime. Ama ben Beni görmenin onlara acı verdiğini biliyorum. Ben Alex'e olanları hatırlatıyorum. Babamın geride bıraktığı tüm acı ve kederin."

"Böyle düşünmemelisin. Sen de daha küçük bir kızdın. Ailem bunu anlıyor."

Onunla tartışmak istemiyordu ama bakış açısını anlaması birdenbire önemli göründü. "Entelektüel olarak belki. Ama eminim bir tür içgüdüsel tepki vardır. Kas hafızası gibi. Onları suçlayamam. Ben de aynı durumdayım. Ne zaman sizin ailenizden ya da trajik bir şekilde etkilenen diğer ailelerden birini görsem, olanları hatırlamaktan kendimi alamıyorum."

"Beni gördüğünde bile mi?" diye sordu, o yoğun siyah gözlerinden onu izlerken.

Yutkundu. "Eskisi kadar değil," diye itiraf etti. "Artık seni gördüğümde... başka şeyler düşünmeye başlıyorum."

Bu özel bilgiyi itiraf etmek istememişti. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu, özellikle de adamın bakışları yoğunlaştığında ve aralarındaki sıcaklık canlanmış gibi görüldüğünde.

Aralarında yürüyen Isaac babasının elini çekti. "Noel Baba'nın sırası mı bu?" diye sordu.

Rafe birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra oğluna baktı. "Öyle görünüyor evlat."

Amanda soğuk hava için derin bir minnet duyuyor, yanaklarında olması gerektiğini bildiği rengi hafifletebileceğini umuyordu.

Böyle bir şeyi ağzından kaçırarak kadar ne düşünüyordu? Onun kendisine saçma bir şekilde aşık olduğunu doğru tahmin edecekti. Tanrı aşkına, o sabah onu sanki aniden ağız ağıza öpüşmeye ihtiyacı varmış gibi öpmüştü.

Geri adım atmanın bir yolunu bulmak istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Onu rahatlatan Isaac'ın babasıyla konuşmasıydı. O öğleden sonra büyükbabasıyla birlikte izlediği Noel filmi ve Al'ın en güzel yerinde nasıl uyuyakaldığı.

Birkaç dakika sonra Al Arredondo da kuyrukta onlara katılınca neredeyse rahatlayacaktı.

Rafe babasını gördüğüne şaşırılmış ama memnun olmuş görünüyordu. "Baba. Bize katılmana sevindim."

"Kuzenin ayak bağı olduğumu söyledi," dedi, ses tonu huysuzdu. "Bak, *Ito*. Sıra söylediğin kadar uzun değil!" Isaac bir ses tonuyla Neşeli bir ses tonuyla.

"Şanslıyız," dedi Al. "Aksi takdirde ayak parmaklarım donabilirdi."

Sırada önlerinde altı ya da yedi aile vardı. Birkaçını tanıdı ama hepsini değil. Ne yazık ki, tanıdığı insanlardan biri

Lily Peterson Davis, ablası Harper kazada ölmüştü.

Yanında kocası ve Amanda'nın dört ya da beş yaşında olduğunu düşündüğü ikiz kızları vardı. Çok sevimliydiler, ikisi de Kulak gibi görünen iki parlak ponponu olan bereler.

Lily, Rafe ve Al'a sıcak bir selam verdi. Amanda'yı gördüğünde gülümsemesi hafifçe soldu ama yine de onu yeterince içtenlikle selamladı.

Ne demek istediğimi anladın mı? Amanda, Rafe'in selamına karşılık verirken ona anlamlı bir bakış atma dürtüsüyle savaşıarak bunu söylemek istedi.

"Noel Baba'yı göreceğiz," diye duyurdu mor bereli ikiz.

"Ve Bayan Claus," dedi kız kardeşi.

"Biz de öyle," diye bilgilendirdi Isaac onları. "Ona ne soracağımı biliyorum.

Öyle mi?"

Kızlar listelerindeki bazı şeyler hakkında konuşmak için birbirlerine takıldılar. Amanda, Isaac'in kendi listesi konusunda sessiz kaldığını fark etti.

Adamlar kolayca sohbet etti ve Lily'nin kocası Blake'in Rafe ve Al'ı itfaiyeden tanıyor olması gerektiğini hatırladı. Rafe tam zamanlı bir Al, emekli olana kadar gönüllü olarak çalışıyordu ve Blake de itfaiye araçlarından birini kullanmadığı zamanlarda finansal planlamacı olarak çalışıyordu.

Amanda soğuk çizgide kıpırdandı, kendini garip hissediyor ve Isaac'in neden onunla birlikte gelmesi için ısrar ettiğini bir kez daha merak ediyordu.

"Pazar bu yıl gerçekten çok güzel olmuş," dedi Lily sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzamaya başladıktan sonra. "Bazı stantları dışarıya taşımanıza bayıldım. Mevsime gerçekten büyülü bir hava katıyor, özellikle de

Bu akşamki gibi hafif bir kar var."

Amanda etrafındaki alışveriş telaşına, küçük ahşap dükkânlara ve tüm manzaraya hâkim olan Noel ağacına baktı. "Teşekkür ederim. Bu bir deney. İnsanların ısınmak için çoğunlukla içeride kalmak isteyeceğinden endişe ediyordum. Noel Baba ve Bayan Claus'u nereye koyacağımız konusunda gidip geldik ve sonunda dışarının daha iyi olacağına karar verdik."

"Nedenini anlayabiliyorum. Aşırı heyecanlı çocukları içerideki kırılğan eşyalardan uzak tutun."

Bu kesinlikle tartışmanın bir parçasıydı, ancak dağ evinin dışarı taşınmasının ana argümanı kalabalığı kontrol etmektir. Bu durum şenlik havasında.

"Burayı nasıl bulduğunuzu bize bildirin. Pazarın etrafında öneri kutuları olmalı ya da web sitesi üzerinden her zaman e-posta gönderebilirsiniz. Biz her zaman girdi arıyoruz."

Yeni bir grup sıraya girerken Lily, "Hatırlamaya çalışacağım," dedi.

Amanda rahatlayarak McKenna, Travis ve üç çocuklarının geldiğini gördü.

Travis, soğuğa karşı sarmalanmış Austin'i göğsüne yasladığı bebek taşıyıcısında taşıyordu ve çocuk etrafındaki herkese gülümsüyordu, gözleri Noel ağacının ışıklarıyla parlıyordu.

McKenna ona sarıldı. "Burada ne işin var? Sakın bana Noel Baba'nın kucağına da oturmak istediğini söyleme."

Travis sırıttı. "Dileğin nedir? Dur tahmin edeyim. Hizmet etmek için birkaç kasaba komitesi daha istiyorsun."

Amanda gözlerini devirdi, ancak kızardığını hissedebiliyordu. Bugünlerde nasıl hayır diyeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse neden burada olduğumdan emin değilim." Önlerindeki sırayı işaret etti. "Küçük komşum Isaac onunla gelmemi istedi. Scarlet beni bir molaya ihtiyacım olduğuna ve biraz temiz hava almam gerektiğine ikna etti."

McKenna önlerinde Lily'yi gördü ve iki kadın da birbirlerini kucaklayarak selamladılar.

Belli ki çocuklar birbirlerini de tanıyorlardı. "Bu benim arkadaşım Hazel," diye açıkladı Isaac. "Benim okuluma gidiyor."

"Aynı sınıfta olmamamız dışında, çünkü ben anaokulundayım." "Ben de birinci sınıftayım," dedi Isaac.

"Okul konserimize çalışırken birlikte şarkı söyleyebiliyoruz."

Etrafında komşular, arkadaşlar ve okul arkadaşları arasında sohbet sürerken, Amanda kaçıp gitmekten başka bir şey istemiyordu. O buraya ait değildi. Bu insanların hepsi ortak bir kulübün parçasıydı, küçük çocukları olan aileler.

Sessiz tatil kutlamalarını tekrar düşündü. Ailesini seviyordu ama bazen bir şeylerin özlemini çekiyordu... daha fazlasının.

Eğer hayatı bir zamanlar aşık bir genç kız olarak planladığı gibi ilerleseydi, Jake'le birlikte burada diğer ebeveynlerle birlikte çocuklarının tatil heyecanını izliyor olabilirlerdi.

İkisi de dört çocuk istiyordu ve her ikisi de üniversiteden mezun olur olmaz aile kurmayı planlamışlardı. Hatta kızın aklına onlara isim ver.

Pek çok hayali olan o kız bazen başka biri gibi görünüyordu. Hayat onu geri dönölmez bir şekilde değiştirmişti.

Artık otuz bir yaşındaydı ve kimseyle bir aile kurma, kendi çocuklarına sahip olma ihtimali yoktu.

Üzüntüsünü bastırarak bir nefes verdi. O iyiydi. İyiden de iyiydi. Bir zamanlar planladığı hayatın kömürleşmiş kalıntılarını toplamış ve onu mutlu, üretken bir varoluş olarak yeniden inşa etmişti.

Sevdiği bir işi vardı, büyükannesinin büyüleyici kulübesini yavaş yavaş yeniliyordu, çok sevdiği arkadaşları vardı ve boş zamanlarını gönüllü çalışmalarla dolduruyordu.

Sahip olmadığı onca şeye, göz açıp kapayıncaya kadar elinden alınan hayallerine odaklanmak yerine, dikkatini hayatında sevdiği pek çok şeye yöneltmeliydi.

Noel Baba'ya dileklerini iletmek için sıralarını bekleyen heyecanlı aile kalabalığının ortasında tek başına dururken bu hatırlatma ona bile boş geliyordu.

Tamamen oğluna ve bu eğlenceli tatil geleneğine odaklanması gerektiğini bilmesine rağmen, Rafe göz ucuyla Amanda'yı izlemekten kendini alamadı.

Kadın huzursuzdu ve adam bunun nedeninden emin değildi.

Arkadaşı McKenna ve Lily Davis ile sohbet ederken gülümsese de, Rafe onun ifadesindeki hafif, ince gölgeyi fark edemiyordu.

Başka birinin bunu görebileceğinden şüpheliydi. Bunu neden söyleyebildiğinden emin değildi ama yine de ona göre üzüntünün izleri açıktı. Onu kendine doğru çekmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Bu aptalcaydı, değil mi?

Sıra yavaşça ilerlerken, dikkati dağılmış görünüyordu, ifadesi diğer kadınlardan çocuklara ve tekrar geriye doğru gidip geliyordu.

"Neredeyse geldik!" Isaac, Noel Baba'nın kucağına çıkma ihtimali karşısında neredeyse sersemlemiş görünüyordu.

"Ne isteyeceksin?" Rafe sordu.

Isaac sinir bozucu bir inatçılıkla, "Oraya vardığımda Noel Baba'ya söyleyeceğim," diye ısrar etti.

Rafe dişlerini gıcırdatmak istedi. Isaac bu yıl dilek listesindeki en önemli şey hakkında garip bir şekilde ketum davranmıştı. Rafe ağzındaki baklayı çıkarması için onu ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, Isaac sadece dileğini Noel Baba'ya vermek istediğinde ısrar ediyordu.

Rafe'nin aile üyelerinden hiçbirinin de bir fikri yoktu, yani çocuk bunu gerçekten kendine saklamak istiyor olmalı.

Bir babanın saçlarını yolmak istemesi için yeterliydi. Ne istediği hakkında hiçbir fikri yoksa oğlunun dileğini nasıl gerçekleştirebilirdi?

Sonunda, Eugene'i görebileceği ahşap dağ evine yaklaştılar ve Flora Murphy, *Rafe*'nin çocukluğundan beri giydikleri Noel Baba ve Bayan Claus kostümlerini giymiş, kucaklarına oturup onlara İsteddiği iPod'u, yeni beyzbol eldivenini ve geniş kuyruklu kaykayı aldı.

Elf yardımcısının jestiyle Isaac, Eugene'e - Noel Baba'ya - doğru koştu ve gülümsedi.

"Merhaba," dedi Bayan Claus nazikçe, çocuğa gülümseyerek. "Adın Isaac, değil mi?"

Isaac'ın gözleri büyüdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Noel Baba tüm çocukların isimlerini bilmeye çalışır," dedi. "Eğer emin olamazsa, ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum."

Rafe'in bakışlarıyla karşılaştı ve zorlukla algılanabilen bir göz kırpışı yaptı. Çiftin iki nesildir bu rolü oynamaya olan bağlılığına saygı duymak zorundaydı.

"Buraya gel genç adam," diye ısrar etti kocası büyük beyaz sakalının arkasından. "Bana kendinden bahset."

Isaac onun kucağına zıpladı ve Rafe ve babası her ikisi de fotoğraf çekmek için telefonlarını çıkardı. Amanda'nın babasının arkasında durduğunu fark etti, sanki burada değil de pazarın başka bir yerinde olmak istermiş gibi bakıyordu.

"Benim adım Isaac Arredondo ve altı yaşındayım. Rafe adında bir babam, Al adında bir büyükbabam ve Louise adında bir büyükannem var. Ben ve benim

Kuzenlerim onlara *Ito* ve *Abi* diyor. *Büyükbabamın* adı da Paolo."

"Sanırım ailenizi tanıyorum. İyi bir ailen var, değil mi?"

Kuvvetle başını salladı. "Al'ım beni balığa götürür ve *abim* Louise en iyi PB ve J sandviçlerini yapıyor ve *Abuelo* bana süper hızlı giden uzaktan kumandalı bir araba verdi."

Sıralarının gelmesini sabırsızlıkla bekleyen diğer çocukların farkında olan Rafe, oğluna devam et işareti yaptı.

Eugene sonunda nazikçe, "Noel Baba'nın bu yıl sana ne getirmesini istediğini söyle," dedi.

Isaac iç çekti. "Bir sürü oyuncağım var, o yüzden gerçekten hiçbir şeye *ihtiyacım* yok. Ama eğer kızağınızda yer varsa, yeni bir Star Wars LEGO seti ve yola benzeyen halımın üzerinde sürebileceğim yeni arabalar istiyorum."

Vay be. En azından Rafe'in başlamak için bir yeri vardı. Birkaç temel başlangıç Star Wars LEGO seti ve birkaç yeni Hot Wheels arabası almıştı bile.

"Başka bir şey isteyebilir miyim?" Isaac, Rafe'e kaçamak bir bakış atarak sordu. "Bu bir sır."

"Elbette oğlum." Noel Baba eğildi ve Isaac bir an için ona fısıldadı, sanki birinin dudaklarını okumaya çalışmasından korkuyormuş gibi elini ağzına götürdü.

Rafe duymak için kendini zorladı ama kalabalığın gürültüsü çok yoğundu. Eugene'in gözlüklerinin arkasından gözlerinin açıldığını gördü

ve Rafe'e şaşkın bir bakış gönderdi

ve sonra birkaç adım arkalarındaki Amanda'ya bir tane daha.

"Bundan emin değilim. Onu kızağımda taşıyamam, değil mi?" Eugene mırıldandı, sesi alçaktı.

"Belki de değil. Ama gerçekten ama gerçekten istediğim şey bu," dedi Isaac, küçük sesi duygularla titreşerek.

"Korkarım bu bana bağlı değil. Size de bağlı değil."

"Ama bu yıl *çok zor* olsa bile iyi olmaya çalıştım. Sesli okuma alıştırmaları yapıyorum, yatmadan önce oyuncaklarımı topluyorum, sabahları iki dakika boyunca dişlerimi fırçalıyorum ve akşamları da iki dakika boyunca Gece."

"Bu iyi bir başlangıç." Eugene'in sesi tamamen sakin, sabırlı ve nazikti. "İstediğin şey bir gün gerçekleşebilir ama korkarım bu konuda ne senin ne de benim yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Özür dilerim."

"Tamam." Isaac'ın sesi kederli geliyordu.

"Listendeki diğer şeyler için ne yapabileceğime bakacağım. Şimdi neden babana ve dedene kocaman bir gülümseme daha vermiyorsun ki güzel bir fotoğraf çektirebilsinler?"

Isaac sahte gibi görünen bir gülümseme verdi. Rafe neredeyse gözyaşlarının tehdit ettiğini düşünecekti ama oğlu birkaç kez göz kırptı ve Noel Baba'nın kucağından indiğinde gözyaşları kaybolmuştu.

"Baba, Noel Baba'nın kucağına oturmak ister misin?"

Rafe boğazını temizledi. "O sadece senin yaşındaki çocuklar için. Ben çok büyüğüm." "Yine de Noel için istediğin şeyi sana getirebilir."

Nedendir bilinmez, Rafe'in düşünceleri Amanda'ya kaydı ve ona bakmamak için elinden geleni yaptı.

"Ben iyiyim."

"Sıradaki kim?" Eugene sordu. "Bayan Amanda, peki ya siz?"

Rafe onun ürkmüş görüldüğünü görebiliyordu. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Ona söylemelisin yoksa sana ne getireceğini bilemez," dedi Isaac, tüm ciddiyeti ve çocuksu inancıyla.

"Geleceğim. Başka bir zaman gelirim, tamam mı? Sırasını bekleyen bir sürü başka çocuk var ve onları soğukta daha fazla bekletmek istemiyorum."

Isaac tartışmak ister gibi baktı ama bir süre sonra içini çekti ve dağ evinin diğer kapısından çıkarken elini onunkine koydu. "Ondan çok istediğim bir şey istedim ama getiremeyeceğini söyledi."

"Nedir o?" diye sordu. "Dur tahmin edeyim. Bir zürafa mı?"

Kıs kıs güldü. "Hayır. Ren geyikleri bir zürafayı kızakla taşıyamaz. Ayrıca evim bir zürafa için yeterince büyük değil. Tabii yavru bir zürafa değilse."

Rafe'ye sorgulayan bir bakış gönderdi, o da hemen başını salladı.

"Korkarım yavru bir zürafa bile sığmaz," dedi babası.

"Yeni bir araba mı?" Amanda sordu.

Bunun üzerine neşeyle kıkırdadı, gözyaşlarından eser kalmamıştı. "Ben araba kullanamam.

Sadece altı yaşındayım!"

"Doğru ya. Unutmuşum."

"Zaten sana söyleyemem. Bu bir sır."

Noel Baba dağ evinin çıkışı doğruca, en az yirmi metre yüksekliğinde ve gece gökyüzüne karşı parlak bir şekilde aydınlatılmış Noel ağacına gidiyordu. Amanda'nın yanakları kızarmış, gözleri ıslık ıslık ve o kadar güzeldi ki, onu tüm kasabanın önünde tekrar tekrar öpmek istedi.

Özür dileyen bir ses tonuyla, "Muhtemelen dükkâna geri dönmeliyim," dedi.

"Ve bir süreliğine içeri dönüp Izzy'nin akşam vardiyası için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Baba, sıcak kakao alabilir miyim?" Isaac sordu. "Hazel adındaki arkadaşım süper lezzetli olduklarını söyledi."

Rafe'nin babası ona, "Seni götürebilirim," dedi. "Sıcak kakao bana da harika geliyor. İçine Baileys bile ekleyebildiklerini duydum."

"Baileys nedir? İyi midir? Biraz alabilir miyim?"

Al sırtıttı. "Muhtemelen hayır. Bu yetişkinler için özel bir sıcak kakao. Sen sevmezsin."

"Marşmelovlu olanı almaya ne dersin? Kardan adam şeklinde lokumları olduğunu duydum," diye önerdi Rafe.

"Sanırım."

Al, Isaac'in elini tuttu ve Rafe ile Amanda'ya başıyla selam vererek yaşlı Arredondo torununu sıcak kakao standına doğru götürdü.

"Bizimle geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Isaac için bunun anlamı çok büyüktü," dedi Amanda'ya.

"Neden olduğundan emin değilim," dedi kaşları çatılmış bir halde. "Beni neden orada istediğine dair bir fikrin var mı?"

Rafe şüphelenmişti ama bu bilgiyi onunla paylaşmak istediğinden emin değildi.

Isaac son zamanlarda annesi hakkında daha fazla soru sormaya başlamıştı. Neden onun hayatında değildi? Ona ne olmuştu? Neden gitmişti?

Onun gitmesi için yanlış bir şey mi yapmıştı? Ya da daha kötüsü, onu kalacak kadar sevmedi mi?

Rafe bu sorulardan nefret ediyordu, ancak bağımlılıkla mücadele eden biriyle ilgili nüansları sınırlı bir şekilde anlayan küçük bir çocuğa mümkün olduğunca dürüstçe cevap vermeye çalışıyordu.

Caitlin'in onu çok sevdiğini, bir annenin oğlunu sevdiği kadar ya da daha fazla sevdiğini nazikçe açıkladı. Onun annesi olmayı çok seviyordu ama hastaydı ve iyileşmeye çalışmak için bir süreliğine uzaklaşması gerekiyordu.

Ve sonra, ne yazık ki, onlara geri dönemeden, o yokken ölmüştü.

Yalan değildi ama Rafe bu açıklamanın pek çok karanlık noktayı örtbas ettiğinin farkındaydı. Altı yaşındaki bir çocuğa acı gerçeği söyleyecek değildi.

Rafe, Caitlin'in hayatında olmaması için ona başka bir neden verebilmek için her şeyini verebilirdi. Kanseri, bir araba kazası, ani bir beyin anevrizması. Hepsi trajik ve bir çocuğa açıklaması zor nedenler olabilirdi ama Rafe'in sevdiği kadına yardım edemediği için hâlâ hissettiği suçluluk duygusu olmadan.

Amanda beklenti içinde ona bakıyor, Isaac'ın isteği için bir açıklama bekliyordu. Oğluna karşı tamamen dürüst olamazdı ama Amanda'ya karşı deneyeceğine karar verdi. Ne kadar garip olursa olsun.

"Son birkaç aydır ailemizin biraz... geleneksel olmadığını fark etmeye başladı. Arkadaşlarını anneleriyle ve babalarıyla görüyor ve bana neden bir annesi olmadığını soruyor. Caitlin'i neredeyse hiç hatırlamıyor. Noel Baba'yla bunun hakkında konuşmuş olabileceğinden şüpheleniyorum. Ona bir anne getirmek."

Kaşlarını çattı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Keşke bunu başlatmasaydım diye iç geçirdi. "Isaac senden hoşlanıyor. Uzaktan kumandalı arabasının Shelter Inn'de sana çelme taktığı o günden beri senden çok bahsediyor."

Kadının yüz ifadesi şaşkınlıktan hayrete dönüşürken taşların yerine oturduğunu gördü. "Ve sen onun annesi olmamı istediğini mi düşünüyorsun? Neden böyle bir şey istesin ki?"

"Altı yaşındaki bir çocuğun aklından neler geçtiğini kim bilebilir? Kesinlikle ben değil. Ama ona karşı naziksınız. Sıcak ve iyisin

ve... güzel."

Nefes kesici derecede güzel demek istedi ama bunun yeterince garip bir konuşma olduğuna karar verdi. "Sanırım sana biraz aşık olmuş olabilir. Noel sabahı ne getireceğini öğrenebilmek için Noel Baba'nın seninle tanışmasını istediğinden şüpheleniyorum."

Duygusal olduğunda, utandığında ya da bir şeye üzüldüğünde, yanakları annesinin en sevdiği soluk, narin güllerin rengine dönerdi. Şimdi Daha da parlaktılar, sanki iki parlak, alev alev yanan kırmızı Noel süsü gibiydiler. "Bu çok saçma. İmkânsız. Noel Baba'dan öylece bir anne isteyemezsin!"

Aykırı bir an için onunla tartışmak istedi. Bu *tamamen* İmkansız mı?

Elbette bunu söyleyemezdi. "Belli ki."

"Ona Noel Baba'dan Noel'de kendisine bir anne getirmesini isteyemeyeceğini söylemelisiniz. Bu şekilde olmaz. Noel sabahı uyandığında ağacın altında ona kurabiye yapacak ve gece onu yatıracak birini bulamayınca hayal kırıklığına uğraması fikrinden nefret ediyorum."

Rafe bu görüntüyü o kadar da çekici bulmaması gerektiğini biliyordu. Kurabiye yapma kısmı değil ama birinin hem Isaac hem de kendisi için orada olması fikri.

Bu ebeveynlik yolculuğunda o kadar da yalnız olmamak.

"Onunla konuşmaya çalışacağım. Bunun için üzgünüm. Zor birkaç yıl geçirdik ve yolumuzu daha yeni yeni bulmaya başladık."

Mağazaya gitmek üzere marketin içinde ilerlemeye başladı. "Sen özür dilemek için bir neden yok. O çok tatlı bir çocuk ve herhangi bir kadın onun annesi olduğu için şanslı olurdu. En azından üvey annesi. Ama belli ki ikimiz de o kadının ben olmayacağımı biliyoruz."

Rafe onunla tartışmayı bu kadar çok istemesine yine biraz şaşırdı.

"Onunla konuşacağım. Kabul etmelisin ki, bu biraz tatlı. Değil mi? Kimsenin Noel ağacının altında *beni* bulmak istediğinden emin değilim."

Ona yan gözle baktı, kaşlarını şüpheci bir şekilde kaldırarak gülümsemek istemesine neden oldu. Amanda Taylor onu uzun zamandır herhangi bir kadından çok daha fazla gülümsetmişti.

"Çok tatlı. Benden hoşlanıyor gibi görünmesi beni duygulandırdı. Ama bir annenin Noel sabahı LEGO seti ve yeni bir bisikletle birlikte sihirli bir şekilde ortaya çıkamayacağını bilmesi gerekiyor."

"Onunla konuşacağım," diye söz verdi. "Bizimle dışarı çıktığınız için tekrar teşekkürler."

Omuz silkti. "Sıralarını bekleyen çocukların gözünden Bay ve Bayan Noel Baba kuyruğunun nasıl işlediğini görmek güzeldi. Gelecek yıl için birkaç değişiklik önerebilirim."

"Gelecek yıl yine pazar koordinatörü olacak mısınız?"

"Henüz karar vermedim. Hâlâ kararımı vermeye çalışıyorum. Her iki durumda da, peşimden gelebilecekler için kapsamlı notlar bırakacağım."

Yürümeye devam ederlerken, onun böyle bir insan olduğunu düşündü.

Oğluna karşı nazik ve bir Nisan sabahı kadar sevimli olmasının yanı sıra, Amanda zaman konusunda cömertti ve kasabalarını daha iyi hale getirmek için derin bir yatırım yaptı.

Oğlunun anne olarak hak ettiği türden bir kadındı.

OceanofPDF.com

İlk yardım istasyonuna ve Şanslı Keçi büfesine giden yolda pazarın içinden yürümeye devam ederlerken Amanda yanaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyor ve içtenlikle Rafe'in bunu fark etmemesini umuyordu.

Yanında yürüyen, zayıf, kaslı ve muhteşem adamın şiddetle farkındaydı. O geniş kasları ve karanlık güzelliğiyle yürürken diğer kadınların onu fark ettiğini görebiliyordu.

Tanrım. Oğlu Noel Baba'dan annesi olmasını istemişti. Buna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu, özellikle de düşünceleri geçen sezonun Noel ışıkları gibi karmakarışık ve karışık hissederken. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi belli belirsiz bir utanç duygusu vardı içinde.

Bundan da öte, aniden derin bir özlem sızısının farkına vardı.

Bu sadece küçük bir çocuğun aptalca bir Noel dileği idi. Tamamen ulaşamazdı. Tıpkı babasının içkiyi bırakması, arkadaşları gibi "normal" bir aileye sahip olması için dua ettiği ve dilediği onca yıl gibi.

Büyükannesi ve Paolo'nun yine birlikte çalıştıklarını fark ettiğinde Shelter Inn standının önünden geçiyorlardı. Birdie, Paolo'yu güldüren bir şeyler söylüyordu. Amanda izlerken, adam elini Birdie'nin elinin üzerine koydu ve ona o kadar açık bir sevgiyle baktı ki, Amanda'nın izinde durmasına neden oldu, göğsünde yine o garip his vardı.

Pazar açılışının ve dükkânının düzenlemenin karmaşası arasında Birdie-Paolo ikilemini neredeyse unutmuştu.

İlişkileri bir yere gitmiyordu. İkisi her zamankinden daha yakın görünüyordu.

Rafe birkaç adım daha atana kadar onun durduğunu fark etmemiş gibiydi. Kadının yanında olmadığını görünce Çağkın bir bakışla ona döndü.

"Sorun nedir?"

Shelter Inn standını işaret etti. Adam onun bakışlarını takip etti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Birdie ve Paolo'nun el ele tutuştuğunu görünce gülümsedi.

"Görünüşe göre işler biraz daha ciddileşiyor. Belki de büyükbabamla bir konuşma yapmalıyım."

Bunu duymak istemiyordu. "Birinin ikisinin de aklını başına getirmesi gerekiyor," diye mırıldandı.

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Birdie'nin mutlu olmasını istemiyor musun?" "O mutluydu. Büyükbabam öldüğünden beri, Birdie Tanıdığım en güçlü, en bağımsız kadın. Görme yetisini kaybetmeye başladıktan sonra bile, ben yanına taşınana kadar birkaç yıl boyunca Rose Cottage'da tek başına kalmakta ısrar etti. Kendine harika bir hayat kurdu. Bu onun karakterine çok aykırı geliyor."

"Sanırım gerçek aşk bir insana başka türlü yapmayı asla düşünmeyeceği şeyleri yaptırabilir."

Kaşlarını çattı, adamın kendisiyle bir şekilde alay edip etmediğini merak ediyordu. "Büyükanenin ölümünün üzerinden bir yıl geçmeden büyükbabanın Birdie'yle çıkmasından rahatsız olmadığını söyleyebilir misin?"

"Yetmiş altı yaşında. Karısını, bir kızını ve bir torununu toprağa verdi. Eğer Birdie onu kalan yıllarında mutlu edecekse, biz kimiz ki tartışalım?"

Onun haklı olduğunu biliyordu ve büyükannesinin hayatındaki bu yeni ilişkiyi kutlamak istiyordu. Büyükannesini mutlu görmekten başka bir şey istemiyordu ama Birdie'nin yirmi yıl dul kaldıktan sonra aniden yeniden birileriyle çıkmaya başlayabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Bu fikre alışması zaman alıyordu.

Amanda cevap veremedi. Paolo onları fark etti ve seslendi.

"Merhaba Amanda. Merhaba, Rafael."

Rafe büyükbabasına el salladı ve merhaba demek için yanına gitmeye başladı.

Amanda iç çekti. Şanslı Keçi büfesine geri dönmesi gerekiyordu ama en azından birkaç dakikalığına uğrayıp sohbet etmezse büyükannesi incinecekti.

Shelter Inn standı, müşterilerin yanı sıra yardım eden diğer emeklilik topluluğu sakinleriyle de dolup taşıyordu.

"Merhaba büyükanne," dedi. "Ben Amanda."

Büyükannesinin lavanta sabunu kokan buruşuk yanağını öpmek için eğildi.

Birdie onun ellerine uzandı. "Oh!" diye haykırdı büyükannesi.

"Parmakların donuyor! Ne yapıyordun sen?"

Amanda tereddüt etti, nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Rafe bir süre durakladıktan sonra, "Oğlum Isaac Noel Baba'yı görmek istedi," diye cevap verdi. "Biz de onun paparazzisi olarak gittik."

Sadece Isaac'in Amanda'yı davet etme nedeni hakkındaki şüphelerini eklemeyi için minnettar olabilirdi.

"Ne kadar eğlenceli. Kendi çocuklarımı Noel Baba'yı görmeye götürdüğümü hatırlıyorum." Birdie'nin gülümseme yılların güzel anılarını barındırıyordu. "George Keller'ın kırmızı takım elbisesini giyip Lakefront Caddesi'ndeki Five and Dime'da tezgah açtığı zamanlardı. O dükkânı hatırlıyor musun?" diye sordu Paolo'ya.

"Ah, evet. Hatırlıyorum. Eskiden orada rafları yerleştirmek ve teslimatları boşaltmak için çalışırdım."

"Bütün dükkân nane çubukları ve kurutulmuş elma kokuyordu. Neredeyse kokusunu alabiliyorum."

"Sanki dünmüş gibi," dedi Paolo sıcak, sevecen bir gülümsemeyle ve bu gülümseme tüm kongre salonundaki diğer herkesi dışlıyor gibiydi.

Büyükannesinin uzun zamandır olmadığı kadar mutlu, enerjik ve canlı görüldüğünü inkâr edemezdi. Rafe haklıydı. Paolo ve Birdie kesinlikle kendi kararlarını verebilecek kapasitedeydi. Büyükbabasını iyi tanııyordu ama Birdie en azından her zaman olduğu kadar zekiydi.

Belki de sadece ne yaptıklarını bildiklerine güvenmeliydi.

"Amanda. Merhaba!" Natalie ve McKenna'nın anne tarafından teyzesi ve yeni üvey annesi Liz Cisneros Shepherd öne çıktı ve ona parlak bir gülümseme verdi.

"Selam Liz. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Liz, tezgâhın öbür ucunda bir kadına yardım etmekle meşgul olan kocasına birkaç genç çocuk geniş ahşap araba koleksiyonuna bakıyordu. "Çok güzel. Gerçekten çok güzel."

Ökisini bir arada görmek Amanda'ya hâlâ biraz tuhaf geliyordu.

Steve, Liz'in ablası olan eşi Jeanette'e sadık bir kocaydı. İki yıl süren kanser tedavisi boyunca ona bakmıştı. O savaşı kaybettikten sonra Steve de biraz kaybolmuştu. Ergenlik çağındaki çocuklarını Alaska'da kendi başlarına yaşamaları için terk etmişti.

Babasının onu terk etmesi Jake için bir darbe daha olmuştu. Babasına duyduğu öfke ve annesini kaybetmenin üzüntüsüyle, alkol ve marihuananın etkisiyle kendini kaybetmişti. Amanda bunu atlatmasına yardım etmeye çalışmış, sevgilerinin ona hava koşullarında yardım edecek kadar güçlü olacağından emin olmuştu.

Acıyı.

Olmamıştı.

Yeterince güçlü olamamıştı. Aylar geçtikçe ve Jake hiçbir yumuşama belirtisi göstermedikçe, Amanda sonunda bu duruma seyirci

kalamayacağını kabul etmişti.

ve annesinin yürüdüğü yoldan yürüyecekti.

Bağımlılık bozukluğu olan birinin çocuğu olarak, onun kendisini sevenlere verdiği zararı ilk elden görmüştü. Kendisi için böyle bir geleceği kabul etmeye istekli değildi.

Seni seviyorum ve her zaman seveceğim, demişti gözyaşları arasında nişan yüzüğünü ona geri verirken. Ama öylece durup ikimizi de mahvetmene izin veremem.

Bir hafta sonra, Jake o çığda öldü.

Arkadaşı Liz ve onun Steve'le yeni keşfettiği mutluluk için mutlu olsa da Amanda, çocuklarının annelerinin ölümünün yasını tutmalarına yardım etmek yerine kendi acısına teslim olduğu için adamı affetmekte hâlâ zorlanıyordu.

Liz, "The Lucky Goat standına uğrayıp merhaba demek ve bu yılki harika pazar için sizi tebrik etmek istiyordum," dedi. "Pazara bayıldım. yeni açık alan ve uzatılmış zaman dilimi. İlk başta bana dört gün daha eklemek istediğinizi söylediğinizde, sakınlarımızın bize iki tam hafta yetecek kadar ürün yapabileceklerinden pek emin değildim ama herkes gerçekten geldi. Şimdiden şimdiye kadarki en büyük satış yılımızı geçirme yolunda ilerliyoruz."

Liz, diz ameliyatı geçirdiği bir önceki yıl hariç, her gün orada çalışacak gönüllülerin koordinasyonu da dahil olmak üzere, emekliler topluluğu için tüm standı her zaman organize etti.

"Buna sevindim. Diğer satıcıların çoğuyla konuşma fırsatım olmadı. Olumlu geri bildirimler duymak harika."

"Bana kalsa, daimi piyasa direktörü sen olurdun. Bu işte harikasın."

"Teşekkür ederim Liz. Bunun anlamı çok büyük."

Liz ve McKenna yıllarca pazar komitesinde onunla birlikte çalışmışlardı. Kimse onlardan daha fazla çalışmadı.

Liz, "Daha ikinci günümüzdeyiz ama her şey harikaydı," dedi. "Pazarın geri kalanının nasıl geçtiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Parmaklarınızı çapraz tutun, başka kriz yaşamayız."

Liz işaret ve orta parmakları çapraz olacak şekilde iki elini havaya kaldırdı. "Eminim karşınıza çıkacak her şeyin üstesinden gelebilirsiniz," dedi ve standdaki başka bir müşteriye yardım etmek için geri döndü.

Amanda arkadaşının özgüvenini paylaşmayı diledi.

Asla sahip olamayacağı bir adama karşı artan çekimiyle başa çıkamıyor ya da kalbini onun sevimli oğlundan uzak tutamıyordu.

OceanofPDF.com

Sonraki hafta boyunca Amanda, Birdie ve Paolo ya da Rafe'ye karşı artan hisleri hakkında endişelenemeyecek kadar meşguldü.

Şehir merkezindeki mağazası ve market sorumlulukları arasında boş bir saniyesi bile yoktu.

En azından gündüzleri.

Geceleri, rüyasız ve yorgun bir uykuya dalması gerekirken, bilinçaltı neredeyse sadece Rafe ve Isaac'e odaklanmasını istiyor gibiydi.

Neredeyse her gece rüyasında onları görüyordu.

Bazen bilinçaltı Rafe'le paylaştıkları o çarpıcı, kısacık öpücüğü yeniden yaşar ve çarşaflar üzerine dolanmış, vücudu ağrıyarak uyanırdı.

Bunu anlayabiliyordu. Uzun zamandır kimseden bu kadar etkilenmemişti. Belki Jake'ten beri bile.

Daha da tuhafı, kendisinin, Rafe'in ve Isaac'in heyecan verici bir şey yapmadıkları, sadece hayatın sıradan aktivitelerini gerçekleştirdikleri rüyalarıydı. Birlikte bulaşık yıkıyor, bahçe işleri yapıyor, doğum günü mumlarını üflüyorlardı.

Her iki durumda da, her gün göğsünde garip bir ağrıyla uyanıyordu. Yüzleşmek istemediği bir yalnızlık. Bunun üzerinde durmak yerine, her ikisini de kafasından atmaya kararlı bir şekilde doğrudan günün karmaşasına dalmaya çalıştı.

Gerçekte, sonraki birkaç gün boyunca Rafe'i nadiren gördü. Geçici bir merhabadan daha uzun bir konuşma yapmadılar. Kesinlikle o heyecan verici, büyüleyici öpücüklerden daha fazlasını paylaşmadılar.

Marketteki aksaklıkların çoğunun giderildiğinden artık oldukça emin olduğu için, tüm gününü markette geçirmek yerine zamanını daha eşit bir şekilde bölmeyi tercih etti. Yine de çoğunlukla akşamları şehir merkezindeki mağazasında çalıştıktan sonra birkaç saat büfede çalışıyordu.

Rafe'in neredeyse tam tersi bir programla çalıştığının tamamen farkındaydı. Ona planın bu olduğunu söylemişti. Yine de Amanda başka hiç kimseye daha fazlasını vermeye bu kadar istekli olmasının nedenini itiraf etmezdi.

gün boyunca market kiosk ekibine karşı sorumlulukları olabilirdi

İlk yardım istasyonunda çalışan çok seksi sağlık görevlisiyle ilgili bir şey.

Sonunda, market bir hafta açık kaldıktan sonra, saat beş civarında geldi ve onun gitmiş olmasını bekliyordu.

Bunun yerine, oraya vardığında neredeyse ilk gördüğü şey Rafe'in ilk yardım istasyonunda kendisinden birkaç yaş küçük Kelli Child ile birlikte olduğuydu.

Birkaç sıra ötedeki büfesinde yerel olarak ürettiği bal ürünlerini satan Amanda.

Rafe'in koyu renk kafası diğer kadının elinin üzerine eğilmiş, eli incelerken ileri geri çeviriyordu.

Kelli güzeldi, kıvrımlıydı, canlıydı. Amanda'nın olmadığı her şey. İçini çekti, kendine kızdı.

Genç kadının da Rafe'ye ilgi duyduğu belliydi. Amanda konuşmalarını duyacak kadar yakın değildi ama Kelli'nin başını nasıl eğdiğini ve vücudunu Rafe'nin iri, kaslı gövdesine nasıl yaklaştırdığını görebiliyordu.

Amanda birkaç hafta önce Kelli'nin uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşından ayrıldığına dair söylentiler duymuştu. Kredi kartı faturaları yüzünden bir çeşit tartışma.

Rory'nin bir peyzaj işi vardı ve hafta sonları bir müzik grubunda çalışıyordu. Ayrıca Kelli'den on yaş büyüktü. Görünüşe göre bir tipi vardı, çünkü Rafe de en az o kadardı.

Kelli bir Çeyler söyledi ve sonra güldü, kalabalık salonda yangın alarmı gibi çınlayan, narin bir kahkaha. Rafe cevap olarak bir Çeyler söyledi ve Kelli'ye Amanda'nın sıranın sonundan bile ürpermesine neden olan yavaÇ, eğlenen bir gülümseme verdi. Onu ilgilendirmezdi. Kelli Child gibi adı çıkmış bir çapkına gülümsemek istiyorsa, buna tamamen hakkı vardı. Kelli genç olabilirdi ama soyadına rağmen bir yetişkindi.

Ne yazık ki Amanda dükkânına giderken doğrudan onların önünden geçmek zorundaydı. Her zaman bir sonraki sıradan aşağıya inebilir ve Şanslı Keçi tezgahının yarısına kadar geri yürüyebilirdi, ama bu sadece aptalca olurdu, değil mi?

Nefes aldı, el çantasını omzuna attı ve dükkânına doğru rahatça yürüdü.

Ne yazık ki, adam onu fark ettiğinde sadece birkaç adım atmıştı.

"Amanda. Merhaba."

Sanki onu yeni fark etmiş gibi gözlerini araladı. "Oh. Rafe. Merhaba. Merhaba, Kelli."

Kadının sözünün kesilmesinden pek de heyecanlanmadığı belliydi. Sahte bir gülümseme takınmadan önce hafifçe ters ters baktı.

"Merhaba, Amanda."

"Sizi bu akşam burada görmeyi beklemiyordum. Gün boyunca çoğunlukla ilk yardım istasyonunda çalıştığını sanıyordum."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz Amanda pişman oldu. Muhtemelen - doğru bir şekilde- onun hakkında çok fazla düşündüğünü hissedecekti.

"Bu doğru. Öğleden sonraları genelde Isaac'ın okulu için daha iyi olur. Ancak bu gece ilk yardım istasyonunu koruyacak olan sağlık görevlisi hasta olduğunu söyledi ve Izzy'nin de planları vardı. Isaac bu gece büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirecek. Sanırım Gölde Işıklar geçit törenini izleyecekler."

"Bu hâlâ devam ediyor mu?" Kelli gözlerini devirdi. "Geçen sefer çok ezikti

Arkadaşlarımla gittiğimizde. Kim soğukta dışarıda durup bir grup aptal teknenin geçişini izlemek ister ki?"

Amanda, Shelter Springs ve komşu kasaba Haven Point arasındaki tek ortak etkinliklerden biri olan festivale bayıldı.

Küçük bir kızken, o, Birdie ve Griffin her yıl en kalın paltolarını giyerek gider ve kendi değerlendirme yarışmalarını düzenlerlerdi. Kendi marinaları ile Haven Point'teki marina arasında gidip gelen tekneleri sıralar, en iyi ışıklara, en eşsiz süslemelere, en aptalca ve en güzeline sahip olan tekneyi seçerlerdi.

Bu, tatillerle ilgili en sevdiği çocukluk anılarından biriydi. Büyükannesinin yanındaki çim sandalyede bir battaniyeye sarınmayı, yıldızların altında şenlikli bir şekilde aydınlatılmış teknelerin geçişini izlerken gülmeyi ve sıcak kakao içmeyi tercih ederdi.

Onun yerine, son tekne Shelter Springs'ten ayrılıp Haven Point'e doğru yola çıktığı anda içeri girip ısınmak isteyen müşterilerle daha da kalabalıklaşacağı kesin olan pazardaydı.

Rafe, "Altı yaşındaysanız ve tekneleri seviyorsanız bu çok da kötü bir şey değil," diye belirtti. "Sanırım bu doğru," diye kabul etti Kelli. "Ve aşağı inmek her zaman eğlencelidir

Haven Point'e gidip küçük festivallerini ziyaret edin."

Amanda, Shelter Springs Giving Market'in ilk organizatörlerinin aslında bunu Haven Point Gölde Işık Festivali'ne rakip olarak başlattıklarını biliyordu. Haven Point'in yaptığı gibi sadece bir gecede panayır düzenlemek yerine Shelter Springs'te bütün bir hafta süren bir panayır düzenlenebilirdi. Etkinlik

Yıllar içinde istikrarlı bir şekilde büyüyerek iki hafta süren bir fanteziye dönüştü.

Amanda, "Tekneleri izlemek için Isaac ve ailene katılamadığın için üzgünüm," dedi.

"Hayatta kalacağım. Eminim yarın bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacaktır. En azından bu ona bir hafta önce Noel Baba'ya yaptığı ziyaret dışında konuşacak başka bir şey verecek."

Çocuğun Noel'de bir anne istemesini hatırlayınca nefesini tuttu. Kendisi olamayacak bir anne.

"Sınırlı tecrübelerime dayanarak, Isaac'in konuşacak bir şey bulamadığını sanmıyorum."

"Yeterince doğru," dedi gülümseyerek Kelli'ye dönmeden önce ve alçındaki kolunun yanı sıra sağ kolunu da kullanarak bileğine elastik bir bandaj sarma işini bitirdi.

"İşte oldu. Eğer burkulduysa bu şişliğin inmesine yardımcı olacaktır, yine de en kısa zamanda doktorunuza röntgen çektirmenizde fayda var."

"Teşekkürler."

"Bileğini nasıl incittin?" Amanda sordu.

Kelli açık bir isteksizlikle kolunu Rafe'den çekti. "Aptal ev sahibim dün geceki fırtınadan sonra merdivenleri yine tuzlamamış. Öğle yemeği için eve koşup telefonumun şarj aletini aldıktan sonra arabama doğru yürürken buzda kaydım."

En azından yaralanması burada, markette olmamıştı. Sorumluluk sigortacıları bunu takdir edecektir.

"Bütün öğleden sonra beni öldürüyordu ve sonunda bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim."

Amanda onun muhtemelen Rafe göreve gelene kadar beklediğinden şüpheleniyordu.

Kelli bileğini çeşitli açılardan inceledi. "Teşekkürler. İyi iş çıkardın. Bu işte iyisin."

"Um. Teşekkürler."

"Bu işte o kadar iyisin ki, yarın benim için tekrar paketlemeni isteyebilirim." "Bu biraz zor olabilir çünkü yarın Pazar ve ben burada."

Yüzünü buruşturdu. "Pazarın yarın kapalı olduğunu unutmuşum. Ben hala her gün açık kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Pazar günleri kapanarak

hafta sonu alışveriş yapanların yarısını kaçırıyor."

Amanda, Kelli'ye tüm nedenleri tekrar açıklamak istemiyordu. Organizasyon komitesi yıllar boyunca Pazar günleri de açık kalmayı denemiş, ancak veriler o günlerde haftanın diğer günlerine kıyasla yarı yarıya daha az trafik olduğunu göstermiştir. Satıcıların çoğu bir ya da iki kişilik işletmeler olduğundan, bu çalışkan tüccarların nefes alma şansı bulabilmesi için haftanın sadece altı günü açık kalmaya karar verildi.

"Bu konuda bu kadar tutkulu olduğunuza göre, standı olan herkesten doldurmasını istediğimiz öneri formuna bu yorumunuzu mutlaka yazmalısınız. Bu, gelecekte ne yapacağımızı belirlememize yardımcı olur." Kibarca gülümsedi. "Ayrıca, gelecek yıl pazar komitesinde yer almak için her zaman gönüllü olabilirsiniz."

Kelli yüzünü buruşturdu, belli ki bu fikirden pek hoşlanmamıştı. "Olabilir. YouTube videolarım, TikToks ve Instagram arasında, senin gibi bu tür şeyler için çok fazla boş zamanım yok."

Amanda doldurması gereken boş saatlerle dolup taşmıyordu ama Kelli'nin iğneleyici yorumuna cevap vermenin bir anlamı olmadığına karar verdi.

"Geri dönmeliyim," dedi diğer kadın bir süre sonra. "Kız kardeşim benim yerime bakıyor ve saat beş buçukta çıkması gerektiğini söyledi."

En az yirmi dakika önceydi, diye düşündü Amanda biraz buruk bir şekilde.

Kelli sandalyeden zıpladı ve sargılı elini Rafe'in koluna, açıkça tescilli bir hareketle koydu.

"Tekrar teşekkürler, Rafe. Sen çok tatlısın."

Kelli'nin coşkulu sözleri karşısında bir kaşını kaldırdı ama ona sadece hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kelli, Amanda'ya küçük bir parmak işareti yaptı ve kalabalığın arasından geçerek kongre salonunun diğer tarafındaki standına doğru ilerledi.

"Pazar kapanana kadar kalmayı mı planlıyorsunuz yoksa tekne festivali etkinliklerinden herhangi birine katılma şansınız olacak mı?" Rafe sordu.

"Kapanışa kadar buradayım. Aslında daha sonra. Güvenlik görevlimiz ailesiyle birlikte festivale gideceği için biraz gecikecek, bu yüzden ona tüm satıcıların tezgahlarını kilitlediğinden ve herkesin binadan çıktığından emin olmak için son bir kontrol yapacağımı söyledim."

"Etkinlik için güvenlik gerçekten büyük bir endişe kaynağı mı?"

"Normalde değil ama bir kaç çocuğu saklanırken yakaladık. Hafta başındaki banyolarda, yaramazlık yapmak ve kilitli olmayan dükkanları basmak için herkesin gitmesini bekliyorlardı. Görünüşe göre okuldan biri onları cesaretlendirmiş."

"Şu saçma sosyal medya meydan okumalarından biri olmamasına şaşırdım."

"Bildiğim kadarıyla öyle olabilir. Her neyse, şu anda daha dikkatli olmaya çalışıyoruz, bu yüzden kapanıştan sonra kalabileceğimi söyledim."

"Yanınızda kalan biri var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim. Güvenlik görevlisinin normalden sadece yarım saat sonra gelmesi gerekirdi, ama bu süre iyi niyetli olmayan birinin sorun."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Yanınızda biri olmalı, özellikle de izinsiz giren çocuklarla zaten sorun yaşıyorsanız."

"Endişelenmiyorum."

"Aferin sana. Ben de öyle. Dediğim gibi, Isaac tekne festivalinden sonra geceyi ailemin evinde geçirecek. Pazar kapandığında seninle kalacağım. son kontrolleri yapacak iki kişi var."

İçgüdüsel olarak tartışmak, bu sorumluluğu tek başına üstlenebilecek kapasitede olduğunu söylemek istedi. Ama gerçek şuydu ki birkaç çocuk suçluyla başa çıkabileceğinden emindi, ancak burada başka birinin olmasından memnun olacaktı.

Amanda devasa kongre salonunda yalnız olmaktan hoşlanmadığını itiraf etmekten utanıyordu. Burayı biraz ürkütücü buluyordu. Genellikle hareketli olan kapalı dükkanların boş sıralarında ürkütücü ve doğal olmayan bir şeyler vardı.

Onun varlığını gerçekten takdir edecekken onunla tartışmak aptalca görünüyordu. "Tamam. Sakıncası olmadığına eminseniz, teşekkür ederim."

"Market kapandıktan sonra seni bulurum."

Başını salladı ve aceleyle The Lucky Goat büfesine doğru yola koyuldu; orada önlüğünü tekrar giydi, en neşeli gülümsemesini takındı ve bu beklenti vızıltısı için hiçbir nedeni olmadığına kendini ikna etmek için elinden geleni yaptı.

Üç saat sonra, pazar resmen kapandıktan ve kalan birkaç tüccar ve alışverişçi çıkışa doğru yol aldıktan sonra, Rafe hâlâ kendine neden Amanda Taylor'la daha fazla zaman geçirmeye gönüllü olduğunu soruyordu.

Kadından uzak durmak için daha iyi bir strateji geliştirmeliydi. Bunun yerine, birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak için ilk bahaneye atladı. Daha da kötüsü, burada, pazarda yalnız olacaktı; yanlarında sadece boş tezgâhlar ve karanlık tatil süsleri olacaktı.

Büyük bir hata yaptığına dair belli belirsiz bir korku hissetti ama şimdi geri dönemeyeceğini biliyordu. Bir yolunu bulmayı başarsa bile yapamazdı.

Onun burada tek başına olması fikri onu gerçekten rahatsız ediyordu. Köşede pusuya yatmış, koridorda yalnız kaldığı anda ona saldırmaya hazır, hain niyetli birini hayal edebiliyordu.

Evet. Muhtemelen çok fazla gerilim romanı okumuştur. Burası Shelter Springs.

Kasabanın suçlardan payına düşeni aldığı kesin olsa da, bunlar genellikle önemsizdi. Vandalizm, hırsızlık, dükkan soyma. Bir cesaretle tuvalette saklanan çocuklar.

Bu tür şeyler. Şiddet suçları nadirdi ama kesinlikle imkansız değildi.

Onunla kalmaya gönüllü olmasaydı bile, Amanda büyük olasılıkla gece bekçisi göreve gelene kadar burada gayet iyi olacaktı.

Bu fikir hâlâ hoşuna gitmiyordu ve o gece onu güvende tutmak için elinden geleni yaptığını bilerek daha rahat uyuyabilecekti.

Tüm ilk yardım malzemelerinin dolaplarda kilitli olup olmadığını kontrol ettikten ve telefonuna kendisi ile birlikte birkaç malzemeyi hızlıca not ettikten sonra

Rafe, diğer acil tıp teknisyenlerinin son birkaç günü tükettiğini, böylece bir sonraki hafta için depolarını doldurabileceğini düşünerek küçük odanın kapısını arkasından kilitledi ve koridora çıktı. Biri hariç yakındaki tüm tezgâhların ışıkları söndürülmüştü. Şanslı Keçi.

İçeride, dükkânını kaplayan Noel ışıklarının parıltısıyla aydınlanan Amanda'yı görebiliyordu. Kumral saçları ışıklarda parlıyor, onları başının etrafında bir hale gibi yansıtıyor gibiydi.

Çok güzeldi, karanlığın ortasında bir sıcaklık görüntüsüydü.

Adam yaklaşırken kadın başını kaldırdı ve adam onun gözlerinde hemen tanımlayamadığı kısa bir ifade yakaladı. "Ah. Selam."

"Merhaba. Akşamınız nasıl geçti? Dükkanınız yoğun görünüyordu, özellikle de tekne festivalinden sonra kalabalıklar geldiğinde."

"İyi bir gece geçirdik. İlk hafta satış rakamlarımız beni çok heyecanlandırdı. Pazar bu hafta boyunca açık olacak ve şimdiden geçen yılın toplam rakamlarını neredeyse yakaladık."

"Bu harika. İyi iş çıkardın."

Ona eliyle işaret etti. "Gerçekten benimle kalmak zorunda değilsin, Rafe. Eminim uzun bir günün ardından eve gidip kolunu dinlendirmek için sabırsızlanıyorsundur."

Çoğu zaman kendini iyi hissediyordu ama bazen kolu sanki biri gelip birkaç saat boyunca tuğla duvara çarpmış gibi ağrıyordu. Yine de bunu ona itiraf edecek değildi.

"Benim için hiç sorun değil," dedi. "Bir yarım saat daha ne ki?" Kadın iç çekti. "Bu konuda taviz vermeyeceksin, değil mi?" Adam başını salladı, yüz ifadesi kararlıydı.

İç çekti. "Peki. Buradaki işlerimi bitirip dükkânı kapatmam gerekiyor, sonra son kontrolleri yapabiliriz."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Sadece rafları doldurmaya çalışıyorum, böylece Pazartesi ilk iş olarak çalışacak olan Scarlet'in mağazanın kilidini açmaktan başka bir şey için endişelenmesine gerek kalmayacak. Sizi biraz beklettiğim için özür dilerim. Bunu daha önce bitirmek istiyordum ama dediğiniz gibi müşterilerle ilgilenmekten başka bir şey yapamayacak kadar meşguldük."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kutudan çıkardığınız eşyaları bana vermek isterseniz, onları belirlenen yerlerine koyabilirim."

Adam, kadının uygun yuvaya yerleştirdiğı çeşitli kokulu sabunları ve losyonları çıkarırken kolay bir ritim tutturdular. Belli ki bir sistemi vardı ve her şeyin nereye ait olduğunu biliyordu.

"Sabun işi açmanıza ne sebep oldu?" diye sordu bir süre sonra.

Aromatik küçük ahşap dükkânın etrafını işaret etti. "Gördüğünüz gibi sabundan çok daha fazlasını satıyorum. The Lucky Goat doğal losyonlar, cilt bakım ürünleri, mumlar, dudak kremi sunuyor. Ayrıca güvenli ve organik temizlik ürünleri de satıyoruz.

ürünler ve özenle seçilmiş bazı el yapımı ürünler."

Kadının sesindeki belirgin gurur notasına gülümsedi. "Sizi bu yöne iten neydi? Yani, bir ayakkabı dükkânı, bir şekerci dükkânı ya da bir giyim butiğı açabilirdiniz. Neden bu?"

Soruyu düşünürken alnı kırıştı.

"Sanırım bir şekilde bu işin içine düştüm diyebiliriz. Üniversiteden sonra, bölgede aile gelirlerini küçük çocuklarının programlarına göre yapabilecekleri bir şeyle artırmak isteyen iki iyi arkadaşım vardı. Sabun ve losyonlarla denemeler yapmaya başladılar. Ürünlerini bölgedeki çiftçi pazarlarında ve festivallerde satmak istiyorlardı ancak ikisinin de haftalık bir iş için ayıracak zamanı yoktu. Çevrimiçi bir işte çalışıyordum. Esnek bir programa sahip pazarlama işi, bu yüzden perakende satışlarıyla ilgilenmek için gönüllü oldum."

Kapağı kaba geri koydu ve tezgahın altında gözden uzak bir yere kaldırdı. "Bu deneyim sayesinde, fuarlara ve pazarlara giderek bölgeyi dolaştığım o yaz, evlerinde ve ciltlerinde kullanmak için doğal ürünler arayan büyük bir insan topluluğu olduğunu fark ettim. Denklemim diğer tarafında ise bu ürünleri üreten ve Etsy ve benzeri pazar yerlerinde satış yaparak ilgi çekmeye çalışan, çoğu kadın birçok insan vardı. Ancak çevrimiçi bir açıklamadan bir koku seçmek zor, bu yüzden her iki ihtiyacı da karşılamaya karar verdim."

Dükkanından bahsederken coşkuyla parlıyordu. Rafe her şeyden büyülenmişti. Okulda birkaç işletme dersi almış olmasına rağmen ticaretle hiç ilgilenmemiştir. Yine de bir şeyler inşa etmek için çabalayanlara büyük saygı duyuyordu.

keyif aldıkları değerli bir şey.

"Çok büyük bir para kazanma girişimi değil ama bu benim için gerçekten önemli değil. Eğlenceli ve ödüllendirici bir iş ve etrafım her zaman iyi insanlar ve güzel kokularla çevrili. Hayatımı kazanmak için kesinlikle daha kötü yollar da var."

Rafe, hafta sonunun geri kalanında ellerinin lavanta gibi kokacağını tahmin etse de aynı fikirde değildi.

"Peki ya sen?" diye sordu, durumu tersine çevirerek. "İtfaiyeci ve sağlık görevlisi olarak kariyer yapmanıza ne sebep oldu?"

Hayatında onu bu noktaya taşıyan iyi ve kötü tüm seçimleri düşündü. "Diplomam üzerinde çalışırken yazlarımı ülkenin dört bir yanındaki orman yangınlarıyla mücadele ederek geçirdim."

"Duman atlayıcı mıydın?" "Hotshot."

"Kalın kafalı olduğum için özür dilerim ama ne fark eder ki?"

"Duman atlayıcıları tam olarak bunu yapar. Yangının içine paraşütle atlıyorlar. Hotshot'lar ise teçhizatlarını taşıyarak uzak bölgelere kadar yürürler. Her ikisi de

Ama belalılar."

Gülümsemesi yavaş, tatlı ve sevimliydi. "Ve sen... belalı biriydin?"

"Hâlâ öyleyim," diye kestirip attı.

Gülümsemesi genişledi ve adam karanlık pazarda onu öpme isteğiyle savaştırmak zorunda kaldı.

Boğazını temizledi. "Üniversiteden mezun olduktan sonra burada gönüllü itfaiyeci ve acil yardım görevlisi olarak çalışırken birkaç yıl yangınlarla mücadele ettim. En çok keyif aldığım çağrılar tıbbi çağrılar olduğunu fark ettim. Hissetmeyi seviyordum

İnsanlara yardım ediyordum gibi hissediyordum. Sağlık görevlisi olmak doğal bir ilerleme gibi görünüyordu, özellikle de Shelter Springs'in büyük bir ihtiyacı olduğu için."

"Yine aptal gibi görüldüğüm için özür dilerim ama acil yardım görevlisi ile sağlık görevlisi arasındaki fark nedir?"

"Çoğunlukla eğitim. Paramedikler hayat kurtarma yöntemleri konusunda daha kapsamlı bir eğitimden geçmek zorundalar. EMT'lerin yapabildiği her şeyi yapabiliyoruz, ayrıca entübasyon yapabiliyor, serum takabiliyor, EKG okuyabiliyoruz vs. Bu da iki yıllık bir eğitim daha gerektiriyor."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Vay canına. O kadar eğitim aldın, hala yangınlarla mı savaşıyorsun?"

"Teknik olarak itfaiyeci sağlık görevlisiyim. Şef Bennett ve ben Shelter Springs'te sadece ikimiz varız, ancak birkaç kişi daha bunun için çalışıyor."

"Yani Shelter Springs'in sayısı bire düştü, en azından kolun iyileşene kadar."

Yüzünü buruşturdu. "Birkaç hafta sonra işime geri döneceğim."

"Tüm kasaba bunun için daha iyi olacak."

Kadın, tezgâhın köşesindeki kancadan paltosunu aldı ve adam, kadının dükkânda bulunan her şeyden çok daha güzel koktuğunu fark etmemeye çalışarak, ona yardım etmek için öne çıktı.

Tahta bölmeyi kapatmasına ve sıkıca kilitlemesine yardım etti. Kilitleri iki kez kontrol ettikten sonra geri çekildi.

"Nereden başlayacağız?" Rafe sordu.

"Sanırım her şeyin gece için emniyete alındığından ve başıboş kimse kalmadığından emin olmak için sıra sıra dolaşıyoruz. Kesinlikle kontrol etmemiz gerekiyor tuvaletler."

"Pazarın dış bölümünü de kontrol etmemiz gerekiyor mu?"

"Evet. Muhtemelen. Güvenlik görevlilerinin sık sık geçtiğini biliyorum. Yine de önce içeride çalışalım. O zamana kadar Walt burada olur."

Alçak sesle konuşmadan önce birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde birlikte yürüdüler. "Bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum ama Caitlin için çok üzgünüm. Isaac'i doğurduktan sonra dükkâna gelirdi. Onu çok severdim. O gittikten sonra ona ne olduğunu duyduğumda çok üzüldüm. Kasaba."

Rafe o dönemle ilgili acı, kayıp ve suçluluk duygusu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu ama insanlar hayatının o kısmı hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışmadıklarında da minnettar oluyordu.

"Teşekkür ederim. İnsanlar bana taziyelerini ilettiklerinde ne diyeceğimi bilemiyorum. Aşırı doz aldığında onu tanımakta güçlük çekiyordum. Bir zamanlar sevdiğim kadın yol boyunca bir yerlerde kaybolmuştu."

"Bu, onun bağımlılıklarına teslim olmadan önceki halini özlemediğin anlamına gelmiyor," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Evet. İstiyorum." Durakladı. "Kendimi suçlamamak çok zor. Depresyon ve anksiyete ile mücadele ettiğini ve kendi kendini alkolle tedavi ettiğini biliyordum. Bu artık işe yaramayınca başka şeylere yöneldi. Ona yardım etmeye çalıştım. Rehabilitasyona gitmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Çeşitli kişilerle konuştum.

ona yardım etmek için hangi adımları atabileceğim konusunda profesyoneller. Hiçbir şey işe yaramadı."

Evliliğinin son birkaç ayındaki o çaresizlik hissi tam bir işkenceydi; bir yandan Caitlin'in ihtiyaç duyduğu koca olmaya çalışırken, bir yandan da Isaac'in bekâr bir baba olmasıyla uğraşıyordu - şefkatli ve sevecen olmaya çalışırken, bir yandan da onun davranışlarına izin vermek arasındaki ince çizgide yürüyordu.

Amanda yürümeyi bırakıp ona döndü, girişin yanındaki tek sıra ışıkla aydınlanan geniş salonda yüz hatları şefkatle yumuşamıştı. "Kendini suçlayamazsın, Rafe. Eminim elinden gelen her şeyi denemişsindir. Bağımlılıkla mücadele eden bir insanın çıkış yolunu bulabilmesi için bazen dibe vurması gerekir."

Onun anladığını fark etti. Çok az kişi anlıyordu ama Amanda bir çocuğun bakış açısıyla aynı şeyleri yaşamıştı.

Kasabadaki herkes Dennis Taylor'ın aşırı derecede içtiğini ve kötü bir ayyaş olduğunu biliyordu. Bu kötü saklanmış bir sırdı. Bu koşullar altında büyüyen kızın hayatının nasıl olduğunu merak ediyordu.

Caitlin daha ağır içmeye başladığında Isaac sadece iki yaşındaydı, üç yaşındaydı. O zaman bile, ne kadar küçük olursa olsun, Rafe oğlunun acı çektiğini biliyordu. Bu süre zarfında Isaac endişeli, sinirli, bir an öfke nöbetlerine eğilimli, bir sonraki an ise teselli edilemez gözyaşları döken biri haline gelmişti.

Amanda çocukluğu ve gençlik yılları boyunca bağımlı bir babayla yaşamıştı. Bu onun için ne kadar zor olmuş olmalı. Dennis'in dört masum gencin ölümüne neden olan ateşli kazada ölmesinin ardından, babasının yaptıklarını bilmenin acısının yanı sıra kendi kederini de taşımak zorunda kalmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra, Jake Shepherd çığda öldüğünde erkek arkadaşını kaybetmişti.

O da alkolün etkisi altındaydı. Rafe, Amanda'nın kardeşiyle birlikte onu hayata döndürmeye çalışırken kesinlikle alkol kokusu almıştı.

O genç kızı düşünmek, onca acıyla yaralanmış halini düşünmek kalbini acıtırdu.

"Sen son derece güçlü bir kadınsın, Amanda."

Ona baktı, yanaklarına aniden renk gelmişti. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çoğu insanın dayanamayacağı travmalar yaşadın. Kaza, babanın ölümü, Jake. Buna rağmen, herkese karşı cömert ve şefkatli olmaktan başka bir şey yaptığını hiç görmedim. Kasabada sana aynı cömertlik ve şefkatle karşılık vermeyenlere karşı bile."

Ona hızlı bir bakış fırlattı, sonra gözlerini kaçırdı. "İnsanların bazen düşünmeden, acı çekerek hareket etmesini anlıyorum."

"Babanın kızı olmak dışında, seninle hiçbir ilgisi olmayan bir acı."

"Bu fazlasıyla yeterli bir sebep."

"Dürüstçe söyleyebilir misiniz, insanlar dükkanınıza gelmediğinde veya sizinle birlikte bir komitede görev almayı reddettiğinde bunun sizi yaralamadığını

Baba?"

Ağır bir iç geçirdi. "Acıtıyor," diye itiraf etti. "Ama elimden geldiğince merhamet göstermeye çalışıyorum."

"Dediğim gibi. Olağanüstü güçlü."

Başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi karmakarışık bir duygu karmaşası içindeydi. Küçük bir nefes aldı, sadece küçük bir nefes ve bakışları bir anlığına adamın ağzına kaydı, sonra hızla gözlerini kaçırdı.

Rafe nefesini tuttu ve ona doğru bir adım atarak elleriyle yüzünü çerçeveledi.

"Olağanüstü," diye mırıldandı. Karşı koyamadığı bir kadın.

Bunu yapmaması gerekiyordu. Onun yumuşak tenine dokunup başını eğdiğinde bile Rafe büyük bir hata yapmak üzere olduğunu biliyordu.

Bir  nceki  p şmelerinin üzerinden günler geçmesine rağmen hâlâ aklından  ıkaramamıştı. Onun kokusunu, teninin yumuşaklığını, ak aağ   şurubu, kahve ve cennet gibi tadını hatırlıyordu.

Amanda Taylor'da derisinin altına işleyen şey neydi? Bahsettiği g  , evet. Kesinlikle. Ama onda aynı zamanda kırılganlık da vardı, yumuşak bir tatlılık, onu bir daha başına kötü bir şey gelmesinden korumak istemesine neden oluyordu.

Ona karşı kötü hisleri vardı.

Nasıl olduğundan emin değildi ama bu nazik gözlü ve cömert kalpli kadın için acı çekmeye başlamıştı. Ağzını onunkine indirmeden önceki an, bunun kesinlikle yardımcı olmayacağını düşündü.

Ağzı hatırladığı her şey ve daha fazlasıydı. Bu kez ağzında sıcak kakao ve şekerleme ile biraz tarçın tadı vardı. Sadece bir an tereddüt etti, vücudu kollarında sıkıydı, sonra ağzına karşı küçük bir i  çekiç hissetti. Elleri boynuna dolandı, ağzı yumuşadı ve adam kendini kaybetti.

Dudakları kızın dudaklarına değmeden önce bile, dünyanın donmuş gibi görüldüğü o anda, Amanda bunu yapmamaları gerektiğini biliyordu.

Aralarındaki her şey daha da karmaşık bir hal almadan önce artık uzaklaşmalıydı.

Yine de, bütün hafta boyunca önceki öpüşmelerini yeniden yaşıyormuş gibi hissederken nasıl yapabilirdi ki?

Parmaklarını onun gömleğinin içine soktuğunun, ağzını tam da böyle açtığının sadece belli belirsiz farkındaydı. Durmak istemiyordu. Ne şimdi, ne birkaç dakika içinde, ne de gecenin geri kalanında.

Belki de hiç.

Yavaş gülümsemesi, sert gücü ve sevimli oğluyla bu adama aşık oluyordu. Yapmaması gerektiğini bildiği yüzlerce nedene ve felakete doğru hızla ilerlediğini kesin olarak bilmesine rağmen, yine de ondan kopamıyordu.

Şimdilik, şu an için, ona öpüşmeyi bitirmesi gerektiğini söyleyen o sert sesi dinlemek istemiyordu.

Adam öpücüğü derinleştirdikçe, kadın teslim oldu. En son ne zaman sadece kendisi için bir şey yapmıştı? Şu anda, şu anda, onu öpmeyi başka bir şeyi istemeyi hatırlayamayacağı kadar çok istiyordu. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti.

Uzun, görkemli anlar boyunca, bunun ne kadar doğru ve mükemmel hissettirdiğinden başka her şeyin izini kaybetti, geçen haftaki rüya parçalarından dünyalar kadar daha iyiydi. Eğer aniden geniş koridorda bir kapının açıldığını duymasaydı, bu rüyalar sonsuza kadar devam edebilirdi. onu çağıran bir ses.

"Amanda? Hala burada mısın? Ben Walt. Planladığımdan biraz daha erken döndüm."

Dondu kaldı, kalbi hızla çarpıyor ve nefesi kesiliyordu. Walt. Walt Randall, kasabanın kongre merkezinde güvenlik görevlisi olarak çalışan emekli Shelter Springs polis memuru.

Amanda ağzını Rafe'ninkinden ayırdı ve geriye doğru titrek bir adım attı, bir binanın kaba ahşap duvarına çarptığında minnettar oldu.

dükkânlara baktı. Koyu renk gözleri neredeyse kendisi kadar şaşkın bakan Rafe'ye baktı.

Bir şey söylemesi gerekiyordu ama beyni ile sesi arasındaki bağlantıyı kuramıyordu. Ağzını açtı, tekrar kapattı, sonra bir kez daha denedi.

"Evet. Buradayım." Sesi düzensiz ve pürüzlüydü ve tekrar temizledi.

"Buradayız. Dördüncü sıra, Gingerbread House Gifts'in yanında."

Arkadaşı Barbara, çeşitli yerlerden topladığı el yapımı ürünlerle doldurduğu türünün tek örneği güzel hediye sepetleri satarak çok başarılı bir iş yapıyordu.

Yıl boyunca çeşitli kaynaklar.

Amanda'nın dudakları hissettiği kadar şişmiş miydi? Walt neyi böldüğünü tahmin edebilecek miydi?

Bir an sonra güvenlik görevlisi köşeyi döndü ve onlara doğru yöneldi.

"Hey, Rafe," dedi şaşkınlıkla. "Senin de burada olduğunu bilmiyordum."

Rafe başıyla onayladı, gözleri artık kapalıydı. "Amanda'nın son kontrolleri yapmasına yardım etmek için kaldım."

"Daha işimiz bitmedi," diye itiraf etti. *İkimizin de dikkati dağılmıştı.*

"Buraya kadar geldik ve henüz tuvaletleri kontrol etmedik. Devam etmemizi ister misin?"

Amanda, sesinin dizlerinin yaptığından şüphelendiği gibi titrememesinden oldukça gurur duyuyordu.

Onlara bir el salladı. "Hiç de değil. Ben hallederim. İkiniz de muhtemelen eve gitmeye hazırsınızdır. Zaten uzun bir gün geçirdiğinizi tahmin ediyorum."

Oh, hiçbir fikri yoktu.

"Emin misin?" Rafe sordu. "Başladığımız işi kesinlikle bitirebiliriz."

Onun bu ifadesi üzerine kız ona hızlı bir bakış gönderdi. Adam da ona bunun tamamen kasıtlı olduğunu söyleyen yan bir bakışla karşılık verdi.

"Doğrusunu isterseniz, bu akşamki vardiyamı iple çekiyorum. Bakın torunum bugün geldiğinde bana ne getirdi."

Geniş bir sırıtışla elektrikli bir scooter uzattı.

"Bu kötü çocuğu bu gece turlarımda deneyebileceğimi düşündüm."

Amanda'nın kafası birden Walt'un her şeye çarpıp düştüğü ve kafasını çarptığı görüntülerle doldu. Adam altmışlı yaşlarının sonundaydı. Bir scooter'ın yakınında bile olmamalıydı, değil mi?

"Güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu.

Walt derin bir kahkaha attı. "Hiç de değil. Eğlencenin yarısı da bu, değil mi? Daha önce torunlarımla pratik yaptım. Bana harika ipuçları verdiler. Sadece bir kez düştüm."

Bu bilgi onu pek de iyi hissettirmemişti. "Dikkatli olacağına söz ver."

"Yapacağım. Benim için endişelenme. Şimdi gidin. Siz ikiniz biraz dinlenin." "Teşekkür ederim."

Adam ona küçük bir sarılma ve yanağına bir öpücük kondurduğunda çok duygulandı.

Walt ona karşı her zaman nazik olmuştu. Şimdi ilkokulda öğretmenlik yapan kızı Erin, küçükken Amanda'nın en yakın arkadaşlarından biriydi. Amanda evlerinde, özellikle de Walt'un çocukları için inşa ettiği ayrıntılı arka bahçe oyun setinde ve zip line parkurunda çok mutlu saatler geçirmişti.

Randall ailesi, babasının ateşli kazasından sonra onun yanında duranlardan biriydi ve bunun için her zaman minnettar olacaktı.

"Dikkatli ol," diye tekrar uyardıktan sonra Rafe ile birlikte çıkışa doğru yöneldi.

"Walter Randall'ı elektrikli bir scooter ve geniş bir beton zeminle tek başına bırakmak konusunda içimde iyi bir his yok," dedi.

Küçük bir kahkaha attı. "Değil mi? Ne yanlış gidebilir ki?"

"Umarım cep telefonunu yanında bulunduruyordur, böylece düşerse yardım çağırabilir."

"Belki de her ihtimale karşı itfaiyedekileri hazır olmaları için uyarmalıyım."

"Bu aşırıya kaçmak olabilir. Ona bir şey olmaz." En azından öyle umuyordu.

Kongre merkezinin kapılarından geçerek dışarıdaki tezgâhların bulunduğu büyük tuğla plazaya doğru yürüdüler. Tezgâhlar karanlıktı ama büyük Noel ağacının renkli ışıkları hâlâ parlıyordu. Ay ışığında uçuşan birkaç kar tanesi, tatil filmlerinden fırlamış bir sahne yaratıyordu.

"Araban nerede?" Rafe sordu. "Seni oraya kadar götürebilirim."

"Aslında buraya evimden yürüyerek geldim. Şehir merkezinde park etmek çok zor.

ve Gölde Işıklar Festivali devam ederken daha da kötü olacağını biliyordum."

Onun sözleri üzerine, Amanda'nın hâlâ birkaç renk sıçraması görebildiği şehir merkezinin ötesindeki Haven Gölü'nün karanlık genişliğine doğru baktı,

Parlak bir şekilde süslenmiş tekneler Shelter Springs limanına doğru yol alıyor.

"Akıllıca," diye cevap verdi. "İstersen seni bırakabilirim. Kamyonumu yol üzerindeki itfaiye istasyonuna park ettim. Sizi bir saatten birkaç adım, her neyse."

Bloğun sonunda, yakın zamanda yenilenmiş tarihi itfaiye istasyonunu buradan görebiliyordu. Bir anlık iç tartışmadan sonra başını salladı. Ne oldu?

Zaten kazanamayacakken tartışmanın ne anlamı vardı ki?

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum."

Etraflarında daha yumuşak kar taneleri dönerken sessizlik içinde yürüdüler. Birkaç dakika önce olanlar, o inanılmaz derecede yoğun öpücük hakkında konuşmaları gerektiğini biliyordu.

Nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Rafe," diye başladı, sonra tekrar sessizliğe gömüldü, bundan sonra nereye gideceğinden emin değildi.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi adam, o daha düşüncelerini kelimelere dökmeden. "Tekrar öpüşmememiz gerektiğini biliyorum. Ama sorun şu. Seni öpmek hoşuma gidiyor. Eğer şansım olsaydı, bunu yapardım. tekrar."

Kar tanelerine ve donma noktasının sadece bir iki derece üzerindeki sıcaklığa rağmen, Aralık gecesini aniden sıcak hissettirdi. Tam orada, bahçe malzemeleri dükkânının girintisinde durmak ve aralarında başka söze gerek kalmayana kadar onu öpmek için vahşi bir dürtü duydu.

Kendini çocuksu ve huysuz hissederek, "Yapamazsın," dedi.

Ona doğru baktı. "Bu bir meydan okuma mı? Çünkü bunu kabul etmeye fazlasıyla istekliyim."

Amanda ellerini yumruk yaptı ve parkasının ceplerine soktu. "Bunun iyi bir fikir olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Öyle mi?"

Ona hızlı bir bakış fırlattı ve yüz ifadesinin okunamaz olduğunu gördü.

"Evet. İkimiz de... şu anda bir ilişki için iyi bir durumda değiliz.

Aramızdaki işler zaten yeterince karışık. Biz komşuyuz. Bu yakın zamanda da değişecek gibi görünmüyor. Evimi seviyorum ve ayrılmaya niyetim yok."

"Aynen. Hayatımı otuz yıllık bir ipotekle bağladım."

Yutkundu, önlerinde uzanan yılları hayal etti ve Isaac ile onun sadece bir sokak ötede olduğunu düşünerek tedirgin oldu.

"İşte böyle. Öngörülebilir bir gelecek için komşu olarak kaldık. Belki de yıllar. Aramızı bozarak bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Amanda, ama işler zaten karışık."

"Hasar kontrolü için elimizden gelenin en iyisini yapmamız için bir neden daha."

Birkaç adım daha sessiz kaldı. "Tamam. Eğer istediğin buysa, anlarım."

Sorun şu ki, ne istediğini bilmiyordu. Onunlayken tek istediği onu tekrar öpmekti. Ayrı olduklarında ise böyle bir riski göze alamamasının nedenlerini düşünmekten başka bir şey yapamıyordu.

Bir süre sonra itfaiye otoparkına ve onun kamyonetine ulaştılar. Rafe anahtarlıkla kilidi açtı ve ışıklar yandı. Yolcu kapısına doğru ilerledi ve onun için kapıyı açtı.

Önce kapıya, sonra da kar tanelerinin tembelce etraflarında sürüklendiği geceye baktı. "Yürümek gerçekten umurumda değil."

Adam kaşlarını çatı. "Bin yoksa seni kaldırıp koltuğa fırlatırım."

Adamın bunu tek elle yapamayacağından neredeyse emindi. "Bu adam kaçırmak olurdu. Hem de itfaiye otoparkında. Eğer şehrin kırık bir kolla ilk yardım kliniğinde çalışıyorsun diye küplere bindi, Belediye mülkünde meydana gelen bir olay nedeniyle hakkınızda adam kaçırmaya suçlaması olursa ne olacağını hayal edin. Ayrıca kırık bir kolla."

"Riske girmeye hazırım."

Bundan şüphe etmedi. Tüm konuşmalarına rağmen, onu kamyonetine atmayacağını biliyordu. Yine de reddetmek için iyi bir nedeni olmadığından, ön panele çıktı ve onun gibi temiz ve erkeksi kokan yolcu koltuğuna tırmandı.

Kapıyı kapattı ve sürücü tarafına geçti, kamyonu çalıştırdı ve alandan geri geri çıktı.

Adam Huckleberry Sokağı'na girdiğinde, neredeyse kendi evine park etmesini ve yolun geri kalanını kendisinin yürümesini önerecekti ama onu zorlamak istemedi. Bunun yerine, adam dört ev aşağıya inip Rose Cottage'ın garaj yoluna girdiğinde çenesini kapalı tuttu.

Adam kamyonetinden inip aracın etrafından dolaşarak kapısını açtığı anda nedense hiç şaşırmadı.

Ona yardım etmek için elini uzattı. Kısa bir tereddütten sonra elini uzattı. Araç yerden yüksekteydi ve kadının yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Elini tutmazsa neler olabileceğini hayal etti. Muhtemelen onun ayaklarının dibine düşecekti.

Eli büyük ve sıcaktı ve kadın kendini bırakmaya zorlamak zorunda kaldı. "Bıraktığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sana eşlik edeyim."

Onun endişesi de en az eli kadar içini ısıtmıştı. Birdie ve Griffin dışında birinin onun iyiliğiyle ilgilenmesi güzeldi.

"Noel ağacınızı beğendim," dedi.

Küçük yapay ağacı, her akşam alacakaranlıkta yanması için zamanlayıcıya ayarlanmış ön pencereden neşeli bir karşılama ışıltısı yayıyordu.

"Teşekkürler, ama oldukça çıplak. Üzerinde fazla süs bırakamam yoksa kediler hepsini devirir."

"Hâlâ güzel. Bizimkini daha geçen gece astık."

"Tatil başladığında çok meşgul olacağımı bildiğim için genellikle Şükran Günü'nden önce hazırlıyorum."

Onu inceledi. "Tüm bu Noel telaşından biraz yorulduğunuz oluyor mu? Muhtemelen yıl boyunca pazarda çalıştığınızı tahmin ediyorum. Zamanla Tatil geldiğinde, her şeyin bitmesine hazır değil misin?" "Hayır, dürüst olmak gerekirse. Piyasa sağ olsun, aslında Noel'de. Aksi takdirde muhtemelen her şeyi atlar ve Hawaii'ye falan giderdim."

Şaşkınlıkla bakakaldı. "Shelter Springs Tatil Bağış Pazarı'nın Kraliçesi gerçekten de Noel'i atlamayı düşündüğünü mü söyledi? Neden?"

Çantasından çıkardığı anahtarları sıkıca kavradı ve keşke hiçbir şey söylemeseydim diye düşündü. Şimdi konuşmayı o başlattığına göre, ona cevap vermekten nasıl kaçınabileceğini bilmiyordu.

"Çocukluğumdaki bayramlarla ilgili pek iyi anılarım yok. Annemle babam, babamın içki içmesi yüzünden çok kavga ederlerdi ve bayramlar evimizdeki gerilimi hep artırırды."

Koyu renk gözleri alaycı ışıltısını kaybetti, onun yerine şefkatle doldu. "Özür dilerim. Bu bir çocuk için zor olabilir."

Ön kapının kilidini açtı, giriş kapısının sıcaklığına doğru hafifçe ilerlerken ona bakmadı.

"Ve sonra Jake Noel'den birkaç gün önce öldü. Uzun bir süre tatillerle ilgili hiçbir şey yapmak istemedim."

"Ama şimdi şehirdeki en büyük tatil etkinliğinin korkusuz liderisin."

"Tam olarak *korkusuz* demezdim." Hafif bir ifade. Eğer o Korkusuzca öne atılır ve kırılgan kalbinin başına gelecekleri hiç düşünmeden onu tekrar öperdi.

"Bir insan tatillerden tamamen kaçmak isterken nasıl olur da Shelter Springs Giving Market gibi durmaksızın şenlikli bir şeyin başına geçer?"

Yüzünü buruşturdu. "Dükkânı açtıktan birkaç yıl sonra her yıl yaptığım tatil acıma partisinden sıkıldığıma karar verdim ve pazarda bir tezgâha yazıldım."

"Ne oldu?"

"O kadar sevdim ki ertesi yıl komite için gönüllü oldum. Pazara dahil olmak, tatillerin temel anlamıyla bağlantı kurmama yardımcı oldu. Huzur, neşe, yenilenme. Başkalarına yardım etmek. Bu zorlu yolda hep birlikte yürüyen diğer insanları önemsemek."

Bakışları yumuşadı ve neredeyse şefkatli bir hal aldı. "Yani ertesi yıl yine yaptın."

Başını salladı. "Ve bir sonraki. Ondan sonraki yıl da komitenin başkanı oldum."

"Ve arkana bakmadın."

Omuz silkti. "Bazen geriye bakmak gerekir, değil mi? Sadece ne kadar ilerlediğini görmek için."

Gözleri sıcaktı ve neredeyse şefkatli bir ışık saçıyordu. "Olağanüstü birisin, Amanda."

Kızardı. "Son derece sevimsiz demek istiyorsun. Belki de tebrik kartları yazmalıyım."

Onun eline uzandı. "Bence sen tam olarak yapman gereken şeyi yapıyorsun. Tatilleri kasabadaki herkes için, hem ziyaretçiler hem de sakinler için daha parlak hale getiriyorsunuz."

Sözleri kadının içine yumuşak bir sıcaklık yaydı. "Teşekkür ederim. Ama ben senin gibi hayat kurtarmıyorum."

"Benim işim hayat kurtarmak olabilir. Ama siz o hayatların anlam kazanmasına yardımcı oluyorsunuz."

"Peki şimdi kim sevimsizleşiyor?" dedi, ancak sözleri ona dokunmuştu.

"Ben değilim. Ben tamamen samimiyim."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve kadın adamın onu tekrar öpmek istediğini anladı.

Seni öpmeyi seviyorum. Eğer şansım olsaydı, bunu tekrar yapardım.

Adam başını hafifçe eğdi ve Amanda nefesini tutarak beklemeye başladı. Adam onu öpmeden kapının yanındaki pencereden turuncu bir karaltı geçti ve Amanda ne olduğunu anlayamadan sıçradı.

"Özür dilerim. Bu Willow. Muhtemelen bugün ona yeterince ilgi göstermediğim için sinirlenmiştir."

Adam bir kalp atışı boyunca ona bakarken, neredeyse onu kollarına çekeceğini düşündü. Bunun yerine, sadece yanağından öpmek için eğildi.

"İyi geceler, Amanda."

Kadın evine girene kadar bekledi, sonra tekrar kamyonetine doğru yürümeye başladı.

Onun uzaklaşmasını izlemedi. Zaten çok uzağa gitmiyordu, sadece birkaç ev ötedeydi ve onun, aşk acısı çeken bir ergen gibi arkasından baktığını görmesini istemiyordu.

Bu aşk değildi.

Buna izin vermeyi reddetti.

Tatil pazarını ne kadar çok sevse de, Amanda sezon bitmek üzere olduğunda her zaman mutlu olurdu.

Şanslı Keçi büfesinin ürünleri azalıyordu ve rafların birkaçı boştu. Çalışanlarının da bitmek tükenmek bilmeyen müşteri kalabalığıyla başa çıkmak için enerjileri ve hevesleri aynı ölçüde tükenmişti.

Bütün hafta boyunca pazara sadece akşamları gelebilmişti. Dükkânında da tatil alışverişi yapanlarla çok meşgul olduğu için kendi kendine bunun bir zorunluluk olduğunu söylüyordu ama gerçeği biliyordu.

Rafe'den uzak durmak için elinden geleni yapıyordu.

Evet, bir korkak gibi davranıyordu. Ne yazık ki, adam söz konusu olduğunda hiçbir irade gücüne sahip değildi. Tüm riskleri ve tehlikeleri bilmesine rağmen felakete doğru koşuyor, ona karşı hisleri birlikte oldukları her an daha da güçleniyordu.

Aralarındaki o son öpüşmeden sonra, onu tekrar görmenin ya da bu derin meseleyle yüzleşmenin garipliğiyle uğraşmaktansa ondan uzak durmak daha kolay gelmişti.

Daha fazlası için içinde bir sızı.

Noel'den önceki Cumartesi günü, pazarın son günü, öğleden sonra ve akşamı The Lucky Goat tezgahında geçirmekten başka seçeneği yoktu. Çalışanlarından birkaçı şehir dışındaki aileleriyle vakit geçirmek üzere tatil için erken ayrıldığından, eli kolu bağlıydı.

Sadece organizatör olarak pazarı tamamlamanın ayrıntılarıyla uğraşmak zorunda kalmadı, aynı zamanda ürünlerini ve Böylece ahşap tezgah tatilden sonra demonte edilebilecek ve diğerleriyle birlikte şehrin kenarındaki geniş bir depoda saklanabilecekti.

Pazarın son günü olduğu için Rafe'in orada olmayacağını umuyordu. Şansı yaver gitmedi. Büfesine doğru gitmek için köşeyi döner dönmez onu gördü. İlk yardım odasının hemen içinde duruyordu.

Kısa bir an için, görünmeden yanından geçip gitmeyi, kız kıza bir gün geçirdikleri belli olan bir grup kadının arasına saklanmayı düşündü. Yine de *o kadar* korkak olamazdı. Bunun yerine nefesini tuttu, kendini hazırladı ve ona doğru ilerledi.

Onu fark ettiğinde bakışları parlar gibi oldu. "Amanda. Merhaba."

Oh, onu özlemişti. Şu ana kadar bunu fark etmemişti, tekrar onun karşısında duruyordu. Bu ne kadar saçmaydı? O kaçırılacak biri değildi.

"Nasılsın, Rafe? Kolun nasıl?"

Adam ayağını kaldırdı ve kadın eski tarz alçı yerine artık siyah bir destek olduğunu gördü. "Sorun değil. Çıkarılabilir alçıya geçtim, bu çok daha kullanışlı. Duş almak için onu plastiğe sarmak zorunda kalmıyorum."

Rafe ve *duş* kelimelerini aynı cümle içinde düşünmek istemiyordu.

"Isaac bugün nerede?"

"Günü yine büyükbabasıyla geçiriyor. Sanırım son dakika alışverişi yapmayı planlıyorlar."

"Noel'den önceki son Cumartesi günü mü? Baban cesur biri. O günün yılın en yoğun alışveriş günü olduğunu biliyorsun, değil mi? İnsanlar genelde Kara Cuma olduğunu düşünür. Yanılıyorlar. Küçük bir işletme sahibi olarak, bugün mağazamda her zaman bir sonraki günden çok daha fazla müşterim olduğunu söyleyebilirim.

Şükran Günü."

"Babam benden daha iyi sanırım."

Gülümsemeyi başardı ve ilk yardım istasyonunu işaret etti. "Sanırım Buradaki görevinizi neredeyse tamamladığınız için mutlusunuz. İşe ne zaman dönebileceksiniz?"

"Tatilden sonra. Burada çalışmak korktuğum kadar kötü değildi. Hayatın çenesiyle dramatik kurtarmalar yapmamız gerekmedi ama insanları izlemekten keyif aldım. Noel müziğinden de beklediğim kadar sıkılmadım."

Gülümsedi. "O zaman belki gelecek yıl tekrar burada

görüşürüz." "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"Umarım," dedi.

Şehir dışından gelen satıcılardan birinin Rafe'ye baş ağrısı için ibuprofen'i olup olmadığını sormasıyla bölündüler. El sallayarak onu göreviyle baş başa bıraktı ve aceleyle pazar tezgâhına doğru yola koyuldu.

Gün boyunca tüm müşterilerle sohbet ederken son gün indirimlerinden yararlanırken, yolun karşısındaki Rafe'in farkındaydı.

Başı dönüyormuş gibi görünen yaşlı ve yürüyen bir kadınla ilgilendiğinde fark etti. Görünüşe göre küçük bir kızgın yağ yanığı olan Janet Pell'e krep standından yardım ettiğinde, onu tekrar sardığında

Kelli Child'ın iyileşmesi olağanüstü uzun zaman alan bileği.

Cat Lewis omzunun üzerinden konuştuğunda, tanımadığı bir çiftle sohbet ederken bakmamaya çalışıyordu.

"Çok iyi, değil mi?"

Gafil avlanmış gibi sıçradı. "Kim o?" Cahil numarası yaptı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" Cat ona bilmiş bir bakış attı. "Kasabanın en seksi sağlık görevlisine attığın o sinsi bakışları gördüm. Pek hoşlandığımı söyleyemem. Seni suçluyorum. Bu adam şu dumanlı itfaiyeci takvimlerinden birinde yer almalı."

Amanda, Cat'in renginin yükseldiğini görmemesini umuyordu.

"Kimseye bakmıyorum," diye yalan söyledi. "Saçmalama."

"Öyle değil mi?" Cat'in ifadesi kurnazlaştı. "Bu çok kötü, çünkü söz konusu seksi itfaiyeci de buraya gizlice bakıp duruyor. Nedense gözüne çarpan kişinin evli yaşlı ben olduğumu sanmıyorum."

Sözlerin içinde yarattığı keskin heyecana rağmen Amanda tepki vermemek için kendini zorladı.

"Tasadüf," dedi hemen.

Cat hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Nane şekeri ve sıcak kakaonun yanı sıra havada yeni bir romantizm kokusu aldığımı umuyordum."

"Rafe ve ben arkadaşız. Hepsi bu kadar. Kırık koluyla bile ilk yardım istasyonunda çok yardımcı oldu. Ayrıca oğlu Isaac'i de çok severim."

"Çok tatlı biri," diye onayladı Cat. "İkisi oldukça karşı konulmaz bir paket oluşturuyor. Ne yazık ki ben seksi bir sağlık görevlisi ve sevimli bir çocuk için piyasada değilim."

Amanda da değildi, diye hatırlattı kendine. Öğleden sonra ve akşamın geri kalanını kazara bile olsa o yöne bakmamak için elinden geleni yaparak geçirdi.

Sonunda, bitmek bilmeyen bir gün gibi hissettiren bir günün ardından, son müşteriler de kongre salonundan çıktı, yiyecek imtiyaz sahipleri ızgaralarını temizlemeye başladı ve diğer tüccarlar mallarını toplamaya başladı.

"Görünüşe göre bir pazarı daha atlattık."

Cat'e gülümsedi. "Rekor kıran bir etkinlik oldu."

"Gelecek yıl için plan yapmaya başlamana ne kadar kaldı?" diye sordu arkadaşı, tezgahın altından kutuları çıkarıp kalan az sayıdaki satılmamış eşyayla doldurmaya başlarken.

"Henüz değil, Tanrı'ya şükür. Önce nefesimi toplamam için bana birkaç ay verin."

Cat'le birlikte hızla envanterin geri kalanını topladılar ve dükkânın ön cephesindeki tabelayı ve parlak renkli Noel ışıklarını indirmek için birlikte çalıştılar.

Cipine taşımak için iki kutu aldı. Yorgun bir iç çekişle Cat de aynısını yaptı. "Ben hallederim," dedi Amanda. "Eve git ve biraz dinlen. Bunu hak ettiniz."

"Yardım etmenin sakıncası yok."

"Biliyorum, ama ayaklarının üzerinde duramıyorsun. Bu uzun sürmez."

Cat tartışmak ister gibi görünüyordu ama sonunda iç çekti. "Sen de benim kadar yorgunsun ama inatçılık konusunda beni kesinlikle yeniyorsun. Pekâlâ. Ben çıkıyorum. Arabama taşıyabildiğim kadarını taşıyım ve Pazartesi günü mağazaya bırakırım."

Kolları kutularla dolu olmasaydı arkadaşına sarılabilirdi. Bunun yerine, en yakındaki çıkışa doğru dönerken sadece başını sallayabildi park ettiği yere. Sadece birkaç adım atmıştı ki Rafe ona katıldı ve kutulara uzandı. "Al bakalım. Şunları senin için taşıyayım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Kırık bir kolun var."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu da beni birkaç hafif kutu taşımaktan alıkoymuyor."

Eğer o inatçıysa, Rafe kesinlikle inatçıydı.

"Teşekkür ederim o zaman," dedi toplayabildiği kadar nezaketle. İki kutu daha aldı ve onun peşinden kapıdan çıktı.

Cipine doğru ilerledi ve anahtarıyla kapağı açtı. Taşıdığı kutuları içeri soktu, sonra diğer ikisini ondan aldı, böylece onları da yerleştirdi.

"Bu gece büfenizdeki her şeyi temizliyor musunuz?"

Başını salladı. "Bazı satıcıların yapmayı tercih ettiği gibi hafta sonuna yaymak yerine pazarın kapandığı gece halletmenin her zaman daha iyi olduğunu düşünüyorum. Bittiğinde, işimin bitmesini istiyorum."

"Bunu anlayabilirim. İşini bitirmene yardım edeceğim."

"Sakıncası olmadığına eminseniz, bunu takdir ederim. Cat bana yardım etmeye çok istekliydi, ama ayakları yere basmıyordu ve gitmeye hazırdı. ev."

"Sorun değil."

Birkaç sefer daha yaparak, kargo bölümünden arka koltuk sırasına ve hatta yolcu koltuğuna kadar aracının her santimini yüklediler.

Isaac ve büyükbabasıyla karşılaştıklarında son üç kutuyu da almışlardı.

ocuk sevinçle gülümsedi. "Merhaba,

Amanda!" "Merhaba Isaac. Bay Arredondo."

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Rafe sordu. "Amanda'nın yüklemesine yardım etmeyi bitirdikten sonra gelip Isaac'i evden almayı planlıyordum."

"Annen ve Crista'nın standlarını kaldırıırken yardıma ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmek için uğrayalım dedik."

Rafe'in yüz hatlarında suçluluk duygusu belirdi, sanki annesi ve baldızının da kongre merkezinden kutu taşıyacaklarını o anda hatırlamıştı.

"Tamam. şu son birkaç kutuyu Amanda'nın arabasına götüreyim, sonra geri gelip annemle Crista'ya yardım edeceğim."

"Yardımcı olabilir miyim?" Isaac Amanda'ya sordu.

Elindeki kutuları tezgâhın üzerine bıraktı ve en üstteki en küçük kutuyu ona uzattı.

Amanda, "Burada Isaac boyutlarında bir kutu var," dedi. "Bu senin için çok mu ağır?"

"Hayır. Babam kadar güçlü değilim ama yine de kaslarım var."

Adam hakkında bildiği kadarıyla Amanda, Rafe kadar güçlü çok az insan tanıyordu.

Al Arredondo, "Ben annenle Crista'yı bulmaya gideyim o zaman," dedi.

Rafe başıyla onayladı. "Birazdan orada oluruz."

O, Amanda ve Isaac birlikte geri kalan kutuları cipine taşıdılar ve yolcu koltuğunun zemininde yer bulmayı başardılar.

Kongre salonuna döndüklerinde "Teşekkür ederim," dedi. "Bir saatimi daha alabilecek bir işi kısaltmama yardımcı oldunuz."

"Benim için zevkti," dedi Rafe, Amanda'nın ayak parmaklarının

kıvrılmasına neden olan yavaş bir gülümsemeyle. "Hey, Amanda." Isaac yanlarında sekerek ilerledi. "Tahmin et ne oldu?"

Noel arifesi sadece üç uyku sonra burada olacak!"

"Biliyorum. Heyecan verici değil mi?"

"Ve dn okuldaki son gnmd. Yarın da konserim var."

"Noel konseri mi veriyorsunuz?"

"Sadece Noel değil. Aralık ayındaki konserimiz tüm tatiller için. Tüm okul katılıyor."

"Kulağa harika geliyor."

"Olacak," dedi tam bir güvenle. "Herkes gidip görebilir. Gelmek ister misin?"

"Konserin sahne alan öğrencilerin aileleri için olduğunu düşünüyorum."

Başını sertçe salladı, koyu renk bukleleri dalgalanıyordu. "*Sadece* aile için değil. Bayan Watson arkadaşlarımızın isterlerse bizi görmeye gelebileceklerini söyledi. Sen benim arkadaşımın, değil mi?"

Rafe'e çaresiz bir bakış gönderdi.

Oğluna nazikçe, "Yılın bu zamanı insanlar için telaşlı bir dönem," dedi. "Amanda çok meşgul. Son birkaç haftadır burada pazarda çok çalışıyor ve ayrıca kasabada bir dükkanı var. Bu aralar Okul gösterisine gelmeye vakti yok, özellikle de gösteri yapacak çocuğu olmadığı için."

Amanda nefesini bıraktı. Bir zamanlar çocuklarla dolu bir evi olsun istemişti ama kaderin onun için başka planları vardı. Değiştiremeyeceği bir şey için duyduğu içgüdüsel üzüntüyle savaştı.

İçinde bulunduğu koşullar evde oturup kendine acıması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Biliyor musun?" dedi birden. "Konserinizi izlemeyi çok isterim. Yarın mı dedin? Pazar günü m? Emin misin?"

Isaac'ın gözleri heyecanla parladı. "Bu doğru. O gün yapıyoruz ki daha fazla insan gelebilsin, şehir dışından gelen büyükanneler ve büyükbabalar gibi. Saat altıda başlıyor ama siz mümkünse biraz erken gidin. Öğretmenim çok kalabalık olacağını ve herkese yetecek kadar koltuk olmayabileceğini söyledi. İlkokulun nerede olduğunu biliyor musun? nedir?"

Gülümsedi. "Aslında ben de uzun zaman önce aynı ilkokula gitmiştim."

O zamandan beri aynı yerde yeniden inşa edilmişti.

"Benim babam da oraya gitmişti," dedi Isaac, gözleri parlayarak. "Babamı benim gibi bir çocukken tanıyor muydun?"

O ve Rafe tekrar bakiştılar. "Evet, aslında. Onu çok iyi tanı mıyordum. Benden birkaç yaş büyüktü ve okuldaki çocuklardan biriydi.

Her zaman oyun alanında basketbol ya da futbol oynardı. Ama onu kesinlikle hatırlıyorum."

Rafe ona yan gözle baktı, gözleri en az oğlu kadar parlıyordu. "Umarım sana karşı kaba falan davranmamışımdır."

"Senin hiç kimseye kötü davrandığını görmedim." Bilinçaltının derinliklerinden ani bir anıyı çekip çıkardı. "Bir keresinde oyun parkında düşüp dizimi sıyırmıştım. Ağlıyordum ve üzgündüm, annemin kotumu yırttığım için bana çok kızacağını düşünüyordum. Bana ofise kadar yardım ettiğini ve bandaj yaptırdığından emin olduğunu hatırlıyorum. Sanırım o zamanlar bile ilk müdahale görevlisi olmak için eğitim alıyordun."

"Babam yardımcılardan biri," dedi Isaac gururla.

"Biliyorum. Ona sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız, değil mi?"

Rafe onlara kongre salonunun kapısını açarken utanmış görünüyordu. "Bunu hatırlamıyorum. Sözüne güvenmek zorundayım. oldu."

"Evet," diye cevap verdi, tam o sırada Bay Arredondo birkaç kutu taşıyarak onlara doğru geliyordu.

"Onları alabilirim," dedi Rafe, ama babası onları ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu. "Ben iyiyim. Ağır değiller."

"Crista'nın daha kaç kutusu var?" "Birkaç tane, artı teşhir sehpaları ve raflar." "Şimdi oraya gidiyoruz," dedi Rafe.

Amanda, "Özellikle sen ve Isaac bana yardım ettikten sonra, kabini sökmelerine seve seve yardım ederim," diye teklif etti.

Her zaman karşılığını vermeye çalışın. Birdie'nin hem ona hem de Griffin'e öğretmeye çalıştığı derslerden biri de buydu.

Onu rahatlatmak için Rafe itiraz etmedi. "Teşekkür ederim," dedi ve Crista'nın kabinine doğru yöneldi.

Yürürken Isaac onun elini bırakmadı, programı, arkadaşları ve Noel için nasıl sabırsızlandığı hakkında gevezelik etti. Çocuğun kendisinden neden bu kadar hoşlandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun tatlı şefkatinden çok etkilenmişti ve bunu çok fazla sorgulamıyordu.

Crista'nın standı, sergilenen tüm güzel suluboyaları ve elle boyanmış ahşaptan sadece birkaçı olmadan çıplak ve oldukça ıssız görünüyordu. Amanda'nın her zaman sevimli ve ayrıntılı bulduğu süs eşyaları ve Doğuş figürleri.

"Merhaba *Abi*. Merhaba Crista Teyze," diye seslendi Isaac onlar yaklaşırken.

Louise torununa parlak bir gülümsemeyle baktı. Oğlunun yanında yürüyen Amanda'yı görür görmez, gülümsemesi uzun süre soğumaya bırakılmış kakao gibi soldu.

Amanda'ya daha sıcak bir şekilde karşılık vermeye çalıştığı oldukça sert bir baş selamı verdi.

"Eşyaları dışarı taşımana yardım etmeye geldik," diye duyurdu Isaac. "İyi ki büyük kaslarım var, ha?"

Torununun buklelerini şefkatle okşadı. "Evet. Bu çok iyi bir şey."

Louise tekrar Amanda'ya döndü. "Senin indirmen gereken kendi pazar tezgahın yok mu?"

"İşim bitti aslında. Oğlunuz ve torununuz bana yardım edecek kadar nazikti.

Size yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim ama bunu kendimiz halledebiliriz," dedi Louise, sesi sertti. Açıkça kaba davranmıyordu ama Amanda'nın, standlarını kaldırmalarına yardım etmek gibi iyi niyetli bir konuda bile aile çevresinde hoş karşılanmadığını buz gibi net bir şekilde ifade etti.

Başka koşullar altında Amanda kibarca başını sallayıp uzaklaşabilirdi. Ama Rafe ona yardım edecek kadar kibardı ve o da karşılığında ailesine yardım etmek zorunda hissetti.

Annesinin hoşuna gitse de gitmese de. "Benim için sakıncası yok," dedi sakince.

Bölmelere ayrılmış boş bir kutu aldı ve askılara asılı ahşap süsleri işaret etti. "Bunlar buraya giriyor mu?"

Crista öne çıktı. "Evet."

"Kağıda falan sarılmasını ister misiniz?"

Yengesi gülümseyerek, "Hayır, kutunun içinde iyi olacaklardır," dedi. "Teşekkür ederim."

Amanda başını salladı ve Louise'in soğukkanlılığı ve bunun arkasındaki neden yerine elindeki işe odaklanmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak işe koyuldu.

Rafe annesini çok severdi ama bazen ondan daha inatçı ve mantıksız olabiliyordu.

Amanda için, sırf babası Dennis Taylor olduğu için kasabada bazılarının ona taktığı damga için üzülmüyordu.

Annesinin yardımını kabul etmekteki bariz isteksizliğinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ancak bunun acı verici olduğunu biliyordu.

Bunun yerine, Amanda kalan eşyaları yüklemeye yardım etmek için işe koyuldu.

ürünleri kutulara yerleştiriyor, raf ünitelerini ve panoları söküyordu. Isaac'ın durmaksızın konuşmasını dinledi, babasına karşı samimiydi, görünüşe göre Amanda ile birlikte kütüphane komitesinde görev yapan Crista ile kolayca konuştu.

Kardeşi Joe ve iki çocuğu yardım etmek için geldiklerinde, onlara karşı da rahat ve huzurlu görünüyordu.

Annesinin omurgasının kırılmak üzere olan soğuk bir ağaç dalı gibi dimdik olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Sonunda, her şey toplandığında, Amanda'nın ağzının yorgunluktan gergin olduğunu gördü. Onu kucağına almak, göğsüne bastırmak ve cipine kadar taşımak istedi. Eğer aptal kırık kolu olmasaydı, bunu deneyebilirdi.

Son sergi parçasını Joe'nun kamyonetine taşıyana kadar orada kaldı, sonra hepsine kibarca gülümsedi.

"Ben gideyim o zaman. Pazarı başarılı kılmak için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim," dedi Crista'ya. "Umarım gelecek yıl tekrar gelmeyi düşünürsünüz. Resimleriniz ve süslemeleriniz her zaman büyük ilgi gördü."

Crista ürperdi. "Dürüst olmak gerekirse şu noktada gelecek yılı düşünmek zor. Şu anda bir daha hiç sulu boya fırçası görmesem de umurumda değil. Sadece tatili atlatmak ve önümüzdeki hafta ailemi görmek için Utah'a sağ salim varmak istiyorum. Ama gelecek yıl tekrar döneceğimi umuyorum. Bunu yapmayı seviyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Herkese iyi geceler."

Rafe onun arabaya kadar tek başına yürümesi fikrinden hoşlanmamıştı. "Sanırım biz de yola çıkacağız," dedi çabucak. "Kamyonu boşaltmana yardım etmemi istersen eve gelebilirim."

"Gerek yok," dedi küçük kardeşi. "Kamyonu garaja park edeceğim ve tatilden sonra boşaltacağım."

Rafe annesine ve baldızına sarıldı, babasına başıyla selam verdi, sonra Isaac'ın elini tuttu. Oğlu da yorgundu. Rafe işaretleri görebiliyordu, Isaac'ın kuzenlerinden önce ayrılmak zorunda kalmasına itiraz etmemesi de bunu doğruluyordu.

İkisi Amanda'nın arkasından yola çıktılar ve Amanda kongre salonundan otoparka doğru yürürken ona ulaştılar. Amanda onların varlığını hissedince şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Senin de gideceğini fark etmemiştim."

"Evet. Isaac için uzun bir gün oldu. Tam yanınıza park ettik," diye işaret etti.

"Oh. Elbette."

"Hoşça kal Amanda," dedi Isaac, onu her zaman şaşırtan cömert sarılışlarından birini daha yaparak.

"Annem için üzgünüm," diye mırıldandı Rafe. "Onunla konuşacağım."

Başını şiddetle salladı, telaşlı görünüyordu. "Yapma. O hiçbir şey yapmadı."

"Belki açıkça değil. Ama ikimiz de biliyoruz ki sen sadece yardım etmeye çalışırken o pek nazik davranmadı."

Ellerini parkasının ceplerine soktu. "Varlığım onu üzüyor. Bunu anlıyorum. Kuzenini kaybetmenin acısı hâlâ taze ve ben bunu hatırlatıyorum."

"Senin en ufak bir hatan olmayan bir şey için seni sorumlu tutamaz," diye tekrar belirtti.

"Bakın! Kar yağıyor," diye bağırdı Isaac, konuşmalarını bölerek. Bir kar tanesini yakalamak için dilini dışarı çıkardı, bu da Amanda'nın gülümsemesine ve yorgunluğunun bir kısmını kaybetmesine neden oldu.

"İyi geceler," diye mırıldandı Rafe. "Umarım yarın dinlendirici bir gün geçirirsin."

"Kanepemde oturup kedilerime sarılmak, güzel bir kitap okumak ve belki birkaç hediye paketlemek dışında hiçbir şey yapmamayı planlıyorum."

"Yine de konserime geleceksin. Değil mi?" Isaac endişeyle söyledi.

Gülümsedi. "Orada olacağım. Keyifli bir Aralık konseri beni tatil havasına sokmak için tam da ihtiyacım olan şey olacak."

"Keşke bizim de bir kedimiz olsaydı," dedi Isaac. "Kedilerinizi ziyarete gelebilir miyim?" "Elbette. Ne zaman istersen, baban izin verdiğİ sürece."

"Göreceğiz."

Isaac'ın bir baş belası haline gelmemesini umuyordu. Oğlu, sadece Rafe'den miras alabileceği tek bir kararlılıkla istediği şeyin peşinden gidebilirdi.

"İyi geceler. Son iki haftadır seninle karşı sırada takılmak çok eğlenceliydi," dedi.

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Neden sana inanmıyorum?"

"Belki de tüm o sevimli tatil kazaklarının altında büyük bir şüphesin." "Muhtemelen."

"İyi geceler," dedi tekrar, eğilip yanağından öptü, kurabiye, çilek ve Amanda kokusunun tadını çıkardı.

Ona gerçek bir öpücük daha vermek isterdi ama kar yağıyordu ve otopark oğlu da dahil olmak üzere insanlarla doluydu.

Kadın ona onu bir daha öpemeyeceğini söylemişti. Bu onu sahip olamayacağı bir şeyi dilemekten alıkoymadı.

* * *

Rafe annesiyle Amanda hakkında konuşma fırsatını ertesi gün, Isaac'le birlikte Isaac'ın okul gösterisinden önceki öğleden sonra Paolo'yu ziyaret etmek için Shelter Inn emeklilik dairelerine gitmeye karar verdiklerinde buldu.

Binanın içine henüz girmişlerdi ki, Isaac önden koşarken Rafe ailesinin diğer yönden onlara doğru geldiğini fark etti.

"Merhaba," dedi Louise sevinçle ve Isaac'e sarıldı. "Bu ne güzel bir sürpriz. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Bugün çikolatalı çubuk kraker yaptık ve *Abuelo'nun* hoşuna gideceğini düşündük," diye bilgi verdi Isaac. "Kırmızı ve yeşil olanları var ve bazıları kırmızı ve yeşil. Çooooook güzeller."

"Eminim onları sevecektir. Çok naziksiniz," dedi Rafe'ye kaşlarını kaldırarak.

"Yabani bir tavşanım vardı," dedi omuz silkerek. "Bizim için biraz yaptık ve biraz fazlam vardı. Bugün Isaac'i eğlendirecek bir şeyler bulmam gerekiyordu. Altıdan beri uyanık ve çok çalışıyor."

Bu akşamki şovu için biraz heyecanlıyım. Ve genel olarak Noel için sanırım." Kıkırdadı. "Oğlum, bunu anlayabiliyorum. Tatilleri hep sevmişsindir."

Aralık ayı boyunca tüm kasabanın Noel ışıklarını yakacak kadar enerjiniz vardı."

"Başınızı ağrıttığım için özür dilerim."

Fiziksel olarak aktif kalmak gibi başa çıkma stratejileri bulana kadar DEHB'si gençken bir lanet gibi görünüyordu.

Annesi ona sevgiyle gülümseyerek, "Sen asla bir baş belası olmadın," dedi. "Sadece bir çocuğun bedenine hapsolmuş büyük bir kişiliğin vardı."

"Bana katlandığınız için teşekkürler."

Başını iki yana salladı. "Şansım olsa her şeyi yüz kere tekrar yapardım."

"*Abuelo*'yu görebilir miyim?" Isaac, konuşmadan sabırsızlandığı ve ikramlarını büyük büyükbabasına vermek için sabırsızlandığı belli olan bir sesle sordu.

"Evet. Devam et."

"Sence ben buradayken uzaktan kumandalı araba ile oynamama izin verir mi?"

"Hiç şaşırmazdım."

Isaac sevinçle sırttı ve yaptıkları simit tabağını taşıyarak büyükbabasının dairesine doğru koştu.

"Ben de seninle geleceğim, *oğlum*. Sanırım şapkamı unuttum," dedi Rafe'nin babası.

Bu, annesiyle konuşmak için kaçıramayacağı mükemmel bir fırsattı.

"Bütün öğleden sonra *Abuelo*'yu mu ziyaret ettin?"

"Hayır. Sadece birkaç dakika. Bugün yeşil pozole yaptım ve ne kadar sevdiğini biliyorsun, bu yüzden bu akşamki konserden önce akşam yemeği hazırlamak zorunda kalmaması için ona biraz bırakmaya karar verdik."

"Çok nazıksınız." Annesi genellikle herkese karşı nazik davranırdı, bu da Amanda'ya karşı olan soğukluğunu tam bir tezat haline getiriyordu.

"Aslında seninle konuşma fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

"Ben de seninle konuşmaktan her zaman memnunum *oğlum*," dedi gülümseyerek.

Amanda'nın ondan annesiyle konuşmamasını istediğini hatırlayarak tereddüt etti. Yine de bunu yapması gerektiğine karar verdi, her ne kadar onun isteklerine karşı geldiği için suçluluk hissetse de.

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Ah?"

Bunu yapmanın heteroseksüel olmaktan başka yolu yoktu. "Amanda Taylor'ı neden sevmiyorsun?"

Gözle görülür bir şekilde gerildi, aniden temkinli davrandı. "Ondan hoşlanmadığımı kim söyledi? O çok hoş bir kadın."

"Evet. Öyle. Yine de onunla neredeyse bir avuç kelime bile konuşmuyorsunuz."

"Elbette biliyorum." Louise irkilmiş görünüyordu. "Onunla her zaman konuşurum. Dün gece pazarda baldızının standını kaldırmamıza yardım ederken onunla sohbet ettim."

"Hayır. Konuşmadın. Ondan tamamen kaçamadığınızda, tek heceli konuştunuz."

Ona keskin gözlerle baktı. "Amanda'yla konuşup konuşmamam seni neden ilgilendiriyor? Onunla ilgileniyor musun?"

Annesinin soruları tekrar kendisine yöneltmesine hazırlıklı değildi, gerçi olmalıydı da. Bu, çocuklarını hazırlıksız yakalamak için en sevdiği taktiklerden biriydi. Soruyu soruyla takip etmek.

"Biz arkadaşız," dedi, kızarmadığına şükrederek, yoksa şu anda kıpkırmızı olurdu. "Şu anda yakın komşularız ve tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı Isaac birdenbire ona tapmaya başladı. Bunun ötesinde, Shelter Springs kasabası için çok çalışıyor."

Annesi hâlâ artan bir ilgiyle ona bakıyordu ve bu konuyu hiç açmamış olmayı dilemesine neden oluyordu.

"Daha fazlası da var, değil mi?" Louise söyledi.

Annesini hiç kandıramamış gibi görünüyordu. Asi bir gençken, kuzeni ve kardeşiyle başı beladayken bile, Louise bir şekilde her zaman biliyordu. Onlara her yerde casusları olduğunu söylerdi.

Ona inanmışlardı. Yaptıkları tüm aptalca şeyleri bulma konusunda bu kadar esrarengiz bir beceriye başka nasıl sahip olabilirdi?

"Amanda hayatında büyük trajediler yaşamış nazik bir kadın. Ayrıca babasının yaptığı her şeyde masumdur. Dennis Taylor'ın alkollüken direksiyon başına geçmesi onun suçu değil. Dennis Taylor'ın

Alex'in ölümü için onu suçluyorum."

"Suçlamıyorum," diye itiraz etti.

"Bir açıdan öyle olduğunu düşünüyorum. Yoksa neden ona karşı bu kadar soğuk davranasın ki?

Amanda dışında herkese karşı hep dostça davranıyorsun. Bu tam bir tezat, herkes için açık."

Annesi dehşete düşmüş görünüyordu. Annesi uzun bir süre sonra, "Eğer bu doğruysa özür dilerim," dedi. "Onu incitmek istememiştim. Ona başkalarından farklı davrandığının ya da başkalarının bunu hissedebileceğinin farkında değildim. benim... kargaşam."

"Bunu görebiliyor. Bu onu kesiyor. Ne olursa olsun, kendini suçluyor, seni değil."

Annesi gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında hüznle dolu olduklarını gördü. "Haklısın. Amanda'yı gördüğümde babasını ve o karanlık zamanı hatırlıyorum, sanki dün olmuş gibi taze ve çiğ.

Onu gördüğümde, bir şekilde Alex'imizi yeniden kaybetmişiz gibi hissediyorum, hem de hayatının tam da inanılmaz şeylerin eşiğinde olduğu bir zamanda. Bu kalbimi acıtıyor."

"Anne. Ben de onu özlüyorum." Alex bir kuzenden çok daha fazlasıydı. Rafe'in en iyi arkadaşıydı, ona Joe ve kız kardeşleri kadar yakındı. "Ama

Tüm bunların yıllar boyunca Amanda için ne kadar zor olduğunu bir an için hayal edin. O da henüz bir genç kızdı, ancak bunca zaman boyunca babasının seçimlerinin ağırlığını taşımak zorunda kaldı."

Annesi bir elini ağzına bastırdı ve gözlerinde yaşlar oluştuğunu gördü. "Zavallı kız. Benden nefret ediyor olmalı."

"Hayır. O kimseden nefret etmiyor. Sadece bizim için, ailemizin ve diğer tüm ailelerin çektiği acılar için üzüntü duyuyor. Korkarım ki Bir yanı babasının yaptıklarının kefareti ödemenin zorunda olduğunu hissediyor." "Kesinlikle öyle hissetmiyor. Oh, bu kalbimi kırıyor. Bunu nasıl yapabilirim?

Değil mi? Onunla konuşmalıyım. Özür dilemeliyim."

Bunu düşündü. Eğer annesi onunla konuşursa, Amanda onun isteğine rağmen Louise'e gittiğini öğrenecekti. Muhtemelen ona kızacaktı. Acısını biraz hafifletecekse bunun ödenecek küçük bir bedel olduğuna karar verdi.

"Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsan onunla konuşabilirsin. Ya da şu andan itibaren ona gösterdiğin sıcaklık ve nezaketle davranmaya çalışabilirsin.

diğer herkes. Bence bu onun için büyük bir fark yaratacaktır."

"Bunu kesinlikle yapacağım," diye yemin etti Louise. Louise ona dikkatle baktı ve Rafe de yüz ifadesini soğuk ve donuk tutmaya çalıştı.

Görünüşe göre başarılı

olamadı. "Ondan

hoşlanıyorsun, değil mi?"

Yüzünün tekrar ısındığını hissederek kaşlarını çattı. "Sana söyledim. Biz arkadaşız ve komşuyuz."

Louise tekrar kıkırdadı ve uzanıp onun yanağına dokundu. "Oğlumu tanıyorum. Bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum. Ama şu anda bana söylemek zorunda değilsin."

Tereddüt etti, sonra ileri atıldı. "Ailelerimiz arasındaki tüm geçmiş göz

önünde bulundurursak, Amanda ve ben... bir ilişki yaşamaya başlasaydık
bu seni rahatsız eder miydi?

ilişki?"

Bu olasılığı gerçekten düşündüğüne ya da annesiyle bu konuda konuştuğuna inanamıyordu. Ama geçen ay bir şekilde Amanda onun kalbine girmeye başlamıştı.

"Kesinlikle hayır," diye güvence verdi Louise, memnun görünüyordu. "Seni mutlu ederse ve sana ve Isaac'e sevgi dolu, nazik bir şekilde davranırsa, senin için istediğim tek şey bu. Özellikle de ikinizin yaşadığı onca şeyden sonra."

"Teşekkürler." Annesine sarıldı, sürekli desteği için minnettardı. Amanda'ya karşı olan duygularının bir anda değişmeyeceğinden şüpheleniyordu ama Louise'in artık rezervinin incitici olduğunun farkında olduğunu ve bunu değiştirmek için mümkün olan her şeyi yapacağını biliyordu.

Annesi de katılacaktı. Şimdi tek yapması gereken Amanda'yı onlara bir şans vermesi için ikna etmekti.

Bunun çok daha zor bir satış olmasını bekliyordu.

OceanofPDF.com

Çok az şey Amanda'nın kendisini mutlu, coşkulu ailelerle çevrili yalnız bir kadın olduğu bir etkinliğe katılmaktan daha yersiz hissetmesine neden oldu.

Shelter Springs İlkokulu'nun kapısından içeri girerken Amanda neden okul konserine katılmayı kabul ettiğini bir kez daha düşündü.

Evet, Isaac onu davet etmişti. Bu bir emir gösterisi değildi. Reddedebilir ya da uzak durabilirdi. Şu anda evinde, kanepesinde iki yanında bir kedi, kucağında bir kase patlamış mısır ve televizyonunda en sevdiği Noel filmlerinden biri oynuyor olabilirdi.

Bunun yerine, çocuklar ve ailelerinden bir gürültü ve heyecan dalgası yükselirken salonun dışında durdu.

Bu eğlenceli olacak, dedi kendi kendine. Noel boyunca onu taşıyacak büyük bir tatil neşesi patlaması.

İçeri girdi ve oturacak bir yer aradı. Oditoryum, okulun on yıl önce yapılan büyük tadilatının bir parçasıydı. Ondan önce, onun zamanında, tüm okul gösterileri ve etkinlikleri aynı zamanda yakan top arenası, voleybol sahası ve okul kafeteryası olarak da hizmet veren spor salonunda yapılıyordu.

Artık ilkokul, özel okul toplantıları ve kültürel performansların yanı sıra topluluk etkinliklerine de ev sahipliği yapabilecek özel bir oditoryuma sahipti.

Salon, öğrencilerin ebeveynleri, büyükanne ve büyükbabaları ve kardeşleriyle ağzına kadar doluydu. Arkadaşı McKenna ile konuşarak öğrendiğine göre gece bölünecekti. Tüm sınıflardaki öğrencileri ağırlayabilmek için, anaokulundan ikinci sınıfa kadar olan küçük öğrenciler ilk konserlerini vereceklerdi. Onlar bitirdikten sonra üçüncü sınıftan beşinci sınıfa kadar olan öğrenciler sahne alacaktı.

Aile üyeleri, öğrencileri gösteri yaptıktan sonra serbestçe ayrılabilirdi, ancak bazı katılımcılar birden fazla sınıfta çocukları veya torunları varsa her iki gösteriye de katılabilirdi.

Amanda sadece Isaac'ın sırası gelinceye kadar kalmaya karar vermişti, sonra da başka birinin onun yerine oturabilmesi için tekrar sıvışacaktı.

Boş bir yer ararken üç sıra ileriden kendisine el sallayan McKenna'yı gördü.

"Amanda! Gel buraya otur! Sana bir koltuk ayırdık."

Sıranın aşığısına baktı ve McKenna'nın ailesinin yanı sıra Griffin ve Natalie'yi gördü. Travis Dodd, yanında en küçük kızları Nora ile birlikte McKenna'nın yanında oturuyordu. Travis'in yanındaki Amanda'nın erkek kardeşi, bir yıl önce Noel arifesinde doğumuna yardım ettiği Dodd'ların oğlunu kucağında tutuyordu.

"Hazel'i görmeye mi geldin?" Amanda sıradaki boş koltuğa, Natalie'nin yanına oturduğunda Nora sordu.

"Kesinlikle. Diğer çocuklarla birlikte."

"Keşke ben de gösteride olabilseydim," dedi kız suratını asarak. "Hazel, Rudolph gibi ren geyiği boynuzları ve kırmızı bir burun takacak."

"Olacaksın," diye güvence verdi Natalie teyzesi ona. "Gelecek yıl. Tüm arkadaşlarınla birlikte anaokulunda olacaksın. Harika görüneceğini biliyorum."

Nora bundan memnun görünüyordu.

"Bugünkü kazağını görelim," diye emretti McKenna. Amanda parkasının fermuarını açarak en sevdiği kazaklardan birini çıkardı; üzerinde Noel ışıkları arasında kıvrılmış bir kedi ve *Meowy Christmas* yazıyordu. Kazak vahşi bir renk patlamasıydı, sanki biri çok fazla eggnog içtikten sonra bir ren geyiğini örgü makinesine salmış gibiydi.

"Bayıldım," diye haykırdı Nat. "Onları nereden buluyorsun?"

"İnternette birkaç tane sipariş ediyorum ve butiklerde arıyorum. İkinci el mağazaları da çirkin kazaklar bulmak için harika yerler. Hatta mağazam için onları bulan tedarikçilerim bile var."

Konserin başlamasını beklerken, kazak koleksiyonu, tatil planları, hayırseverler hakkında rahatça sohbet ettiler.

pazar gelirleri. Sohbet sırasında nasıl olduysa Amanda, kazağındaki renklerden büyülenmiş gibi görünen küçük Austin'i kucağına aldı.

McKenna'nın anlattığı, kızların birbirlerini öldürmeye çalışmasıyla ilgili hikayeye gülüyordu.

Tanıdık bir figür gördüğünde, ne pahasına olursa olsun iyi listede kaldıklarından emin olmak istiyordu.

Rafe yanlarındaki bölümde, iki sıra ileride, annesi, babası, erkek kardeşi ve çocuklarıyla birlikte oturuyordu. Sırada Paolo ve Birdie'nin de olduğunu görünce şaşırdı. Büyükannesi özellikle Saçındaki mor çizgileri bir şekilde tamamlayan altın ve yeşil bir saç bandıyla şenlendi.

Birdie, Arredondo ailesinin yanında tamamen rahat görünüyordu, sanki hayatı boyunca onların arasına aitmiş gibi.

Amanda kaşlarını çatı ve büyükannesi için duyduğu endişeyi görmezden gelmeye çalıştı. Birdie'nin kalp kırıklığına uğramamasını gerçekten umuyordu ama büyükannesinin ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundaydı.

Görünüşe göre Austin onun kaşlarını çatmasından hoşlanmamıştı. O üzüldü ve Amanda dikkatini hızla büyükannesinin romantik hayatından uzaklaştırıp boynuna sokuldu, ta ki Austin ona gülümseyip kıkırdayana kadar.

Tekrar başını kaldırdığında Rafe'in onu izlediğini gördü, koyu renk gözleri yoğun bir ifadeyle parlıyordu ve bu da onu sıcak ve gergin hissettiriyordu.

"Yarın Shelter Inn'deki yemeğe gidecek misin?" Natalie sordu.

Amanda kendini zorlayarak gözlerini ondan kaçırdı ve en yakın arkadaşına odaklandı. "Henüz karar vermedim. En az altıya kadar dükkânda çalışacağım ve potluck yedide başlayacak. Bu bana paylaşacak bir şeyler yapmak için fazla zaman vermiyor, tabii bu gece vakit bulamazsam."

"Yolda bir şeyler satın alabilirsin," diye yanıtladı Nat. "Ya da almazsın. Bu da sorun değil. Bir şey temin etmek zorunda değilsin. Kimsenin umurunda olmaz. Bu aile, topluluk ve birlikte olmakla ilgili, aldığın yiyeceklerle değil. Birdie'nin seni orada isteyeceğini biliyorum."

"Yarın işlerin nasıl gideceğine bakmam gerekecek," diye cevap verdi. "Düğün planları nasıl gidiyor?"

Nat gözlerini devirdi. "Bu konuyu beş dakikadan fazla düşünmedim. Guatemala gezimizle ilgili birkaç makaleyi tamamlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, diğer her şey bir kenara bırakıldı."

"İhtiyacınız olan her şeyi yapmak için buradayım. Tatilden sonra Kenna ile buluşmayı planlayalım, böylece somut planlar yapabiliriz."

"Ocak ortasında Hollanda'ya gideceğim için araya sıkıştırmamız gerekecek."

Natalie'nin dijital göçebe olarak, seyahat makaleleri yazarak, serbest editörlük yaparak ve başkalarının evlerine ve evcil hayvanlarına bakarak kendine yarattığı yoğun hayata hayran kaldı.

Natalie kelimenin tam anlamıyla dünyayı görmüştü, Amanda ise Lake Haven'dan otuz mil uzağa bile nadiren giderdi.

Nat'in endişelerini dile getirmek üzereydi ki, The Lucky Goat'un sürekli müşterilerinden ve Amanda'nın en sevdiği insanlardan biri olan okul müdürü sahneye çıktı ve kalabalık sessizliğe gömüldü.

"Shelter Springs İlkokulu tatil konserine hoş geldiniz," dedi Elizabeth Williams parlak bir gülümsemeyle. "Tüm öğrencilerimiz, öğretmenlerimiz

ve personelimiz sizlere bu gösteriyi sunabilmek için çok çalıştılar.

tatil ruhunuza katkıda bulunacak. Sözü daha fazla uzatmadan, anaokulu sınıfımıza hoş geldiniz diyelim."

Perdeler açıldığında, yükseltiiler üzerinde duran sevimli bir grup çocuk ortaya çıktı.

Çocuklar heyecandan sersemlemiş görünüyordu, ebeveynlerine ve arkadaşlarına sevinçle el sallarken heyecandan titriyorlardı.

"O benim kız kardeşim," dedi Nora yüksek sesle ve odadaki herkes kadar sert bir şekilde alkışladı.

Kucağındaki Austin alkış seslerinden ürkmüş gibi görünüyordu, sonra kendi tombul küçük ellerini onu gülümseten bir coşkuyla birbirine attı.

Gösteri çok keyifliydi. Dört anaokulu sınıfı birkaç şarkı söyledi. "Jingle Bells", "Rudolph the Red-Nosed Reindeer" gibi klasikler ve Amanda'nın Noel Baba hakkında bilmediği bir şey.

Hazel Dodd, sanki binlerce seyircinin önünde duygusal bir opera sahneliyormuşçasına yüzünü gergin bir ifadeyle buruşturarak şarkı söyledi.

Gösteriyi büyük bir alkışla bitirdiler ve perde kapanmadan önce birkaç kez eğildiler. Perdenin arkasından gelen çocuk seslerinin duyulduğu gürültülü birkaç dakikanın ardından perde tekrar açılarak birinci sınıf öğrencilerini ortaya çıkardı.

Yeni çocuk grubu yine aile üyelerine el salladı. Gözlükleri ve kıvrıkcık siyah saçlarıyla Isaac'i kolayca fark etti. Çocuk sevinçle ailesine el salladı ve sonra kalabalığın içinde onu fark ederek aynı şiddetle ona el salladı.

Onun sınıfı da anaokulu öğrencileri kadar neşeyle dört şarkı söyledi. Isaac ona iki kez daha el salladı.

"Küçük Isaac Arredondo'da kesinlikle bir hayranınız var, değil mi?" Natalie, perde onun notu üzerine kapandıktan sonra mırıldandı.

Isaac'in Noel Baba'ya Noel için bir anne istediğini söylediğini hatırladı. Bunu Natalie'ye kesinlikle söyleyemezdi.

"Çok sevimli bir çocuk. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama yeni en iyi arkadaşının ben olduğuma karar verdi."

"Yani. Çocuk tek başına yeterince sevimli. Bir de seksi babasını eklersek ikisi tam bir paket olur."

Rafe'le ilgilenmediğini söylemek istedi ama bu sözlerin içi boş, açıkça yanlış görünüyordu, o yüzden sadece gülümsedi.

Birinci sınıflar gittikten sonra perde ikinci sınıflar için tekrar açıldı. Ayrılmadan önce işleri bitene kadar beklemeye karar verdi. Ne zaman

ilk konser sona erdiğinde, kardeşi ve Natalie'nin yanı sıra bir sonraki konsere kalmayı planlayan McKenna ve Travis'le çabucak vedalaştı. Amanda oditoryumun dışındaki salona doğru ilerledi. Onun Çocuklar ailelerine kavuşmak üzere içeri götürölürken Isaac'in hızla yanına gelmesiyle hızlı bir çıkış yapma umutları suya düştü.

Kollarını onun beline doladı. "Beni duydun mu Amanda?"

"Kesinlikle öyle," dedi ve ona tekrar sarıldı. "Bunlar harika şarkılardı."

"En çok hangisini sevdin?"

"Seçmesi zor. Hepsini beğendim." "Baba, sen hangisini beğendin?"

Omzunun üzerinden baktığında Rafe'in salondan çıktığını gördü. Onu Isaac'in yanında görünce şaşırmış gibiydi.

"Amanda kesinlikle haklı. Bunu seçmek çok zor. Yine de her şarkının tüm sözlerini biliyordun. Tek bir satır bile kaçırdığını görmedim. Pratik yapmanın yolu, evlat."

Isaac babasına gülümsedi ve Amanda içinden bir sıcaklık sızdığını hissetti. Rafe'in babalık tarzını, ya ona ve Griffin'e mesafeli davranan, muayenehanesiyle çok meşgul olduğu için onlarla fazla ilgilenmeyen ya da düşmanca, öfkeli ve sarhoş olan Dennis Taylor'ınkiyle karşılaştırmaktan kendini alamadı.

Rafe harika bir babaydı, oğluna annesinden göremediğı sevgi ve ilgiyi göstermek için elinden geleni yapıyordu.

"Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Isaac'e. "Çok keyif aldım."

"Bir şey değil. Sana el salladım. Gördünüz mü?"

Gülümsedi. "El salladım. Ben de el salladım. Beni gördün mü?"

Tam Rafe'nin ailesi salondan çıkarken başıyla onayladı. "İşte sevgili oğlumuz." Louise Arredondo Isaac'i kucakladı.

"Çok güzel şarkı söyledin. Seninle çok gurur duydum." "Teşekkürler, *Abi*."

Aile konserden ve en çok sevdikleri şarkılardan bahsederken Amanda uzaklaşmak istedi ama büyük bir şaşkınlıkla Rafe'nin annesi öne çıktı ve sanki eski ve yakın arkadaşlarmış gibi kolunu onunkinin arasından geçirdi.

"Amanda. Seni tekrar görmek çok güzel. Gelip okul konserini izlemen ne güzel."

Kadının samimiyeti karşısında neredeyse ağzı açık bir şekilde ona bakakalacaktı. Soğukkanlılığını toplayarak gülümsedi. "Benim için bir zevkti. Isaac beni davet ettiği için onur duydum."

Louise, büyükbabasına ve babasına tüm sınıf arkadaşlarını anlatmakla meşgul olan torununa baktı.

"Seni çok sevdiği kesin," dedi kısık bir sesle. "Bu hafta durmadan senden bahsetti, markete bizi görmeye her geldiğinde. Ne kadar güzel olduğundan. Ne kadar hoşsun. Sanırım senden biraz hoşlanıyor."

Amanda sanki yanlış bir şey yapmış gibi kendini rahatsız hissetti.

"Özür dilerim. Ben de anlamıyorum. Onunla konuşmaya çalışacağım." "Neden? Bu çok tatlı." Louise etrafına bakındı ve sonra başını eğdi.

sesini daha da yükseltti. "Onun tek olduğundan emin değilim. Sanırım oğlum da aynı şekilde hissediyor olabilir."

Birden, ocakta çok uzun süre kalmış bir çaydanlık gibi sıcak hissetti.

"Bayan.

Arredondo. Sizi temin ederim, Rafe ve ben... biz sadece arkadaşız. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Endişe mi? Neden endişeleneyim ki?" Louise gülümsedi.

"Muhtemelen şehirde oğlunuzla ilgilenmesini isteyeceğiniz son kişi olduğumu biliyorum. Bunu anlıyorum. Ailenize daha fazla acı getirecek hiçbir şey yapmak istemem."

Louise şaşırarak onun koluna daha sıkı sarıldı. "Rafael ve ben bugün erken saatlerde senin hakkında konuştuk. Senin için ne kadar endişelendiğini bilmelisin. Alex öldüğünden beri sana gerektiği kadar nazik davranmadığımı görmemi sağladı. Söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Sana haksızlık ettim ve bunun için çok üzgünüm. Umarım beni affedebilirsin, Amanda."

Amanda ne diyeceğini bilemedi. Rafe'e bir göz attı ve onun yüzünde örtülü bir ifadeyle kendisini ve annesini izlediğini gördü. Bakışlarını tekrar annesine çevirdi.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Hiçbir şey yapmadın. Yeğeninin yasını tutuyordun. Seni tamamen anlıyorum. Burada suçlanması gereken tek kişi babam."

"Aynen öyle. Baban. Sen değil. Sen bir çocuktun, Amanda. Bir *çocuk*."

Diğer kadının yeşil gözlerinden yaşlar süzüldü, oğlunun sıcak kahverengisinden çok farklıydı ama bir şekilde daha az rahatlatıcı değildi.

"Baban bir bağımlıydı. Bir hastalığı vardı. Keşke bunun için yardım alabilseydi diyor muyum? Keşke. Keşke hiç direksiyon başına geçmeseydi.

O gece mi? Tabii ki. Ama o yaptı. Bu oldu ve dalgalanma etkileri hepimizin hayatını etkiledi. Belki de özellikle sizinkini."

Louise şimdi ona sımsıkı sarılmıştı ve Amanda yılların suçluluğunun omuzlarından kalktığını hissederken kendi gözlerinde de yaşların biriktiğini hissetti.

"Torunumun sizinle birlikte olmaktan bu kadar keyif almasını çok seviyorum. Ve eğer oğlum da öyleyse, bundan da çok memnunum. O çok şey gördü hayatındaki üzüntü. İkinizin de var."

Louise'in ani nezaketi karşısında Amanda, Rafe ile sadece arkadaş olduklarını yineleyecek cesareti kendinde bulamadı.

Evet, birkaç ateşli öpüşme yaşamış arkadaşlardı ama sahip olabilecekleri tek şey buydu.

Elizabeth'in sesi koridordaki ses sisteminden duyulduğunda cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

"İkinci konsere kalacak olan sizlerden tekrar yerlerinize oturmanızı rica ediyoruz."

Louise gülümsedi. "Diğer iki torunumuza bakmak için içeri giriyoruz. İsterseniz bize katılabilirsiniz. Fazladan bir koltuğumuz var."

Kadının sağlam ve güvenilir bir zeytin dalı uzattığını biliyordu. Amanda bir an için onların büyük, sevgi dolu, gürültülü ailesinin bir parçasıymış gibi davranmak istedi.

Ama değildi. Birdie'yi kendilerinden biri gibi benimsemiş olabilirlerdi ama Amanda'nın Arredondo ailesinde hiçbir rolü yoktu.

"Teşekkür ederim ama gitmem gerek," dedi.

"Anlıyorum. Yakında tekrar konuşacağız," diye söz verdi Louise.

Amanda başını salladı, sonra aceleyle uzaklaştı, keşke karışık duygularından bu kadar kolay kaçabilseydi.

Rafe, Amanda'nın sanki kuzenlerinin ona Noel'*de* sokaklarda dolaşıp cezalandırarak yaramaz çocuklar aradığını söylediği öcü *El Cucuy de Navidad* tarafından kovalanıyormuş gibi ilkokuldan koşarak çıkışını izledi.

Bu da neydi şimdi? Bir an annesiyle konuşuyor, sonra sanki yeterince hızlı gidemiyormuş gibi koşarak uzaklaşıyordu.

Annesi ona ne söylemişti? Yeterince dostça konuşuyor gibi görünüyorlardı ama belki de tartışmayı yanlış yorumlamıştı. O günkü konuşmalarına rağmen annesi ona karşı yine soğuk muydu?

Louise, o soramadan salona geri döndü.

"Baba, konserin geri kalanını izleyebilir miyiz? Büyük çocukların şarkılarını dinlemek istiyorum."

Annesinin söylediği bir şey yüzünden üzgün olmadığından emin olmak için Amanda'nın peşinden gitmek istedi. Şu anda önceliği oğlu olmalıydı.

"Tabii. Gidip kuzenlerine destek olalım."

Kalabalık salona geri döndüler ve Birdie ile Paolo'nun yanında iki boş koltuk buldular.

"Yanınıza oturabilir miyiz, *Abuelo*?" Isaac büyükbabasına sordu. "Tabii ki. Oturun. Oturun."

"Bu Isaac mi?" Birdie sordu. Dünyasını o kadar kolay idare ediyordu ki Rafe bazen onun az gördüğünü unutuyordu.

"Evet," diye cevap verdi büyükbabası. "Isaac ve Rafael." Onlara doğru ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Paolo torunumun daha önce burada olduğunu söyledi," dedi. "Ne büyük sürpriz. Okul etkinliklerine pek sık gelmez. İkinizin onun burada bulunmasıyla bir ilginiz olabileceğini hissediyorum."

"Amanda benim arkadaşım," dedi Isaac. "Beni şarkı söylerken dinleyebilsin diye onu davet ettim."

"Oh, ne güzel."

Rafe, "Bu çabayı göstermesi çok nazik bir davranıştı," dedi.

Müdürün herkesin yerine oturması yönündeki uyarısına rağmen ikinci konser henüz başlamamıştı. Perdenin arkasından gelen hışırtıları duyabiliyordu ve bir sonraki sınıftaki çocukların yerlerine geçtiğini tahmin etti.

"Biliyor musun," dedi Birdie alt tonda, "o kız için endişeleniyorum."

"Kim? Amanda mı?"

Başını salladı. "Her zaman çok hassas bir kızdı. Yüksek seslere dayanamazdı. O evde büyümek onun için bir kabustu. Her şeyi içselleştirmişti."

Rafe ne diyeceğini bilemedi ve Amanda'nın zor bir çocukluk geçirdiğini düşünerek üzüldü.

"Kızımı seviyorum," diye devam etti Birdie. "Keşke kocasını yıllar önce terk edecek gücü bulabilseydi. Hepsi çok daha iyi durumda olurdu."

"Sevdiğiniz birinden umudunuzu kesmek zor olabilir." Rafe, Caitlin'in aşırı doz aldığını öğrenene kadar bile, onun mücadelesinin üstesinden gelebilecek gücü bulabileceğini ummuştu.

"Amanda, Jake Shepherd ile ilişkiye girdi, sanırım mutsuz çocukluğunu daha iyi bir şeye dönüştürmek için çok çaresiz olduğu için. Evliliği düşünmek için bile çok genç olduğunu düşünüyordum ama beni dinlemedi. Jake onun sığınağıydı, özellikle de kazadan sonra. Liseyi bitirir bitirmez nişanlanmıştı. Ve sonra... her şey daha sonra oldu."

"Zordu, değil mi?"

"Jake öldükten sonra uzun bir süre gülümsemedi. Bir daha güleceğinden emin değildim. İçine kapandı, tüm arkadaşlarını bıraktı, üniversite derslerinden geri kaldı. Gerçekten karanlık bir yerdeydi. Onun için endişeleniyordum. Bir gün acıya dayanamayacağına karar vermesinden korkuyordum. artık."

Caitlin bu kadar yoğun ve zor bir acıyla mücadele etmişti.

Karısı babasını hiç tanımamıştı ve annesi de bir bağımlıydı.

Caitlin, isteksiz bir teyze ve onun ihmalkâr, hatta tacizci kocası tarafından alınmadan önce birkaç yıl boyunca koruyucu aile yanında kalmıştı. Lisedeyken uyuşturucuya bulaşmış, kötü romantik seçimler yapmış ve bir dizi erkeğin aile içi ve cinsel istismarının kurbanı olmuştu.

Caitlin tüm bunlara rağmen mutlu bir yaşam sürmek için mücadele etmişti. Üniversiteye gidip ön lisans diplomasını aldıktan sonra kozmetoloji okulunu bitirmiş ve Rafe'in onunla tanıştığı annesinin kuaföründe işe başlamıştı.

Isaac doğduktan sonra delicesine mutlu olmuştu ve o da harika bir yerde olduklarını düşünüyordu. Orada kalabilirlerdi.

Shelter Springs'te birlikte bir aile kurmuşlardı, ta ki ayrı yaşadığı annesinin öldüğü haberini alana kadar ve hâlâ tam olarak anlayamadığı nedenlerden ötürü bu bilgi onu çılgına çevirmişti.

Güzel, zeki, cesur karısı neredeyse bir gecede başka birine dönüşmüş, yıkıcı kalıplara geri dönmüş ve onu çaresiz hissetmesine ve onun için endişelenmesine neden olmuştu.

Belki hâlâ annesinin sevgisini özlüyordu ya da belki mutluluğu hak etmediğini düşünüyordu ve kendini kasten sabote etmişti. Bunu bilmiyordu. Ama sonunda, Caitlin görünüşte rehabilitasyona ve terapiye gitmek için kasabayı terk etmişti, böylece zor geçmişinin üstesinden sonsuza dek gelmeye çalışacaktı.

Sadece birkaç ay sonra Portland polis departmanından bir telefon aldı ve karısının bir partide aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü söyledi.

Amanda, Caitlin değildi.

Evet, zor şeylere katlanmıştı ama yıkıcı alışkanlıklara yönelmemiş, bulabildiği herhangi bir şeyle acısını dindirmeye çalışmamıştı.

Bunun yerine başkalarına elini uzattı. Yaralı komşularına yemek götürdü, büyükannesine baktı, ihtiyacı olanları kaldırmak için gönüllü oldu.

Elizabeth Williams mikrofona, "Lütfen yerlerinize oturun," dedi.

Birdie buruşuk elini uzattı ve Rafe başka ne yapacağını bilemediğinden elini kavradı. "Amanda yalnız. Bunu kimseye itiraf etmiyor ama işte orada. Doğru insana verebilecek o kadar çok sevgisi var ki, yeter ki kalbine yeniden güvenmeyi öğrensin."

Birdie'ye bunu ona neden söylediğini sormak istedi ama perde açıldı ve bir sonraki çocuk grubu neşe, barış ve iyi niyet hakkında şarkı söylemeye başladı.

Onların tatlı seslerini dinlerken, Rafe derinden önemsemeye başladığı kadın dışında hiçbir şey düşünemiyor gibiydi.

"Noel arifesinin yarın olduğuna inanamıyorum. Bu tatil sezonu çok hızlı geçti!"

Amanda, Holly'nin komşularına vermeyi planladığı on küçük şişe losyonu arkadaşı için paketlemeyi bitirdi.

"Her yıl Aralık ayı daha da hızlı geçiyor gibi geliyor," diye yanıtladı.

"Noel Baba yarın akşam geliyor." Lydia'nın ağzı her kelimenin etrafında dikkatle çalıştı.

"Biliyorum. Harika değil mi?" "Çok, çok iyiydim."

"Bundan bir an bile şüphe duymuyorum. Sen *her zaman* çok, çok iyisin." Lydia elli kilo neşeyle ona baktı.

"Bunlar için teşekkür ederim," dedi Holly. "Komşulara götürmek için kurabiye yapmak istiyorduk ama işlerim o kadar yoğundu ki fırsat bulamadım. Bu konuda paniğe kapılmışım, ta ki senin her zaman en iyi komşu hediyelerini hazırladığını hatırlayana kadar."

"Bir şey bulduğuna sevindim."

"Bunlar mükemmel. Noel için ne yapıyorsun? Birdie'yle mi geçireceksin?"

"Planımız bu. Geçmişte olduğu gibi Rose Cottage'da benimle birkaç gün kalmasını istedim ama bu yıl Shelter Inn'de kalmak istiyor."

"Ah, doğru ya. Birdie'nin orada bir erkek arkadaşı olduğunu duydum."

Holly sırtıttı. "Onun erkek arkadaşı yok. Sadece arkadaşlar."

Sesi huysuz geliyordu ama Holly ona sadece eğlenen bir bakış attı. Amanda'nın en eski ve en sevdiği arkadaşlarından biriydi, onunla birlikte büyümüşü.

Taylor'ların sokağının karşısında ikizleri vardı. O ve Hannah Amanda'yı çok iyi tanıyorlardı.

"Güzel. Bir centilmen arkadaşı var. Paolo'yu severim. Restoranı tüm ülkedeki en iyi Meksika yemeklerini yapıyordu. Hala iyi ama o ve karısının işlettiği zamanlardaki gibi değil."

"Evet. Paolo çok iyi biri."

Şehir dışından tatil için beklenmedik bir şekilde gelen bir arkadaşına son dakika hediyesi almak için uğrayan McKenna Dodd da sohbete katıldı.

"Birlikte çok tatlılar," dedi. "Onları akşamları dinlenme odasında diğer sakinlerimizle oyun oynarken ya da havuzda yüzerken görmeyi çok seviyorum. Paolo ona bayılıyor."

En azından sevgileri karşılıklı gibi görünüyordu. Bu da Birdie için duyduğu endişeyi yatıştırmaya yetmişti.

"Bu akşam yemeğe geliyorsun, değil mi?" McKenna sordu.

"Hâlâ karar vermedim. Yapmam gereken biraz paketleme işi var. Dürüst olmak gerekirse, pazardaki tüm o karmaşadan sonra kendimi pek sosyal hissetmiyorum."

"Bunu anlıyorum. Ama bunu kaçıramazsın. Birdie hayal kırıklığına uğrayacak. Griffin ve Nat uğramayı planlıyorlar. Sakinlerin çoğu geniş ailelerini davet etti."

Rafe ve Isaac de dahil mi? Bu da evde kalması için bir başka nedendi.

Belki aralarına biraz mesafe koymaya çalışırsa, tatil bittikten sonra onlarsız nasıl devam edeceğini düşünmeye başlayabilirdi.

"Bu gece ne oluyor?" Holly ilgiyle sordu.

"Geçen Noel'de yaşanan büyük kar fırtınasının her şeyi durdurmasının ardından ihtiyaçtan doğan bir gelenek olarak, Shelter Inn'de her yıl düzenlediğimiz toplu yemeklerin ikincisine ev sahipliği yapıyoruz."

"Bu küçük adamın ilk doğum günü, değil mi?" Amanda, McKenna'nın kalçasındaki Austin'i işaret etti. Bebek kocaman sırttı.

McKenna yüzünü buruşturdu. "Ah, evet. Bunu unutamayız. Onun için de bir pasta yapacağız. Merak ediyorsanız söyleyeyim, Noel arifesinde kar fırtınası sırasında evde beklenmedik bir şekilde bebek doğurmanızı tavsiye etmem. Şimdiye kadarki en tuhaf tatil dönemiydi."

"Ama aynı zamanda en harika olanlardan biri," dedi Amanda. "Bakın içinden ne çıktı!"

McKenna oğluna sarıldı. "Kesinlikle. Hatırlarsanız, geçen yıl fırtına vurduğunda pek çok insan şehir içine ya da dışına seyahat edememişti. Sakinlerimiz

ailelerini göremeyecekleri için üzgündü, ancak Liz ve Natalie büyük bir potluck yemeği düzenleme fikrini ortaya atarak günü kurtardılar. Herkes zaten aile toplantıları için yemek hazırladığından

kimse fazladan iş yapmak zorunda kalmadı ve hepsi harika vakit geçirdi. En azından benim dışımda. Doğum sancısı çekiyordum. En iyi zamanım değildi."

"Ne yazık ki ben de eğlenceyi kaçırmak zorunda kaldım çünkü hala Covid," dedi Amanda. "Birdie'ye ya da diğer sakinlerden birine vermek istemedim, bu yüzden Noel arifesini tek başıma tavuk şehriye çorbası içerek ve Hallmark filmleri izleyerek geçirdim."

Holly, "Yani, Noel arifesini geçirmek için en kötü yol bu değil," diye belirtti.

"Yeterince doğru." Amanda gülümsedi.

"Mahalle sakinleri potlaçtan o kadar keyif aldılar ki bu yıl bir tane daha yapmaya karar verdiler. Bir nevi toplumsal bayram kutlamamız. Noel arifesini insanların aileleriyle birlikte geçirmeleri için saklamak istedik, bu yüzden bu gece yapıyoruz. Bir gece önce bir gece önce Noel."

Lydia onlara, "Bugün Noel arifesi," diye bilgi verdi.

"Kesinlikle!" Amanda ona gülümsedi. "Bu Noel arifesi."

"Eğer gelmek isterseniz, Lydia ve siz başımızın üstünde yeriniz var." McKenna şunları söyledi. "Potluck sadece sakinlerimiz ve ailelerine değil, herkese açık. Ayrıca kendinizi aileden biri gibi hissediyorsunuz. Ne kadar çok

Shelter Inn'deki herkes seni ve Nora ve Hazel ile yüzmeye geldiğinde Lydia'yı çok seviyor."

"Nora ve Hazel benim arkadaşlarım," dedi Lydia.

"Evet, öyleler. Şanslı değil miyiz?" dedi annesi, kızına öyle bir şefkatle gülümsüyordu ki Amanda'nın yüreği sızladı. Holly ve Lydia, Holly'nin eski sevgilisinden gördüklerinden çok daha iyisini hak ediyorlardı.

"Bol miktarda yiyecek olmalı," diye ekledi McKenna. "Lütfen gelin."

"Göreceğiz." Holly küçük eşyalarla dolu kâğıt torbayı havaya kaldırdı.

"Biz

Bu öğleden sonra şu son dakika komşu hediyelerini götürmemiz gerekiyor. Eğer bunu bitirebilirsek, belki deneriz. Lydia apartmana gitme fırsatını çok seviyor, sadece apartman sakinleri onu şımarttığı için değil, aynı zamanda astığınız tüm şişme süsleri görmeye de bayılıyor."

"Kızlarım da onları çok seviyor. Bu yıl onları atlamayı konuştuk ama Nora ve Hazel'in yanı sıra birkaç sakin de büyük tepki gösterdi. Sanırım artık onlara mahkumuz."

Amanda, Liz ve McKenna'nın her yıl apartmanın geniş koleksiyonundan araziye süsleyecek bir düzine şişme oyuncağı rastgele seçtiklerini biliyordu.

Bina sakinleri küçölüp taşındıklarında yanlarında getirmişlerdi.

McKenna Amanda'ya, "Hâlâ gelip gelmeyeceğini söylemedin," dedi.

Bundan nasıl sıyrılabileceğini gerçekten bilmiyordu, çünkü Birdie de özellikle katılmasını istemişti. Tek bildiği, Rafe ve Isaac'in gitmeyeceğiydi. Eğer gelirlerse, onlarla bir akşam daha geçirebilir, sonra da temiz bir ayrılık için elinden geleni yapabilirdi.

"Size kesin bir *belki* verebilirim," dedi. "Günümün geri kalanının nasıl geçtiğini görmem gerekecek."

"Eğer başarabilirsem, o zaman orada görüşürüz," dedi Holly.

Amanda cevap veremeden cep telefonu çaldı.

Yanında. Arayanın, kendisiyle mesaj yerine telefonla iletişim kurmayı tercih eden neredeyse tek kişi olan Birdie olduğunu düşünerek arayanın kimliğine baktı ve Rafe'in adını görünce şok oldu.

Neden onu arasın ki? "Alo?"

"Amanda. Ben Rafe. Açtığına çok sevindim."

Sesindeki aciliyet, kadının içinde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Ondan daha önce hiç böyle bir ses tonu duymamıştı.

"Her şey... Her şey yolunda mı?"

Sanki adam kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi telefonda uzun bir duraklama duydu. "Hayır," dedi sonunda. "Bunu size söyleyen kişi olduğum için çok üzgünüm ama bir kaza oldu. Büyükannen de bu kazaya karıştı."

Panik onu sardı. "Ne tür bir kaza?"

"*Büyükbabam* bugün Birdie ile Haven Point'e gidiyordu sanırım. Çok hızlı giden bir turist refüjü aşmış ve onlara kafa kafaya çarpmak üzereymiş. Son anda Paolo ondan kaçmak için direksiyonu yoldan çıkarmış ve korkuluklara çarpmışlar."

Amanda tezgâhın arkasındaki tabureye çöktü, sanki tüm kemikleri ve kasları erimiş gibi birdenbire gevşedi. Hayır. Birdie olmaz. Büyükannesini kaybedemezdi!

"Onlar-" Aklına gelmeyen cümleyi tamamlayamadı.

"İkisi de yaralı. Ne kadar kötü bilmiyorum. İkisinin de hastaneye doğru yola çıktığını biliyorum. Şu anda size söyleyebileceğim tek şey bu. İlk yaralı Müdahale ekibi Paolo'yu tanır tanımaz beni aradı. Ben de oraya gidiyorum. Hastaneye vardığımda size daha fazla bilgi vereceğim. Ben istedim

Daha fazlasını öğrenene kadar seninle konuşmak için beklemek istedim ama mümkün olan en kısa sürede öğrenmek isteyeceğini de biliyordum."

"Evet. Ben... Evet. Teşekkür ederim."

Veda etmeden telefonu kapattı ve uzun bir süre boş gözlerle mağazaya baktı.

"Ne oldu?" McKenna yüz hatları aniden ciddileşerek sordu. "Ne oldu?"

Amanda korku, şok ve dehşet içinde savaşıırken düşünemiyor gibiydi.

"Bu Birdie. O ve Paolo Arredondo kaza geçirmişler. İkisi de hastaneye kaldırıldı. Oh!"

Birden başının döndüğünü, halsizleştiğini, nefesinin kesik kesik kesildiğini hissetti. Kendini toparlamaya çalışarak yüzünü ellerine doğru eğdi. Bir anda hem Holly hem de McKenna onun yanındaydı.

"Nefes al, Mandy. Nefes almalısın," diye ısrar etti

McKenna. "Nefes al," diye yineledi Lydia, gözleri endişeyle yuvarlaktı.

Amanda kendini, tıpkı Birdie'nin ona her zaman öğrettiği gibi, stresli olduğu zamanlarda sakinleşmesine yardımcı olması için beşe kadar sayarak nefes alıp vermeye zorladı.

"Al bakalım. Bir içki al," diye ısrar etti Holly, kasanın yanından Amanda'nın su şişesini çekerek.

Uyuşmuş ama bir şekilde buz gibi hissederek itaatkâr bir şekilde yudumladı.

"Gitmek zorundayım." Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Hastaneye gitmem gerekiyor." "Elbette gitmelisin." Cat çoktan Amanda'nın önüne geçmiş, elindeki Ceketini ve çantasını.

Arkadaşı, Amanda'nın dağıldığını görmek için tam zamanında öğle yemeğinden dönmüş olmalı.

"Bu kadar meşgulken sizi yalnız bıraktığım için özür dilerim."

"Başka bir şey düşünme. Bize bir şey olmaz. Scarlet'i çağıracağım. Git büyükannenin yanında ol."

"Teşekkür ederim. Hepinize." İyi arkadaşları olduğu için çok minnettardı. "Nasıl olduğunu bize bildirin. *İkisinin de* nasıl olduğunu." McKenna'nın

Yüz hatları endişeyle gerilmişti. "Yapabileceğimiz bir şey varsa, sadece ulaşın. Biz buradayız. Hemen tüm sakinlerimize bir mesaj göndereceğim, böylece bir dua zinciri başlatabilirler."

"Teşekkür ederim."

Arkadaşlarına hızlıca bir kez daha sarıldıktan sonra dışarı fırladı. Panik haliyle nereye park ettiğini hatırlaması bir anını aldı.

Birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki iç bloktaki çalışan otoparkında olduğunu hatırladı.

Arabaya koştu ve hâlâ şoktan donmuş bir halde hastaneye doğru hızla sürmeye başladı.

Shelter Springs'ten çıkıp Shelter Springs ile Haven Point arasında birkaç yıl önce inşa edilmiş olan hastaneye doğru ilerlerken silecekleri hafif bir kara çarpıyordu.

Acil servisin ziyaretçi otoparkına girdiğinde telefonu tekrar çaldı.

Gerildi, neredeyse telefonu açmaya korkuyordu. Telefona baktığında, arayanın kimliğinde kardeşinin adını gördü.

"Neler oluyor?" diye sordu, ses tonu aceleciydi. "O nasıl?"

Griffin birkaç saniye durakladı. "Birdie'nin kaza geçirdiğini söylemek için aramıştım ama zaten biliyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Birkaç dakika önce Rafe beni aradı. Hastaneye yeni geldim ama henüz içeri girmedim. Neler oluyor? Onu gördün mü?"

"Evet. Onu gördüm. Arkadaşım Michelle, Dr. Okita, şu anda acil serviste uzman doktor. Kendisi mükemmeldir. Birdie için acil durum irtibat kişisi olarak benim adımlı görür görmez aradı. Bilinci yerinde ve konuşuyor. İç yaralanma olup olmadığına bakmak için testler yapıyorlar."

"Olamaz."

"Kötü bir kazaydı kardeşim. Çıkarılması gerekti ve bir süre baygın kaldı ki bu her zaman endişe vericidir. Özellikle de onun yaşında. Birkaç kesik ve sıyrığı var ama şu ana kadar herhangi bir kırık bulamadılar. kemikler."

"Hastanede mi kalıyorsunuz yoksa kliniğinize geri dönmeniz mi gerekiyor?"

"Öğleden sonraki randevularımın geri kalanını iptal ettim. Sadece birkaç randevum vardı, acil bir şey yoktu. En azından onu kabul edip etmeyeceklerini öğrenene kadar buralarda olacağım."

Ertesi gün Noel arifesiydi, Amanda birden hatırladı. Büyükannesi tatil günlerini ne kadar sevse de, Birdie'nin Noel'de hastanede olması onun için çok daha zor olacaktı.

Ve zavallı Arredondo ailesi. Bir yıldan az bir süre önce kaybettikleri Rosita'nın yasını hâlâ tutuyorlardı. Sevgili büyükbabalarını da kaybetmeleri onlar için ne kadar trajik olurdu.

"Paolo nasıl?"

"Birdie ile hemen hemen aynı. Yaralanmışlar ama belirgin bir kırık yok. İkisi de hayatta olduğu için şanslı. Yoldan çıkarak ve korkuluklara çarparak darbeyi mümkün olduğunca azaltmayı başardı, ama ben Birdie'nin arabasında yolcu olarak bulunduğu sırada yaralanmasından dolayı hâlâ suçluluk duygusu içinde olduğuna inanıyor. O Birdie için endişeleniyor, Birdie de onun için endişeleniyor."

"Ona sevgilerimi ilet. Şimdi içeri giriyorum."

"Tamam. Birazdan görüşürüz o zaman."

Telefon görüşmesini sonlandırdılar ve o da doğruca acil servise koştu. Masanın arkasındaki memurun, Crista Arredondo ile aynı komitede birlikte görev yaptığı bir arkadaşı olduğunu gördü.

"Amanda. Merhaba." Pam Mitchell'ın yüz ifadesi yumuşayarak sempati ve endişeye dönüştü. "Birdie'yi görmeye gelmişsin."

"Evet."

"Hemşiresiyle görüşüp ziyaretçi kabul edip edemeyeceğini öğreneyim."

Amanda neye izin verilip verilmediğine bakmaksızın muayene odalarının kapısından içeri dalmak istedi ama Pam bir hemşireye çağrı yaparken kendini sabırla beklemeye zorladı.

Konuşmanın sadece bir tarafını duyabiliyordu ama bir süre sonra arkadaşının başını salladığını gördü.

"Evet. Ona söylerim." Pam telefonu kapattıktan sonra Amanda'ya döndü. "Şu anda MR çektiriyor, ama hemşiresi senin de gelebileceğini söyledi."

İsterseniz geri dönüp odasında bekleyebilirsiniz. Kendisi on iki numaralı muayene odasında."

Masasının üzerindeki bir düğmeye bastı ve güvenlik kapıları Acil servis açıldı ve Amanda'nın Pam'e minnettar bir selam vererek aceleyle içeri girmesine izin verdi.

Hastane, bölgedeki yüz binden az nüfusa hizmet veren bir tesis için modern ve iyi donanımlıydı.

Keskin bir çamaşır suyu tınisiyle karışık bir tür narenciye temizleyicisi kokuyordu.

Büyükannesinin odasına ulaşmadan, ağabeyinin acil servisin ortasındaki bir hemşire istasyonunda toplanmış diğer birkaç tıp uzmanıyla konuştuğunu gördü.

Gömleği ve kravatıyla ciddi ve profesyonel görünüyordu, boynunda stetoskopu ve kimlik rozeti vardı. İnkâr edilemez bir otorite ona yapıştı. Ona göre Griffin hala genellikle en sevdiği oyuncakları saklayan ve evdekilere şikayet eden alaycı ağabey gibi görünüyordu.

Onunla ve arkadaşlarıyla takılmaya çalıştığında anne ve babasına, ama birdenbire onun yıllar süren eğitimi ve mesleğine olan tutkusu için derin bir minnettarlık duydu.

Griffin, babalarının olması gerektiği gibi çalışkan, kendini işine adanmış bir aile hekimi olmayı hayatının amacı haline getirmişti.

Amanda onun Shelter Springs'e dönüp aile hekimliği muayenehanesini açmasını istememişti. Dennis Taylor'ın oğlu olarak karşılaşacağı muhalefeti ve bazı toplumlarda asla tamamen kabul görmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Daireler. Şu anda, memleketlerindeki insanlara yardım etmek istediğinde ısrar ettiği için ona minnettar olmaktan başka bir şey yapamazdı.

Aynı anda onu fark etti, iş arkadaşlarıyla konuşmasını yarıda kesti ve ona doğru koşarak onu kollarının arasına aldı.

"Hey, abla. Birdie şu anda MR çektiyor."

"Pam Mitchell da bana öyle söyledi."

"Yakında döner."

Onun ellerini kendi elleriyle kavradı. "Bana gerçeği söyle. O gerçekten nasıl? Büyük endişeler neler?"

Tereddüt etti, belli ki kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Böyle bir araç kazasında elbette iç kanamadan endişe ederiz. Kesinlikle bir dereceye kadar kafa travması geçirmiş, büyük olasılıkla orta derecede bir beyin sarsıntısı, ama radyolojiye götürülmeden önce tutarlı bir şekilde konuşuyordu. Hatta personele takılıyordu."

Amanda uzun, içten bir nefes verdi.

"Size bundan daha fazlasını söyleyemem. Söylemek için çok erken. Az önce uzman doktorla konuşuyordum. Dr. Okita bana her şey yolunda gitse bile

kontrol ederse, hastane doktoruyla konuşacak ve en azından bir gece gözlem için yatırılmasını önerecek."

"En çok ne için endişeleniyor?"

"Çoğunlukla yaşı ve beyinde şişme olasılığı." Olumlu şeylere,

Birdie'nin bütün olmasına ve konuşmasına odaklanırdı.

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir sanırım ama burada kalmak zorunda olmaktan nefret edecektir. Özellikle de Noel'de."

"Kesinlikle. Elden bir şey gelmez. Eğer yaygara koparırsa, ona da bize söylediği şeyi söylerim. Unutmayın, zor şeyleri başarabilirsiniz."

Rafe onu dükkâna çağırdığından beri ilk kez, Amanda büyükannesinin onu aradığı onca zamanı hatırlayarak gülümsemeyi başardı.

bunu ikisine de söyledi.

"Paolo nerede?"

Griffin, kapısında on bir numarayı gördüğü Birdie'nin odasının yanındaki odayı işaret etti. "Ona yakın kalmak istedi. Aslında çok tatlı. Bütün bu olanlardan dolayı oldukça üzgün. Olmamalı da. Onun hızlı düşünmesi olmasaydı, ikisi de burada olmazdı."

Paolo olmasaydı Birdie'nin o yola hiç çıkmayacağını düşünmeden edemiyordu.

"Onun odasında bekleyebilirsiniz," dedi Griffin. "Orada birkaç ziyaretçi sandalyesi var. Uzun sürmez."

Başını salladı ve kapıyı iterek açtı. Oda, hastane sedyesi olmadan boş görünüyordu. İki ziyaretçi sandalyesi, birkaç tedavi tepsisi ve bir tekerlekli tabure, kapının yanındaki kancada asılı duran ve büyükannesinin kişisel eşyaları olduğunu tahmin ettiği bir çantayla birlikte diğer tek mobilya parçalarıydı.

Amanda oturdu, midesi hâlâ sinirle doluydu. Birdie'yi kendi gözleriyle görene kadar rahat edemeyecekti. Belki o zaman bile.

Kapı açıldığında ve önlüklü birkaç hastane çalışanı bir hastane yatağını içeri ittiğinde Şanslı Keçi'deki arkadaşlarına bir güncelleme mesajı atıyordu. Birdie beyaz yatağın üzerinde yatıyordu, mor çizgileri yastıkla parlak, uyumsuz bir şekilde neşeli bir kontrast oluşturuyordu.

Alnında kocaman bir bandaj vardı, birkaç damla kan hâlâ saçlarına yapışmıştı ve çenesinde de başka bir bandaj vardı. Ayrıca bir gözünde ve yanağında koyu morluklar vardı.

Griffin'le konuşmanın verdiği güven duygusu, Birdie'nin fiziksel durumuyla ilgili acı gerçeğe yüzleştğinde yok olmuş gibiydi. Büyükannesi nadiren zayıf görünürdü ama şu anda öyleydi.

"Oh, büyükanne."

Birdie büyükannesinin onu göremediğini bildiği halde ona doğru baktı. "Amanda! Merhaba. Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Hastane çalışanlarından biri yatağın etrafında koşuşturup onu tekrar monitörlere bağlarken sesi zayıf ve kesikti ama her zamanki gibi neşeliydi.

"Tüm kasaba seni konuşuyor. Önce Rafe arayıp Paolo'yla kaza geçirdiğinizi söyledi, sonra da Griffin arayıp aynı haberi verdi. Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm."

"Bu bir karmaşa değil mi? Bu güzel insanlara iyi olduğumu söyleyip duruyorum.

boş yere yaygara koparıyorlar ama kimse dinlemiyor gibi görünüyor."

İki sağlık görevlisi odadan çıkınca Amanda büyükannesinin yatağının yanına bir ziyaretçi koltuğu çekti ve serum takılı olmayan elini tuttu.

"Ne oldu? Sen ve Paolo nereye gidiyordunuz?"

Birdie titrek bir gülümseme verdi. "Bu akşamki potluck için restoranından tamale sipariş etti. Biz de onları Haven Point'ten almaya gidiyorduk. Muhtemelen partiye gelemeyeceğim, değil mi?"

Amanda onun parmaklarını hafifçe sıktı ve hafifçe titrediklerini hissetti. "Ben olsam plan yapmazdım. Merak etme. Her zaman gelecek yıl vardır."

Birdie'nin gelecek yıl da buralarda olabilmesi için sözsüz bir dua etti.

Büyükannesi gözlerini kapattı ve Amanda bir tutam saçı bandajdan uzaklaştırdı. "Sen git ve dinlen. Ben burada olacağım."

Birdie gözlerini açtı ve yoğun bir ifadeyle ona baktı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Odada sadece ikisi olmasına rağmen kelimeleri fısıldadı.

"O da ne?"

"Paolo'nun nasıl olduğunu bilmem gerek. *Gerçekte* nasıl olduğunu. Kardeşin bana hiçbir şey söylemiyor. Gizlilik yasaları hakkında saçma sapan şeyler. Sadece Paolo'nun iyi olacağını bilmem gerek. Bana doğruyu söyleyeceğine güveniyorum. Benim için gidip onu kontrol eder misin?"

"Seni bırakmak istemiyorum büyükanne." Birdie'ye ne kadar nadiren böyle seslendiğini fark etti ama bu ortamda uygun görünüyordu.

"Ben iyiyim. Hiçbir yere gitmiyorum. İstesem ya da buradan çıkmanın bir yolunu bulsam bile bana izin vermezler. Ben iyi olacağım. Onun nasıl olduğunu bilmem gerek."

Büyükannesinin çenesinin inatçı duruşunu tanıdı. Bundan da te, Birdie'nin gözlerindeki çiğ korkuyu gördü.

Amanda hâlâ Birdie'nin durumundan emin değildi. Doktoruyla konuşma fırsatı bulana ve daha fazla test sonucu gelene kadar da bilemeyecekti.

Bu arada, en azından Paolo konusunda içini rahatlatmaya çalışabilirdi, eğer yapabilirse.

İ çekerek öne doğru eğildi ve büyükannesinin başının üstünü öptü. "İyi. Griffin odasının yan tarafta olduğunu söyledi. Gidip onu kontrol edeceğim. Hemen dönerim."

"Teşekkür ederim, canım. O benim hayatımı kurtardı, biliyorsun. Eğer son anda dnmeseydi burada olamazdık."

"Gidip onu kontrol edeceğim."

Odadan çıktı, yan odaya doğru ilerledi ve kapıyı usulca çaldı.

"İçeri gel," diye cevap verdi alçak bir erkek sesi.

Kapıyı iterek açtı, Paolo'yu ya da belki Louise ve Al'i bulmayı umuyordu. Onun yerine Rafe içeride lavaboya yaslanmış duruyordu.

Büyük, sağlam ve güven verici görünüyordu ve kız onun kollarına uçmak istedi.

Ona gözlerindeki endişeyi gizlemeyen küçük bir gülümseme verdi.

"Merhaba. Burada olup olmadığınızı merak ettim."

"Birkaç dakika önce geldim. Birdie beni büyükbabanın nasıl olduğunu öğrenmem için acil bir göreve gönderdi. Bir şeyler öğrenene kadar rahat edebileceğinden emin değilim."

"Az önce MR için götürdüler."

"Radyoloji teknisyenleri Birdie'yi odasına götürür götürmez onu almış olmalılar. Çok acı çekiyor mu?"

"Öyle olmadığını söylüyor ama adrenalinle hareket ettiğinden şüpheleniyorum. Büyükannen için çok üzülüyordu. Onu kontrol etmek için oraya gitmesini engellemek için neredeyse yatağa bağlamak zorunda kaldım."

Birdie'ye gerçekten değer veriyordu, tıpkı onun Paolo'ya verdiği değer gibi. "Hiçbirimizin planladığı gibi bir Noel olmadı, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama çok daha kötü olabilirdi." "Herkes böyle söylüyor. Bu küçük bir teselli ödülü gibi görünüyor, büyükanne gerçekten bir ren geyiği tarafından ezilmiş gibi görüldüğünde."

Yavaş bir gülümseme yüz hatlarını kaldırdı ve nedense bu, her şeyin ötesinde, boğazının sıkışmasına ve gözlerinin arkasındaki yaşların yanmasına neden oldu. Birkaç saniye boyunca onlarla savaştı, sonra bir tanesi döküldü ve yanağından aşağı damladı.

"Hey. Ağlama. İyileşecekler."

"Çok korktum," dedi, sesi küçük ve gergindi. "Onu kaybedemem."

Adam bir anda onun yanındaydı, kolları ona uzanıyordu. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına bastırıp ağlamak istedi. Bunun yerine kollarını ona doladı ve onun güven verici gücüne derinden minnet duydu.

Yanağını onun göğsüne yaslayıp, kalbinin düzenli atışını teninde hissederken, Amanda o anı yeniden yaşadı.

Bir an için tüm korkusu uçup gitmiş ve sadece orada olduğu için derin bir minnet duymuştu.

Ona aşıktı.

Bu bilgi içini yakıp kavuruyor, kendini kandırmanın tüm kalıntılarını yakıp yok ediyordu.

Tamamen aşık. Oh, ne yapmıştı?

Kendini uzaklaşmaya zorlamadan önce onun kucağından birkaç dakika daha rahatlamasına izin verdi.

"Teşekkür ederim. Senin için ağlamak istememiştim."

"Bir kadının kollarımda ağlaması ilk değil ve muhtemelen son da olmayacak."

O çok sevdiği orantısız gülümsemeyi yaptı ve sertçe yutkundu, kendi uyarı işaretlerini nasıl görmezden gelebildiğini ve sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını bile bile ona aşık olmasına nasıl izin verdiğini merak etti.

"Birdie'nin yanına dönmeliyim. Büyükbabanı görmek için onu bir süreliğine yalnız bırakacağımı söyledim."

"Şu ana kadar her şey kontrol ediliyor. Onu bu gece tutmaktan bahsediyorlar. MR sonuçlarını beklememiz gerekecek ama iyi görünüyor."

"Oh, bu iyi. Çok rahatlayacak."

"Birdie'nin durumu nedir? Abuelo'nun her şeyi bilmek isteyeceğini biliyorum."

Ona şu ana kadar ne kadar az şey bildiğini anlatırken, bir yandan da yüz hatlarında ona olan hisleriyle ilgili gerçeği görememesini umuyordu.

"Beni haberdar edin," dedi.

Başını salladı, sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde büyükannesinin yanına kaçtı.

"Anlamıyorum. Neden akşam yemeğine kalamıyoruz? Ben çok açım."

Rafe dikiz aynasından kamyonetinin arka koltuğundaki oğluna baktı.

"Sadece büyükbabamın Shelter Inn'deki parti için sipariş ettiği tamaleleri bırakıyoruz."

"Ya tamale yemek istersem? Tamalelere bayılırım."

"Sen her şeyi seversin, ufaklık."

"Turpları sevmiyorum. Ya da içinde meyveli bağırsaklar olan çikolatalı şekerleri."

Rafe de krem çikolataları pek sevmediğini itiraf etmek zorundaydı. Ona her gün iyi bir şekerleme ya da çikolata kaplı badem verin.

Bu ayak işi Rafe'ye oldukça gereksiz görünmüştü ama Paolo ısrar etmişti. Birdie'nin iyi olduğuna dair güvence aldıktan sonra Paolo tamalelerden başka bir şeye odaklanamamıştı.

"Herkes lokantadan potluck'a tamale götüreceğime dair söz verdim. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," demişti kararlı bir şekilde.

"İnsanların anlayış göstereceğinden eminim. Kötü bir araba kazası, tamale sözünü yerine getirmemek için harika bir bahanedir," demişti Rafe ona.

Paolo ikna olmamıştı. "Kuzenin dört düzine tamale yapmak için onca zahmete girdi ve ben zaten paralarını ödedim. Biri yemezse çürüyüp gidecekler. Yiyecek israfından ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

"Evet. Biliyorum."

"Onları alıp benim için Shelter Inn'e götürürseniz benim için çok anlamlı olur, ama çok zahmet olaksa bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Rafe gözlerini devirmişti. Büyükbabası suçluluk duygusu aşılakta çok başarılıydı. Hastane yatağında yatan, yüzünün her yerinde morluklar ve kesikler olan bir adama hayır demek zordu.

İşte birkaç saat sonra, yanında yolcu koltuğunda alüminyum servis tepsileri içinde dört düzine tamale ile büyükbabasının üst düzey apartmanına gidiyor, lezzetli kokularını yayıyor ve kendi midesinin guruldamasına neden oluyordu.

Bunları ailesinin restoranından alırken kendisi için de biraz sipariş etmeliydi. El yapımı tamaleler her zaman onun

Gerçi bunun daha çok büyükannesinin mutfağının etrafında toplanan herkesle ilgili anılarıyla ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Hep birlikte çalışırlar, masala hamurunu kurutulmuş mısır kabuklarına yayarken gülerler ve hikayeler anlatırlar, iç malzemeyele doldururlar, dikkatlice sararlar ve kaynatırlardı.

Büyükannesi öldüğü için bu anılara daha da çok değer veriyordu.

"Eve dönerken durup bir şeyler alabiliriz," dedi oğluna şimdi.

"Bir Happy Meal alabilir miyim?"

Apartmanın önüne park ettiklerinde, "Göreceğiz," dedi.

Ne yazık ki fast food, kendi tamalelerini sıfırdan yapmak için üç saat harcamasından çok daha olası bir seçenektir.

Kollarında dört servis tepsiyle binaya girer girmez, bir partinin tüm hızıyla devam ettiği belliydi. Duyabiliyordu Lobinin hemen ötesindeki dinlenme odasının ses sisteminde Noel müziği çalıyordu ve üç kadın uzun masalara yiyecek malzemeleri yerleştiriyordu. Geniş toplantı alanını kaplayan en az bir düzine yuvarlak masa ve sandalyeler, kırmızı masa örtüleriyle kaplanmış ve minyatür Noel ağaçları.

Rafe'ye yaşlılar yurdunun tüm sakinleri toplanmış gibi gelmişti ama partinin resmi olarak başlamasına daha yirmi dakika olduğunu sanmıyordu.

Onu ilk gören kişi, yeğeni McKenna ile birlikte huzurevini işleten Liz Shepherd oldu. Ona doğru koştu. "Ah, Rafe. Büyükbaban ve Birdie hakkında çok kötü haberler var. Onlar nasıl? Gelişme var mı?"

"İyiler. İkisinde de kesikler ve çürükler var. Büyükbabamın sırtı oldukça ağrıyor ve incinmiş olabilir. Röntgenlerden anlaşıldığı kadarıyla kırık kemik yok. Doktorlar ikisini de sabaha kadar gözlem altında tutmaya karar verdi ama her şey yolunda giderse yarın Noel arifesinde buraya dönüp sorun çıkarabilirler."

Gözlerini kapadı ve neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. "Tanrıya şükür. Hepimiz çok endişelendik. Yemeği iptal etmeyi düşündük ama McKenna ve ben bunun Birdie ya da Paolo'nun yapmamızı isteyeceği son şey olacağından şüpheleniyorduk."

"Kesinlikle doğru. Bir şey öğrenmeyi hoş karşılayacaklarından şüpheliyim.

onlar yüzünden iptal edildi. Hatta Paolo, Rosita'dan sipariş ettiği tamaleleri almam için beni gönderdi."

"Nefis kokuyorlar," diye haykırdı kocası Steve.

"Biliyorum," diye ekledi Isaac. "Çok acıktım."

"İkiniz de akşam yemeğine kalmalısınız." Liz'in yüz ifadesi sertti.

"Tonlarca yemeğimiz var."

Isaac onun elini çekiştirirdi. "Yapabilir miyiz baba? Kekleri bile var!"

Oğluna baktı. Isaac acıkmıştı. Rafe'in canı sosyalleşmek istemese de, acil serviste geçirdiği stresli bir öğleden sonra kuzeninin yemeklerinden birkaç tane yemeyi tercih edeceğini kabul etmek zorundaydı.

tamale yemeyi tercih ederim. Tamam, belki bir de kek.

Demografik yapı apartmanda yaşayan yaşlılara doğru kayarken, muhtemelen aile bireyleri olan çok sayıda genç insan da vardı. sakinlerinin üyeleri. Onların arasında yabancılık çekmezlerdi. "Eğer eminseniz bir süre kalıp bir tabak yemek yiyebiliriz.

Yeterince var. Her şey çok lezzetli görünüyor."

"Yaşasın." Liz onun koluna dokundu. "Güven bana, bir sürü var!"

İstediginiz yere oturun. Birkaç dakika içinde başlamamız gerekiyor."

"Gidip arkadaşlarımı görebilir miyim?" Isaac McKenna'yı işaret ederek sordu

Dodd'un iki sevimli kızı bir köşede yere oturmuş, Birdie'nin köpeği Dash'i seviyorlardı.

"Tabii, bu odada kaldığın sürece. Koridorlarda koşturmak için ayrılamazsın. Anladın mı?"

Isaac şiddetle başını salladı. "Söz veriyorum."

Oğlu aceleyle uzaklaşırken Rafe oturacak bir yer aradı ve iyi bir arkadaş olarak gördüğü Travis Dodd'u gördü. Rafe masasına doğru ilerlerken, Birdie ve Paolo'yu soran insanlar tarafından birkaç kez durduruldu, hepsinin yüzünde gerçek bir endişe vardı.

Buraya taşınmak büyükbabası için iyi olmuştu. Yeni arkadaşlar edinmiş, eskileriyle yeniden bağlantı kurmuş ve kendisini önemseyen bir topluluk tarafından kuşatılmış gibi görünüyordu. Rafe, Rosita'nın ölümünden sonra Paolo için evini satıp buraya taşınmanın kolay olmadığını biliyordu ama şimdi akıllıca bir karar olmuştu.

Özellikle Birdie büyükbabasına iyi gelmişti. Onun sıcaklığı ve nezaketi, kederini yavaş yavaş atlatmasına yardımcı olmuştu.

Paolo bu kadına kesinlikle değer veriyordu. Rafe'nin aralarındaki büyüyen ilişkiye dair şüpheleri varsa bile, o öğleden sonra büyükbabasının ona karşı duyduğu derin ilgiye tanıklık ettiğinde bu şüpheler silinip gitmişti.

Düşünceleri doğal olarak Birdie'den torununa kaydı, ancak Amanda bugünlerde aklından hiç çıkmıyor gibiydi. Gün boyunca rastgele anlarda, o küçük serpintiyi düşünüyordu Burnundaki çiller, geniş şenlikli kazak koleksiyonu, bir anda ortaya çıkabilen yumuşak gülümsemesi.

Büyükbabasının hastane odasına girer girmez, Rafe rahatlama ve huzur hissetmişti, garip, alışılmadık bir güvence. oradaydı, karşısına çıkan her şeyle başa çıkabilecek gücü bulabilirdi.

Kızın kollarına yığıldığı, çalkantılı bir denizde can simidiymiş gibi ona sıkıca sarıldığı o anı hatırladı.

Ona hayatında ihtiyacı vardı. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Amanda Taylor onun ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Kendini onun varlığının dokusuna işlemişti.

"Hey, Rafe," dedi Travis kısık bir sesle, uyuyan oğlunu kucağında tutarken. "Büyükbabana olanları duyduğuma üzıldüm. O nasıl?"

Liz'e ve diğer herkese verdiği cevabın aynısını vererek masaya oturdu.

Burada yemek için kalmak da iyi bir fikirdi, diye düşündü Rafe daha sonra, ikinci tamalesini bitirip James Johnson'ın apartman dairesinin verandasında tütsülediği lezzetli göğüs etinden son ısırığını alırken.

Yemekler lezzetli ve boldu ve arkadaşlık bir şekilde sakinleştiriciydi. En önemlisi, Isaac eğleniyordu ve artık Rafe'in o gece ona ne yedireceğini düşünmesi gerekmeyecekti.

Kâğıt tabağını Steve Shepherd'ın getirdiği çöp kutusuna götürmek için ayağa kalktı ve bir kek almayı düşünürken dikkatini apartmanın girişine yeni giren bir kadın çekti, Dinlenme odasının dışında.

Kalbi, yeni gelenin Amanda olduğundan emin olmadan önce bile tanıdığı için küçük bir tekme atar gibi oldu. Dinlenme odasının girişinde durmuş, Natalie Shepherd ve McKenna Dodd ona sarılmak için aceleyle odadan çıkana kadar biraz kaybolmuş görünüyordu.

Zor zamanlarında ona yardım edecek iyi arkadaşları olduğu için ne kadar mutlu olduğunu düşünüyordu ki Isaac masadan fırlayıp ona doğru koştu.

"Hey! Bu benim arkadaşım! Merhaba, Amanda."

Yüz hatları yumuşadı ve ona sarılmak için diz çöktü. Rafe oğlunu almak niyetiyle sandalyesinden kalktı, ama Amanda onu bırakmak için acele etmiyor gibiydi.

Sanki onun tatlı huylu tesellisine ihtiyacı varmış gibi çocuk gitti.

Rafe gruba katılırken o da ayağa kalktı. Isaac sanki onu bırakmaya korkuyormuş gibi eline yapıştı.

Evet. Nasıl hissettiğini biliyorum, evlat.

Amanda onun bakışlarıyla karşılaştığında, bir an için yeniden onun kollarına atılmak ister gibi göründü. Neredeyse kollarını uzatacaktı ama sonra Amanda bir nefes alır gibi oldu ve arkadaşlarıyla konuşmaya geri döndü.

"Seni bu gece burada görmeyi beklemiyordum," diyordu McKenna. "Büyükannenle birlikte hastanede kalacağından emindim."

"Planımız bu. Hemşireler benim için bir uyku koltuğu getirebileceklerini, böylece gece onunla kalabileceğimi söylediler. Onu bir an bile yalnız bırakmak içime sinmiyor ama Dash için endişeleniyordu ve gelip onu kontrol etmemi ve gece için birkaç eşyasını almamı istedi. CPAP'i, kendi geceliği, sesli kitabını dinleyebilmesi için kulaklıklar. Bu tür şeyler."

"Dash iyi," diye güvence verdi McKenna. "Kızlar onu misafir olarak ağırlamayı çok seviyor. Onunla kimin yatacağı konusunda kavga ediyorlar. bu gece."

"Bu Birdie'nin içini rahatlatacaktır."

"Akşam yemeği yedin mi?" Liz her zamanki besleyici tavrıyla sordu. "Hazır buradayken bir şeyler atıştırmalısın."

Amanda yıkılmış görünüyor. "Acilen hastaneye dönmeliyim."

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Yemek yiyecek için kendine on dakika daha *ayırman* büyükannen için bir fark yaratmayacak ama kendini daha iyi hissetmene kesinlikle yardımcı olacak. Ona iyi bakabilmek için kendine de iyi bakmalısın."

Görünüşe göre tam da doğru argüman buydu. Bir süre sonra Amanda başını salladı ve geniş bir yiyecek yelpazesıyla donatılmış masaya doğru ilerledi,

Isaac hala onun elini tutuyor.

Rafe sonunda, "Oğlum, bırak da Amanda yiyecek bir şeyler alsın," diye araya girdi. Isaac ona oldukça otoriter bir ses tonuyla, "Yanımıza oturabilirsin," dedi.

Rafe oğluna belki de Amanda'nın arkadaşlarıyla oturmayı tercih edeceğini söyleyemeden kabul etti.

"Yapacağım. Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Isaac mutlu bir şekilde başını salladı ve sandalyesine dönerek Rafe'i de aynı şeyi yapması için yalnız bıraktı.

Birkaç dakika sonra Amanda masalarında Isaac ve Travis'in arasındaki boş koltuğa oturdu. Tabağına biraz meyve, küçük bir dilim hindi ve Rosita'dan aldığı tamalelerden birini eklemişti.

"Sen gittiğinde büyükannen nasıldı?" diye sordu. Büyükbabası normal bir odaya alınır alınmaz hastaneden ayrılmıştı. O sırada ailesi Paolo'yla kalmak için gelmişti ve Rafe'nin Isaac'i kız kardeşinin evinden alması gerekiyordu.

Joe ve Crista tatili ailesiyle geçirmek için eyalet dışına çıkarken o da kardeşinin köpeğine bakıyordu, bu yüzden Sophie'yi dışarı çıkarmak için önce kendi evinde durmak zorunda kaldı.

"Öğleden sonrasının çoğunu uyuyarak geçirdi," diye yanıtladı Amanda. "Doktor adrenalinin ve ona verdikleri ağrı kesicilerin etkisiyle böyle olmasının normal olduğunu söyledi. İyi hissettiğini söylüyor ama ben yine de endişeliyim."

"Doğal olarak."

Kırmızı plastik bardağından bir yudum aldı. "Seni ve Isaac'i burada görmeyi beklemiyordum."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bütün mesele buydu. *Abuelo*, Haven Point'teki restorandan sipariş ettiği tamaleleri almam için ısrar etti. Buraya geldiğimizde tüm bu güzel yemeklere hayır demek zordu."

Gözleri hâlâ yorgun görünmesine rağmen gülümsedi. Başını omzuna yaslayıp uyumasına izin vermek istedi.

On dakika boyunca masalarında kaldı ve çoğunlukla Travis ve McKenna ile konuştu. Kızın hindiden sadece birkaç ısıruk, tamale'nin yaklaşık üçte birini ve birkaç çilek yediğini fark etti.

Isaac yaklaşık yarısı kadar dayandı, tabağını aceleyle bitirdi ve sonra Dash ve Dodd kızlarıyla bir kez daha oynamak için acele etti.

Sonunda Amanda masadan uzaklaşarak tabağını aldı.

"Gitsem iyi olacak. Eşyalarını almak için Birdie'nin dairesine gitmem gerekiyor, sonra da hastaneye dönmem gerekiyor."

McKenna ayağa fırladı ve ona tekrar sarıldı. Amanda arkadaşını kucaklarken çenesi hafifçe sallanıyordu. Cesur bir duruş sergiliyordu ama her an çatlamaya hazırды.

Kadın tabağını çöpe götürdükten sonra bir süre oturdu ve sonunda kendisi ayağa kalktı.

"Benim için Isaac'e göz kulak olur musun, sadece birkaç dakikalığına. anlar?" diye sordu McKenna ve Travis'e. "Amanda'nın bir şey taşımak için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

McKenna kocasıyla Rafe'in tam olarak anlayamadığı bir bakış alışverişinde bulundu, sonra gülümsedi ve eliyle bir kışkırtma hareketi yaptı. "Git. Çok naziksin. Isaac iyi olacak. Ona göz kulak olacağız."

Teşekkür ederek başını salladı ve garip bir tedirginlikle oradan ayrıldı. Arkadaşının çöpçatanlık yapmaya çalıştığından şüpheleniyordu ve bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

Amanda'ya karşı büyüyen hisleri bu kadar açık mıydı?

Evet, muhtemelen. Muhtemelen.

Rahatsızlığını bir kenara iterek koridorda aceleyle ilerledi. Birdie'nin kapısının kilidini açmak için anahtarlığı kullanırken Amanda'ya yetişti; kapının üzerinde tatil çelengi ve neşeli bir kardan adam süsü nöbet tutuyordu.

Adam yaklaşırken Amanda şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Merhaba," dedi, adamın onu neden takip ettiği konusunda kafasının karıştığı belliydi.

"Eşyalarınızı arabanıza taşımak için yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Bu açıklama ona bile saçma gelmişti ama kız ya fark etmemişti ya da bundan bahsetmeyecek kadar iyi huyluydu.

"Teşekkür ederim. İyi olacağıma eminim ama bunu düşünmeniz çok hoş."

Tarçın ve şeker kokan dairenin kapısını açtı. Tezgâhın üzerinde kurabiyelerle dolu iki soğutucu raf gördüğünde bunun nedenini anladı.

"Birdie daha önce yaptığı kurabiyeleri potluck için götürmemi istedi ama tatlıları bol gibi görünüyor. Isaac ve senin için bir poşete biraz koyacağım. Birkaç tane yiyebilir ve Noel Baba için de birkaç tane koyabilir."

Çekmecelerden birine uzanıp bir torba çıkardı ve içine kurabiye koymaya başladı. Amanda insanlara yardım etmeyi severdi. Kendi duygularıyla da bu şekilde başa çıktığından şüpheleniyordu.

"Kurabiyeleri bir torbaya koyabilirim," dedi ona. "Neden Birdie'yi rahatlatacak şeyleri toplamaya çalışmıyorsun?"

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Hastaneye götürmeniz için bir çantaya birkaç kurabiye de bırakabilirim. Belki hemşireler bunu takdir eder."

"Birdie bundan hoşlanırdı. Teşekkür ederim."

Kız onun yanından geçip gitti ve adam kızın birden ne kadar gergin görüldüğünü, sanki kontrolünün ince dış örtüsünün çatırdamaya başladığını düşündü.

Birkaç dakika sonra, elinde eşyalarla dolu büyük bir bez çanta ve yüzünde hüznü bir ifadeyle yatak odasından çıktı. "Listesindekilerle başladım ve sonra daha fazlasını düşünmeye devam ettim. Terlikler, sevdiği bir losyon, yarın evde giymesi için kıyafetler."

"İyi fikir."

"Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim. O hastane yatağında çok zayıf görünüyor."

Seksen yaşının her biri ve daha fazlası."

Hiç beklenmedik bir anda Amanda gözyaşlarına boğuldu. Elindeki çantayı yere bıraktı ve elleriyle yüzünü kapattı. Başka ne yapacağını bilemeyen Rafe iki adımda onun yanına ulaştı ve kollarını ona doladı.

"Özür dilerim. Sanırım gecikmiş bir tepki ya da onun gibi bir şey olmalı." "Anlaşılabilir. Zor bir gün oldu. Yine de o iyi. İkisi de iyi olacak."

Bir an ağladı, sonra gevşedi ve tezgâhın üzerindeki Fındıkkıran askerleriyle süslü kutudan bir mendil aldı.

"Berbat durumdayım."

Dağınıksa bile çok güzeldi. Şimdiye kadar gördüğü en güzel dağınıklık. Gözlerini sildi. "Onu çok seviyorum. Neler olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum."

"O iyi," diye tekrarladı. "Büyükkannenizin birkaç gün içinde eski neşeli haline döneceğinden hiç şüphem yok."

Sulu bir gülümseme verdi. "Umarım öyledir."

"Olacak. Birdie serttir. Torununa aktardığı bir şey."

Kısa kahkahasının sesi inançsızlıkla karışık sertti. "Ben sert olmaktan çok uzağım. Tam tersiyim. Beni aradığından beri tam bir enkaz halindeyim."

kazayla ilgili haberler."

"Sana bu şekilde söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim. Yüz yüze gelecek vaktim yoktu ve mümkün olan en kısa sürede hastaneye gelebilmeniz için size telefonda hızlıca söylemenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Hayır, iyiydi. Çok tatlıydınız. Teşekkür ederim."

Kız ona öyle titrek bir gülümseme verdi ki, sanki elini uzatıp göğsüne bir yumruk indirecek gibiydi. Kendine engel olamayan Rafe, kumral saçlarından bir tutamı kızın yüzünden çekti. Yeşil gözlerini kocaman açarak ona baktı. Kendine engel olamadı. Eğildi ve onun alnından öptü.

"Sen bir pislik değilsin," diye mırıldandı. "Sen muhteşem Amanda Taylor'sın. Bunu başarabilirsin."

Ona karşı iç çekti, gözleri kapalıydı. Şefkat adamın içine işledi ve kendine engel olamadı. Ağzını yavaşça onunkine bastırdı, fısıltı yumuşaklığında bir öpücük.

Tek yapmak istediği buydu ama öpücüğü kesmek niyetiyle ağzını hafifçe uzaklaştırdığında, küçük bir ses çıkardı ve daha yakına eğildi, ağzı onunkinin altında hareket etti.

Mike onu arayıp Paolo ve Birdie'den bahsettiğinden beri Rafe ilk kez yeniden nefes alabildiğini hissetmişti. Burada, Amanda'nın yanında, sonunda huzur bulmuştu.

Ona hayatında ihtiyacı vardı. Sadece oğlu için değil, kendisi için de.

Çünkü

Uzun zamandır başına gelen en iyi şeydi ve onun gitmesine izin vermek istemiyordu.

Öpüşmenin uzun sürdüğünü sanmıyordu ama o kısacık anda Rafe ona aşık olduğundan emindi. Bu bir karasevda ya da geçici bir çekim değildi. Kalbinde ve ruhunda kök salmış, derin ve kalıcı bir aşktı.

Onu daha yakına çekti, sıcaklığına ve yumuşaklığına ihtiyaç duyuyordu. Dudaklarını onun ağzından yanaklarına doğru izledi, böylece tuzlu dudaklarını öpüp uzaklaştırabilecekti.

Gözyaşlarının kalıntıları.

Ona baktı, gözleri bulanık bir yeşildi, sonra aniden sanki bir büyüden çıkıyormuş gibi birkaç kez göz kırttı.

"Dur. Lütfen dur."

Küçük, sıkıntılı sesindeki titreme onu delip geçti ve hemen oradan ayrıldı. "Sorun nedir?"

"Bu!" Acelesinden neredeyse tökezleyerek uzaklaştı. "Bunu istemiyorum, Rafe. Bunu isteyemem."

Kadının kendisini, kastettiği "bu" her neyse onu çok isteyen biri gibi öptüğünü belirtmekten kaçındı. Sadece küçük bir rahatlama öpücüğü niyetindeydi. Öpücüğü derinleştiren, onu kendine çeken, kollarını boynuna dolayan ve yumuşak kıvrımlarını ona bastıran o olmuştu.

Kendisini öpmesini istemeyen bir kadınla asla ama asla tartışmazdı ama duyguları konusunda da net olması gerekiyordu.

Ondan uzaklaştı ve onunla yüzleşti. "İstemediğin şeyin tam olarak ne olduğundan emin değilim ama sana bir şey söylemem gerekiyor. Ben düşüyor olabilirim

Sana aşığım."

Bu kelime kulağa basmakalıp geliyordu ve duygularını ifade etmek için hiç de yeterli değildi, bu yüzden tekrar denedi.

"Aslında, bu konuda hiçbir *güç* yok. Sana aşık oluyorum. Bir süredir öyleyim."

Kız ona baktı, gözleri şoktan kocaman olmuştu. Onun ne düşündüğünü anlayamadı ve aniden bunu yapmak için berbat bir zaman seçtiğini fark etti, zaten büyükannesini hakkında duygusal bir iniş çıkış içindeydi.

Artık buna engel olamazdı. Geri adım atmasının imkânı yoktu.

Şansını denedi ve kızın eline uzandı, parmaklarının titrediğini hissetti.

"Amanda, bilmen gerek. Caitlin'den beri kimseyi önemsememe izin vermedim. Kimseyi önemsemek *istemedim*. Hayat bu şekilde daha kolay görünüyordu.

Daha güvenli. Ama bir şekilde hayatıma girmeyi başardın. Kalbime."

Bir kalp atışı için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, korku, şefkat ve içini anında dehşetle dolduran bir keder dışında hepsini tanımlayamayacağı kadar birbirine karışmış sayısız duygu gördü.

Parmaklarını onunkilerden ayırdı ve avuçlarının içine doğru kıvrıldı.

"Ben de seni önemsiyorum, Rafe. Sen ve Isaac ikiniz de. Nasıl umursamayayım?"

Keskin bir nefes aldı ve sonra nefesini aceleyle dışarı verdi. "İ Sana karşı hislerim var. Ama bu yeterli değil. Bunu istemiyorum. Seni sevmek istemiyorum."

Kadının sözleri karşısında içinde uğuldayan yakıcı acıyı beklemezdi - acı, kayıp ve onun oyup pençelemesi için kırılğanlığının yumuşak karnını ortaya çıkardığı için kendine duyduğu öfke.

"Hiç mi aşk istemiyorsun?" Sormak zorunda kaldı. "Ya da sevmek istemiyorsun

Ben mi?"

Gözlerini tekrar kapattı. Gözlerini açtığında berrak ve duygusuzdu, hissedebileceği her şey ondan saklanmıştı.

"İkisini de. Çok şey kaybettim, Rafe. Bunu tekrar yaşayacak kadar güçlü değilim."

"Neyin içinden?"

Gözlerini kaçırdı. "Aşk konusunda pek iyi bir geçmişim yok. Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm adamla bir kez nişanlandım, kendi dikkatsizliği yüzünden ölen bir adamla. İkinci kez neredeyse nişanlanıyordum.

eski karısına hala aşık olduğuna karar veren bir adam. İlki beni neredeyse mahvediyordu. Sanırım ikincisi içimde bir şeyleri sertleştirdi."

Elbette Jake'i biliyordu. Oradaydı ve adamı hayatta tutmak için savaşıyordu. Diğerleri ise sürprizdi.

"İkinci adama ne oldu?" diye sormak zorunda kaldı.

Ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. "Ben'in taptığım iki çocuğu ve aniden onu geri istediğine karar veren eski bir karısı vardı. Kızlarının iyiliği için ikimiz de tekrar denemeleri gerektiğini biliyorduk."

"Özür dilerim."

Küçümseyici bir hareket yaptı. "Onu hâlâ seviyordu. Bir parçam Bunu biliyordum ama bir aile kurmayı o kadar çok istiyordum ki uyarı işaretlerini görmezden geldim."

Yutkundu ve tekrar başka tarafa baktı. "Ben'i özlemiyorum. Gerçekten özlemiyorum. Ama o kızları kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorum. Onları iki yıldır görmedim ama Hâlâ buradalar," dedi göğsüne vurarak.

Kalbi kırılmış olmalıydı. Isaac'e karşı olan nezaketini ve aralarında oluşmuş gibi görünen bağı düşündü.

"Oğlunuza zaten tapıyorum," diye devam ederek onun düşüncelerini doğruladı. "Eğer gerçekten... onu ve seni önemsememe izin verirsem, ikinizle birlikte bir gelecek hayal etmeye başlarsam ve sonra bu... bir şekilde gerçekleşmezse, bunu başaracak gücüm olacağını sanmıyorum."

Onun kendini koruma içgüdüsüne nasıl karşı çıkabilirdi? Bunu çoğu kişiden daha iyi anlıyordu. Kendisi de aynı şeyle mücadele ediyor, bir başkasına tekrar çekip gitme gücü vermeyi reddediyordu.

Yine de kalbini ona vermişti ve şimdi endişelendiği her şeyi doğruluyor gibiydi. Kız da ondan uzaklaşıyordu.

"Bize bir şans bile vermeyecek misin?" diye sordu sesi hırçınlaşarak.

"*Biz diye bir şey yok, Rafe. Biz komşuyuz. Umarım bir şekilde arkadaş kalabiliriz. Ama hepsi bu kadar. Yardımın için teşekkür ederim. Eve geri dönmem gerek.*" hastane."

Zihninde kelimeler uçuşuyordu, karmakarışık argümanlar ve yalvarışlar, ama

Bir şekilde o anda hiçbirinin işe yaramayacağını hissetti. Başka çaresi kalmayınca döndü ve daireden dışarı çıktı.

Kadın da onu takip etti, çantası omzundaydı.

Ona çantayı taşımasına yardım etme şansı bile vermedi. Adam çantayı ondan alamadan ve başka bir şey söyleyemeden, kadın aceleyle otoparka açılan en yakın yan kapıdan çıktı.

O gittikten sonra Rafe uzun bir süre koridorda durdu ve kendini uzun zamandır hiç olmadığı kadar kötü hissetti.

Henüz kimseyle konuşmaya hazır değildi, ta ki kızın onu açıkça reddetmesinin, ondan arkadaşlıktan öte bir şey kabul etmeyi reddetmesinin acısını özümseyecek bir an bulana kadar.

Caitlin onu terk ettiğinde, bağımlılığına teslim olmuştu.

Amanda kendi korkularına teslim oluyordu.

Sert bir itfaiyeci ve sağlık görevlisiydi, ne yapacağını bilmediği, içgüdüleri ve tecrübesiyle hareket etmek zorunda kaldığı tehlikeli durumlara balıklama atlamaya alışkındı.

Kolu aniden ağrımaya bağılamış, ona gükran Günü'nden sonra çatıda mahsur kalmış, güvenli bir yere tırmanmaya korkan Pearl Barnes'ı hatırlatmıştı. Ancak Rafe onunla yatıştırıcı sözlerle konuştuktan sonra hareket etmişti, onu yeterince sakinleştirmiş ve ona izin verecek gücü bulabilmişti.

Onu kovaya bağlayın ki aşağı çekilebilsin.

Amanda ile bu konuyu konuşarak halledemezdi. Sunduğu her şeyi reddediyor, elinden tutup güven ve huzur bulmasına yardım etmesine izin vermiyordu.

Yolunu kendi başına bulmak zorundaydı.

Bunu yapıp yapamayacağını ya da denemeye istekli olup olmadığını bilmiyordu. Tüm belirtilere göre, o kapıyı sıkıca kapatıyor, onu dışarıda bırakıyordu.

Tek bildiği önceliğinin Isaac olması gerektiği idi. Oğlu annesini kaybederek yeterince acı çekmişti. Rafe onun duygusal sağlığını daha fazla riske atmayı göze alamazdı.

Ne kadar acı verirse versin, onun gitmesine izin vermek zorundaydı.

O bir korkak ve aptaldı.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, Amanda koşarak otoparka gitti.

Zayıflığından dolayı kendini hor görerek arabasına tırmandı ve motoru çalıştırdı. Soğuk direksiyon simidi parmaklarını ağrıtıyordu ama eldivenlerini çıkarmak için zaman ayırmak istemedi. Uzaklaşmak zorundaydı.

Hızla otoparktan çıktı ve karanlık gecede arabasını sürdü; ay, karın habercisi olan mürekkep rengi bulutlar tarafından gizlenmişti.

Hastaneye varmadan önce kendini toparlaması gerektiğini yoksa Birdie'yi üzeceğini bildiğinden, iş kıyafetlerini yoga pantolonuyla değiştirebilmek için eve koşmaya karar verdi. hastanede uyumak için rahat.

Birkaç dakika daha geçmesi büyük olasılıkla büyükannesi için bir fark yaratmayacaktı.

Noel ağacı pencerede neşeyle parlıyordu, Amanda'nın şu anda hissettiklerinin tam tersiydi. Yatağına tırmanmak, yorganı başına çekmek ve Rafe'den gelen o telefonla başlayan bu korkunç gün hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordu.

Rose Cottage'ın kapısını açtığı anda, Oscar ve Willow onu karşılamak için dışarı çıktılar, uzun kuyrukları sallanıyordu ve bir an için yere çöktü, onların sıcak yumuşaklığının rahatlığına ihtiyaç duyuyordu.

Daha sevecen olan Willow, başıyla onun kolunu dürttü. Oscar bile sabırla onu kucağına almasına izin verdi. Onları okşadıkça daha fazla gözyaşı döktüğünü hissederek dehşete kapıldı.

Sana aşık oluyorum. Bir süredir öyleyim.

Sert ve katı yürekli Rafe Arredondo'nun kalbini ona açtığını düşündüğünde, daha fazla gözyaşı Oscar'ın kürküne dökülmek üzere aşağı kaydı.

Gözyaşlarına bir süre tahammül ettikten sonra onları itti ve birkaç derin, temizleyici nefes aldı. Onu kendinden uzaklaştırmakta haklıydı. Asla birlikte olamayacaklarını her zaman biliyordu.

Yalnız olmaktan memnundu. Arkadaşları, dükkânı, gönüllü işleri ve kedileri vardı.

Tamam, belki bir parçası başka bir şeyi arzuluyordu. Ama ne pahasına? Aşk kırılıyordu. Geçiciydi. Sevdikleri bir anda yok olabilirdi, kader ya da kendi tercihleriyle. Birdie'nin geçirdiği kaza bunu kesinlikle pekiştirmişti.

Rafe'le sadece birkaç kısa öpücükten fazlasını paylaşmışken, şimdi çok fazla acı çekiyordu. Onu ve Isaac'i tamamen ve çekincesiz sevmesine izin verirse, sonunda tamamen mahvolabilirdi. İşler yolunda gitmedi.

* * *

"Ben iyiyim canım. Benim için telaşlanmana gerek yok."

"Ya ben senin üzerine titremeyi seviyorsam?" Amanda ertesi gün öğleden sonra Birdie'nin etrafına battaniyeyi daha sıkı sararak büyükannesinin Shelter Inn'deki dairesinde en sevdiği koltuğunda sıcak ve rahat olduğundan emin olurken gülümseyerek Dash'in yerden onu koruyarak izlediğini söyledi.

Birdie Amanda'nın eline dokundu, kendi eli de öğleden önce çıkarılan serum hattından kaynaklanan morluğu açıkça gösteriyordu. "Seninle benim ilgilenmem gerekiyor. Rollerimizin tersine dönmesinden hoşlanmıyorum."

Amanda Birdie'nin başının üstünü öptü. "Sana yardım etmeme izin vermenin zamanı gelmişti, değil mi? Şimdi ben Noel Arifesi yemeğimizi hazırlarken sen de rahatla ve biraz kestir."

Birdie iç çekti. "Son yirmi dört saattir tek yaptığım uyumakmış gibi hissediyorum."

"Bu gayet iyi. Vücudun sana ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu söylüyor." "Keşke vücudum bazen çenesini kapasa," diye mırıldandı Birdie. "O zaman izleyecek bir şeyler bulmana yardım edebilir miyim?"

"Tabii. Benim için iyi bir Noel filmi bul. Ne kadar romantik olursa o kadar iyi."

Amanda, kendi profiline kaydettiği yayın servislerinden birinden büyükannesinin cihazına bir film seçti. Kısa süre sonra açılış Krediler oynuyordu ve Amanda akşam yemeği için gerekli malzemeleri bulmak üzere mutfağa gitti.

Birlikte yapmayı planladıkları lazanya için her şeyi topladığında, Birdie'nin gözleri kapanmış ve horlamaya başlamıştı

Yumuşakça.

Büyükannesi rüzgârda titreyen kâğıt kadar ince bir taç yaprağı gibi kırılgan görünüyordu, özellikle de morlukları ve o bembeyaz bandajıyla.

Gözlerini her kapadığında uykusunu bölen hemşireler, yardımcılar ve doktorlarla hastanede geçirdiği bir geceden sonra Amanda, büyükannesinin koltuğunun yanındaki kanepeye kıvrılıp birkaç gün kestirmek istedi.

Birdie ondan çok daha dayanıklıydı. Büyükannesi gelip gitmelere hiç şikâyet etmeden katlanırken, Amanda koridora çıkıp kapıya Rahatsız Etmeyin yazılı büyük bir levha asmak istemişti. İyileşme Süreci.

Biri usulca kapıyı çaldığında lazanya için soğan doğruyordu. Ellerini hızlıca yıkadıktan ve sulanmış gözlerini bir mendille sildikten sonra cevap vermek için odayı geçti.

Erkek kardeşi diğer tarafta duruyordu. Kapı aralığından Birdie'nin uyuduğunu görünce kısık bir sesle, "İkinizi kontrol etmeye geldim," dedi. "Kızımız nasıl?"

Amanda onunla birlikte koridora çıktı, böylece onun dinlenmesini engellemeden konuşabileceklerdi. "İyi olduğunu söylüyor ama bilmiyorum. Çok yorgun."

"Hiç şaşırmadım. Hastaneler iyi bir gece uykusu çekmek için berbat yerlerdir."

Evet, önceki gece bu dersi iyi öğrenmişti.

"Sen de dinlenmelisin," dedi ağabeyi ve onun gözlerinin altındaki halkaları ve ağzının etrafındaki yorgunluk çizgilerini görüyor olması gerektiğini biliyordu.

"Ben iyiyim. Akşam yemeğimizi hazırladıktan sonra dinleneceğim."

"Birdie'nin meşhur lazanyasını mı yapıyorsun?"

"Tabii ki. Bu bizim Noel arifesi geleneğimiz, değil mi? Onunki kadar güzel olmayacak ama bu akşamdan sonra sizin için bolca yemek artığı olacak. buradasın."

Griffin'in Noel arifesinde Natalie'nin ailesiyle Steve ve Liz'in evinde akşam yemeği yemek üzere önceden yaptığı planlara sadık kalması konusunda anlaşmışlardı. Daha sonra büyükannelerine göz kulak olmak için gece vardiyasına kalacaktı.

"Nefis. Yemeğimizi bitirir bitirmez buraya döneceğim."

"Noel arifesini Nat ile geçirmek istemediğine emin misin? Kanepede uyuyabilirim."

Kaşlarını çattı. "Dün geceyi hastanede rahatsız bir koltukta geçirdin. Kanepede bir tane daha içmene gerek yok. Hayır. Burada kalmaktan memnunum. Nat ve ben Noel arifesini birlikte geçirmek için hayatımızın geri kalanına sahibiz."

Sözleri açık bir yaradaki el dezenfektanı gibi yakıcıydı. Bir gün önce aceleyle binadan uzaklaştığından beri ne Rafe'yi ne de Isaac'i düşünmesine izin vermemişti. Onlar olmadan dünyasının ne kadar renksiz ve sıkıcı olacağını hayal etmek çok acı veriyordu.

Duygularının bir kısmı yüzüne yansımış olmalıydı. Griffin ona dikkatle baktı. "Sen iyi misin?"

Gözlerini kırpıştırarak acısını dindirdi ve onu gülümsemeye zorladı.

"Evet. Dediğin gibi. Dediğin gibi.

Yorgunum. Ben de soğan doğruyordum."

"Geç kalmayacağız. McKenna ve Travis'e göre, tüm şenlikleri erken bitirmeliyiz, böylece çocukları bir saat içinde yatağa götürebilirler. makul bir saatte."

"Hazel ve Nora'yı tanıdığım için ona bu konuda şans diliyorum."

"Değil mi?" O gülümsedi ve Amanda bir an için tüm o gürültüyü, kaosu ve merakı hayal etti.

Kızları düşününce aklına yine Isaac geldi. Noel dileği gerçekleşmediğinde çok fazla hayal kırıklığına uğramamasını umuyordu. Doğru ve ağacının altında kurdeleyle sarılmış yeni bir anne bulamadı. "Acele etme," dedi. "İyi olacağız."

Adam gittikten sonra eve döndüğünde Birdie'yi hâlâ uyurken buldu.

Büyükannesi tam lazanyayı fırından çıkarırken uyandı.

"Oh, çok lezzetli kokuyor."

"Umarım öyledir. Bende senin türünde bir sihir yok."

Birdie sevecen bir gülümsemeyle, "Senin de kendine ait bir sürü sihrin var, canım," dedi.

"Şimdi yarım saat dinlenmesi gerekiyor, sonra hazır olacak."

"Oh iyi. Birdenbire açlıktan ölüyorum," dedi Birdie şaşkınlıkla. "Elimi yüzümü yıkadıktan sonra yemeğe hazır olacağım. Dash'i de alıp Dışarı mı?"

"Hiç de değil."

Birdie'nin tuvalete gitmesine yardım ettikten sonra, köpeğin tasmaını bulmadan önce büyükannesini asansör koltuğuna oturtana kadar bekledi.

Dışarı çıktığında, parıldayan ve göz kırpan yıldızlarla dolu ucsuz bucaksız, berrak bir gökyüzü buldu. Dash ile birlikte binanın etrafında bir tur attılar ve Dash sanki daha önce hiç görmemiş gibi her bir şişme dekorasyonu kokladı. Daireye döndüğünde, soğuktan ve egzersizden dolayı canlanmış hissediyordu.

Birdie'yle geçirdiği Noel gecesinin geri kalanı sessiz ama keyifliydi. Peynirli ekmek çubuklarıyla lazanya yediler, sonra da büyükannesinin en sevdiği Noel filmi, *It's A Wonderful Life*. Bu kez Birdie tüm film boyunca uyanık kaldı ve klasik hikayeyi dikkatle dinledi.

"Biliyor musun, sanırım şimdi aksiyonu göremediğim için daha çok keyif alıyorum," dedi Birdie yarı yolda. "Sanki çocukluğumdan kalma eski bir radyo dizisi dinliyormuşum gibi, özellikle de o diziyi gözümde canlandırabildiğim için yakışıklı Jimmy Stewart."

Filmden aldığı zevke ve tüm iyi niyetine rağmen, Birdie film bitmeden neredeyse uyuyacaktı, zil çalınca ve melek Clarence kanatlarını alınca sarsıldı.

"Hadi seni yatağa götürelim," dedi Amanda nazikçe. "Kendi yatağında, bu koltukta olduğundan çok daha rahat edersin."

Dash'in daha rahat edeceğini kesinlikle biliyordu. Köpek yatakta onun yanına sokulmak için sabırsızlanıyordu. Amanda Nefesini boşa harcamaya degeceğini düşünseydi köpeğin burada, oturma odasında uyuması için ısrar ederdi. Büyükannesi köpeği çok severdi ve şüphesiz onu kucaklarken de aynı rahatlığı ve sıcaklığı bulurdu.

"Dash'i son bir kez dışarı çıkarabilir misin? Onu gezdirmek zorunda değilsin. Yatmadan hemen önce genellikle dışarı çıkarız, o da işini yapar, sonra gece için yerleşmeye hazır olur."

"Tabii ki sakıncası yok."

Paltosunu giydi ve köpeğiyle birlikte tekrar dışarı çıktı. Birdie haklıydı, Dash soğuktan mı yoksa Birdie'yle birlikte olma isteğinden mi bilinmez, hiç oyalanmadı. İçeri, sıcacık dairesine dönmek için acele ediyor gibiydi.

Döndüğünde Birdie geceliğini giymiş ve çoktan yatağa girmişti. Köpek onun yanına atladı ve yatağın ayak ucuna uzandı.

Birdie'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olduktan sonra Amanda battaniyeleri bir kez daha düzeltti.

Birdie onun koluna dokundu. "Korkarım bu senin için çok sıkıcı bir Noel arifesi oldu."

"Şaka mı yapıyorsun? Dünyada seninle olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer yok." Birdie'nin alnından öptü, büyükannesiyile en azından bir Noel daha geçireceği için derinden minnettardı. Dash'i okşadıktan sonra kapıya yöneldi. "Kapıyı hafifçe açık bırakacağım. Griffin geldiğinde ve ben gittiğimde seni uyandırmamaya çalışacağız. Mutlu Noeller, büyükanne."

Birdie'nin onu duyduğundan bile emin değildi. CPAP maskesini takmıştı ve gözleri çoktan kapanmıştı.

Oturma odasının dışında Amanda, Griffin gelene kadar uyanık kalabilmeyi umarak kanepeye yerleşti. Kapıya bir kez daha hafifçe vurulmadan önce kitabından sadece birkaç sayfa okudu. Elinde iki kama şeklinde kapla içeri giren Griffin için kapıyı açtı.

"Liz sana ve Birdie'ye vişneli turtta getirmem için ısrar etti."

Liz'in vişneli turtası hoşuna gitmişti. Bu kadar yorgun olmasaydı -ve biraz olsun iştahı olsaydı- Birdie'nin dondurucusunda biraz dondurma bulur ve hemen şimdi bir dilim yerd.

Griffin'le akşamı ve kızların aile için sergiledikleri komik skeç hakkında birkaç dakika konuştuktan sonra Amanda esnemekten kendini alamadı. Saat ancak akşam 8:00 olmasına rağmen yatmaya hazır.

Dışarıda yürürken yorgunluk yoğun bir sis gibi üzerine çökmüştü. Daha önce açık olan gökyüzü yerini, yanaklarına değen ve saçlarında eriyen hafif bir kar damlatan rastgele bulutlara bırakmıştı.

Apartmanın yanındaki kilisenin otoparkı doluydu. Akşam ayininin tadını çıkarmak için içeri girmeyi düşündü ama muhtemelen sıranın üzerinde uyuyakalacağına karar verdi. Ve bu utanç verici olmaz mıydı?

Her neyse, muhtemelen eve, son yirmi dört saat içinde su ve yiyecekleri olduğundan emin olmak için eve yaptığı birkaç hızlı ziyaretten daha fazlası için onu görmekten mutluluk duyacak olan zavallı, ihmal edilmiş kedilerine geri dönmelidir.

Uyanık kalabilirse, Papa'nın Roma'daki Aziz Petrus Bazilikası'ndan televizyonda yayınlanan gece yarısı ayinini izlemeye çalışacak ve her zaman yaptığı gibi muhteşem binaya, geleneklere ve törene hayran kalacaktı.

Noel arifesi.

Garaj yoluna girdiğinde, küçük ağacı güneşin altında neşeyle parıltıyordu. Pencereden. Sokaktan Rafe'nin evine doğru bakmamak ya da Noel kutlamalarının nasıl gittiğini merak etmemek için kendini zorlaması gerekiyordu.

Kendini içeri attığında, Willow ve Oscar'ı ağacın altında uzanmış buldu. Bu kez onu karşılamaya gelmemişlerdi, muhtemelen uzun süreli yokluğundan duydukları rahatsızlığı gösteriyorlardı.

Artık evde, kendi alanında olduğu için sis dağılmış gibiydi ve kendini garip bir şekilde enerjik hissediyordu. Ceketini koridordaki dolaba astıktan ve turta dilimini ertesi gün özel bir Noel ikramı olarak yemek üzere buzdolabına koyduktan sonra Amanda akıllı hoparlöründen piyano Noel müziğini açtı. Kedilerin kaselerine daha fazla su ekledi ve yiyecekleri olduğundan emin oldu.

Oturma odasındaki en sevdiği sandalyeye oturduğunda, Willow tekrar uzaklaşmadan önce bir anlık sevgi gösterisi için ayağa fırladı.

Amanda bütün sezon boyunca okumaya çalıştığı Noel kitabını eline aldı ve ışıkların, müziğin ve hikâyenin tadını çıkardı. Kendi kendine, sevgili kulübesi sessiz görünse bile, Noel arifesini geçirmek için son derece güzel bir yol olduğunu söyledi.

Belki de yarım bölüm okumuştı ki kapı zili aniden çaldı ve Oscar elektrik çarpmış gibi havada zıpladı.

Amanda saatine baktı. Hâlâ akşam 9:00 olmamıştı. Muhtemelen komşular bu akşam dışarıda ikramları götürüyordu. Bazen sokağın aşağısındaki Delores Parker Noel arifesinde fıstıklı gevrek yapıp komşulara götürmeyi severdi.

Kapıyı hazır bir gülümsemeyle açtı ama verandasında yaşlı komşusunu değil de Rafe ve Isaac'i görünce şoktan donakaldı.

Bir gün önce ona söylediği her şey bir anda zihninde karmakarışık olurken, kalbi aynı anda hem sevgi hem de üzüntüyle sıkışmış gibiydi.

Bir an için kapıyı tekrar çarparak kapatmak ve onları dışarıda tutmak için kapıya yaslanmak istedi. Bir nebze olsun huzur bulmuştu. bu akşam. Neden sevimli oğluyla ortaya çıkıp her şeyi mahvetmek zorundaydı ki?

Oscar yeni gelenleri incelemek için kapıda ona katılmıştı. Ancak Oscar'ın sırtı kamburlaştığında, yanlarında karanlıkta karın arasına karışmış krem rengi küçük bir köpek olduğunu fark etti.

"Selam, Amanda. Mutlu Noeller. Bak neyimiz var!"

Duygusal karmaşasında hiç de suçu olmayan çocuğa gülümsemeyi başardı. "Aman Tanrım. Noel için bir köpek mi aldın?"

"Hayır. Bu kuzenlerimin köpeği. Adı Sophie ve bence Dash dışında dünyadaki en iyi köpek o."

"Onu sen mi öldürdün?"

Kıkırdadı. "Hayır. Köpek bakıcılığı yapıyoruz. Jade ve Samuel diğer büyükannelerini ve büyükbabalarını görmeye gittiler. Utah'ta yaşıyorlar ve Sophie'yi araba tuttuğu için götürmek istemediler, bu yüzden ben ve babam ona bakıyoruz.

Noel."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Onu odamda tutacağım, böylece Noel Baba'ya havlayıp ren geyiklerini korkutamaz."

"Harika bir fikir."

Rafe'in bu alışveriş boyunca ya da Isaac ceketinin içine uzanıp kırmızı ekose ambalaj kâğıdıyla kaplı küçük kare bir hediye çıkardığında tek kelime etmediğini fark etti.

"Sana bir hediye getirdim," dedi Isaac neşeyle. "İstersen açabilirsin. Bu akşam *Abi* ve *Ito*'nun evinde yemek yedikten sonra yaptım."

Amanda gözyaşlarının sıcaklığının başladığını hissederek şimdiki zamana baktı. Sadece

Çünkü çok yorgundu, dedi kendi kendine. "Oh, ne kadar nazıksınız. İçeri gelsene." "Köpek içeride iyi mi?" Rafe sonunda konuştu, sesi hırçındı.

"Elbette. Kediler muhtemelen benim yatak odamda kendilerini kıştıracaklardır.

Gergin olduklarında yatağının altına saklanmayı severler."

Isaac çizmelerini dikkatle paspasın üzerine silerken yine kıkırdadı ve sonra içeri girdi. Rafe, vücudunun her sert çizgisinden belli olan bir isteksizlikle onu takip etti.

"Otur," dedi ve kanepesini işaret etti.

Isaac hemen yere yığıldı. Rafe tereddüt etti, yüz ifadesi sanki oğlunu ve kardeşinin köpeğini alıp kapıya yönelmek ister gibiydi. Sonunda oturdu ve Sophie kanepeyi, halıyı ve kedinin tırmanma alanını koklarken köpeğin tasmaını tuttu.

Isaac hediyeı uzattı ve Amanda aldı, çocuğun bu kadar özgürce sunduğu tatlı şefkat karşısında bir kez daha duygulandı.

"Çok güzel."

"*Abi* paketlememe yardım etti."

"Çok nazıktı." Louise'in hediyeının kendisi için olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

Ambalajı soydu ve içinde küçük bir karton kutu buldu. Üstünü açtıktan sonra şeffaf plastik bir süs eşyası çıkardı.

El sanatları mağazalarında satılan ve herhangi bir şekilde süslenebilen.

Süsün içinde, alt kısımda bir miktar simli sahte kar ve süsün içinde dik durması için boyutuna göre kesilmiş şeffaf bir plastik levha üzerinde keçeli kalemle oluşturulmuş bir çizim vardı.

Daha iyi görebilmek için şeffaf topu tuttu. Ağacının ışıkları parıltıyordu ve plastiğin üzerine keçeli kalemle çizilmiş üç figür olduğunu gördü: Kıvılcık saçlı bir kadın, koyu renk saçlı daha uzun boylu bir adam ve ikisinin arasında kıvırcık saçlı ve gözlüklü küçük bir figür. Elinde ikisiyle de el ele.

En azından el olduklarını düşünüyordu. Basketbol topu da olabilirlerdi.

Resimden Isaac'e baktı, duyguları bir kutudaki cicili bicili teller gibi birbirine karışmıştı. "Ah."

"Bu biziz," diye açıkladı mutlulukla. "Sen, ben ve babam."

Gözyaşları daha sıcak bir şekilde yandı ve gözlerini hızla kırptırdı, göğsünde bütün gün görmezden gelmek için elinden geleni yaptığı derin bir acı şeridinin farkındaydı.

Artık bunu görmezden gelemezdi. Önce süsün içindeki gülümseyen figürlere, sonra da Isaac ve babasına bakarken bu his içinde kıvrılıp bükülüyordu.

Sana aşık oluyorum.

Buna sahip olabilirdi. Neşe, aidiyet, *sevgi*.

Bunun yerine, inanç yerine korkuyu seçmişti. Geçmişindeki acı ve kayıpların, güzel ve doğru olabilecek bir şeyi lekelemesine izin vermişti.

Dudaklarının titrediğini hissetmesine rağmen gülümsemeye zorladı. Rafe'in fark etmediğini ummak zorundaydı.

"Çok güzel. Renkleri çok beğendim."

Isaac zıpladı ve süs eşyasını işaret ederek yanına geldi. "Üzerinde yeşil bir kazak var çünkü sen hep kırmızı ya da yeşil kazak giyiyorsun."

"Noel kazaklarını severim," diye kabul etti.

"Ve babam Noel Baba şapkası takıyor. Bunu görebiliyor musun?"

Rafe'e kısa bir süre baktı, kendine izin verebileceği tek şey buydu, sonra tekrar çizdiği şekle baktı. "Görüyorum. Ponponla iyi iş çıkarmışsın."

Adam ona sırttı ve kadın kalbinin binlerce parçaya bölündüğünü hissederek ona sarıldı.

"Ağaca asmak ister misin? Sanırım epey yukarıya asmak lazım yoksa kediler devirebilir. Belki baban seni kaldırmaya yardım edebilir."

Rafe tekrar ayağa kalktı. Isaac'i iki koluyla kaldırdı, hatta hala destekte olan kolunu bile, böylece Isaac üst dallarda kendine bir yer bulabildi.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Bunu saklayacağım."

Gözlüklerini yukarı kaldırarak gülümsedi. "Sophie'yi yürüyüşe çıkaracağız ve Noel ışıklarına bakacağız. Bizimle gelmek ister misin?"

"Isaac," diye azarladı Rafe. "Amanda muhtemelen bir şeylerin ortasındaydı."

Kitabını, müziğini ve yalnız geçirdiği akşamı düşündü. Kendini tam olarak olmak istediği yerde olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Yine de şimdi, Isaac lenslerinin büyüttüğü o neşeli kara gözlerinden ona bakarken, sessiz bir Noel arifesinde ikisiyle birlikte yürüyüşe çıkmaktan daha çok yapmak istediği bir şey düşünemiyordu.

Süslemeye ve o üç figürün resmine tekrar baktı.

Zor şeyler yapabilirsiniz.

Birdie'nin bu sözleri ona kaç kez söylediğini düşündü.

Seksen yaşında bile kalbini bir başkasına emanet etmeye hazır olan büyükannesi kadar cesur olmak istiyordu.

Kendi korkunç kaybından sonra aşkı bulan Griffin kadar cesurdu.

Nabızı kulaklarında yüksek sesle atıyordu. Bu mevsim mucizeler mevsimiydi. Elbette bir mucize daha isteyebilirdi - bir gün önce korkaklığı yüzünden reddettiği paha biçilmez sevgi armağanına uzanacak gücü bulabilirdi.

Rafe hâlâ teklif etmek istiyorsa tabii.

Bir süre durakladıktan sonra, "Yürüyüş kulağa hoş geliyor," dedi. "Çizmelerimi ve paltomu giyeyim."

Aceleyle en sıcak tutan parkasını, astarlı botlarını ve görme yetisini kaybetmeden önce Birdie tarafından örülmüş olan en sevdiği atkı ve bere takımını giydi.

Isaac ahşap zemine oturmuş Sophie'yi severken, Rafe kapının yanında durmuş, vurdumduymaz bir ifadeyle onu izliyordu.

"Tamam. Ben hazırım."

Dışarı çıktıklarında hâlâ hafifçe kar yağdığını gördü, sokak lambalarında parıldayan minik taneler uçuşuyordu.

"Uzağa gitmeyi planlamıyorduk," dedi Rafe, sesi hâlâ hırçındı. "Sadece bir blok ötede."

"Kulağa mükemmel geliyor. Bacaklarımı esnetmek hoşuma gider. Bütün gün ya bir hastane odasında ya da büyükannemin evinde oturuyormuşum gibi hissediyorum."

Sokağın aşağısına doğru yola koyuldular; Isaac önden gidiyor, köpeğin tasmağını tutuyor ve birkaç adım önlerinde ilerliyordu.

"Özür dilerim," dedi Rafe alçak sesle, Isaac köpeğe gülmekle ve yüzünü kar tanelerine çevirmekle o kadar meşguldü ki onlara hiç dikkat etmedi.

"Annemin Noel arifesinde her zaman bir el işi projesi vardır. Isaac bitirip bana gösterene kadar ne tür bir süs eşyası yaptığını bilmiyordum, yoksa onu vazgeçirmeye çalışırdım."

"Sorun değil."

İyiden de öte, demek istedi. Bu süs belki de onun en değerli varlığı olabilirdi.

"Bizimkilerin evinden ayrıldıktan sonra, bunu bu gece sana vermek zorunda olduğu konusunda ısrar etti. Sophie'yi dışarı çıkardığımızda bırakabileceğimizi gönülsüzce kabul edene kadar da rahat durmadı."

"Bayıldım," diye güvence verdi ona. "O çok tatlı bir çocuk, Rafe."

Amanda kendi içinde destansı bir savaş verirken sessizliğe gömüldüler. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama kelimeleri boğazına takılmış gibiydi.

Korku yerine inanç, diye kendine sertçe hatırlattı.

Sonunda güç toplamak için derin bir nefes aldı ve ileri atıldı. "Rafe, ben... ben sana bir özür borçluyum."

Bakışlarını oğlundan ona doğru kaydırды. "Ne için?"

Amanda parmaklarını ceplerinin içinde kıvırdı. "Dün benim için zor bir gündü. Düşünmek için zamanım oldu ve Birdie'nin kazası bende eski travmaları tetikledi, babamın kazasını ve ondan kaynaklanan tüm dehşeti hatırladım. Birdie'yi kaybetmekten çok korkuyordum. İyi bir durumda değildim."

"Anlaşılabilir. Zor bir gündü."

Başını kaldırıp ona baktı, sokak lambasının kehribar rengi ışığında yüz ifadesini daha iyi okuyabilmeyi diledi. "Evet. Ve ben daha da kötüleştirdim. Hayatımla ilgili önemli kararları o korku dolu yerden alamam."

Adamın bakışları keskinleşti ve kadın derin bir nefes daha aldı. Bu çok zordu. Yine de aniden, ikisi olmadan yaşamaya çalışmanın çok daha zor olacağını biliyordu.

Isaac'ın çizdiği üçünün birlikte olduğu resimden güç aldı ve sonunda sesini alçaltarak devam etti, "Konfor alanımın dışında risk alacak cesareti bulamadığım için harika bir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Kadın kaldırımında, parlak bir şekilde dekore edilmiş bir bahçenin önünde durdu ve adam da onunla birlikte durdu, bakışlarında her ikisini de etkileyen bir yoğunlukla ona tamamen bakıyordu.

onu heyecanlandırđı ve

korkuttu. "Harika *birine*."

O zaman gördü, onun gözlerinde küçük bir umut parıltısı. Umut, neşe ve sevgi. Onu öpmedi. Onun yerine, bir süre sonra elini uzattı.

Hepsi bu kadardı. Hiçbir şey söylemedi, sadece Isaac ve küçük sevimli ödünç köpeğinin peşinden giderlerken onun elini tuttu.

Mutluluk ılık dalgalar halinde üzerine çöküyor gibiydi ve yürümeye devam ederlerken, botları karda çtırdarken ve küçük bir çocuğun kıkırdamaları mükemmel gecenin içinden kızak çanları gibi yükselirken Amanda gözyaşlarını kırptırmak zorunda kaldı.

OceanofPDF.com

Rafe, Amanda'nın yanında, soğuk parmakları Amanda'nınkilerin içinde kıvrılmış, Isaac ve Sophie önlerinde koşarken yürürken, içinde yumuşak, kırılğan bir huzurun fokurdadığının farkındaydı.

Her zamanki tatil beklentisine ve Isaac'in bulaşıcı coşkusuna rağmen, Rafe son yirmi dört saattir her şeyden uzaklaşmış, kalın, ağır bir karanlığa gömülmüş hissediyordu.

Bir gece önce onu öptüğünde, zorlu bir kayak pistinin eşiğinde durup sıırıklarıyla atlamak üzere olduğu andaki gibi bir heyecan hissetmişti. Neşeli, enerjik, adrenalin yüklü.

Daha önce hiç yaşamadığı türden bir sevincin, inanılmaz bir şeyin eşiğinde durduklarını hissetmişti.

Ve sonra onu açıkça itmiş, elini tutup onunla bilinmeyene atlamak istemediğini söylemişti ve sanki kayaklar ya da sıırıklar olmadan dağın yamacından aşağı itilmiş gibi hissetmişti.

Şimdi ne düşüneceğini tam olarak bilmiyordu. Birlikte mutluluğa giden yolu bulmaları mümkün müydü? Bir gün önce sesinde titreşen duygularla konuşmuştu. Her kelimesinde ciddiye.

Şimdi bu büyülü Noel arifesinde onunla birlikte yürüyordu, elini alçakgönüllü bulduğu bir güvenle onunkinin içine sokmuştu.

Yine de buradan nereye gideceğinden emin değildi.

Birkaç ev uzaklaştıklarında Amanda, "Eviniz çok güzel," dedi. "Işıkları astığından beri haftalardır sana bunu söylemek istiyordum. Lütfen bana onları asmak için tek başına tırmandığını söyleme."

Rafe yüzünü buruşturdu. "Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim ama babam ve kardeşim bir öğleden sonra ben markette çalışırken geldiler ve eve geldiğimde işi bitmiş buldum."

Evin her köşesini kaplayan rengârenk ışıklara bakarak gülümsedi. "Noel ışıklarını asmana yardım edecek kadar seni seven birine sahip olduğun için ne kadar şanslısın."

"Evet. Kesinlikle şanslıyım."

Şu anda, elleri onun ellerindeyken ve oğlu bu sessiz ve huzurlu Noel arifesinde önden koşarken, kendini dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyordu.

Isaac ve köpek posta kutularının yanında onlara yetişmek için beklediler. Rafe onun ellerinin birbirine dolanması hakkında bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu ama görünüşe bakılırsa Isaac bu konuda hiçbir şey düşünmemişti. Fark etmemiş gibiydi. Ya da fark ettiyse bile bundan bahsetmeye değer bulmamıştı.

"Baba, Amanda içeri gelip ağacımızı görebilir mi?" Isaac yalvardı. "Onun için bir sürü süs yaptım."

Evlerine girdiği diğer tek seferde, kolunu kırdıktan sonra ona birkaç öğün yemek getirecek kadar nazık davrandığında, ağaçları henüz dikilmemişti.

Bir ömür önceymiş gibi geliyordu. O zaman içinde tüm dünyası değişmiş gibi hissetti. Bakış açısı kesinlikle değişmişti.

"Bu Amanda'ya bağlı."

Hiç tereddüt etmemiş gibiydi. "Ağacınızı görmeyi çok isterim."

"Yaşasın!" Eve geldiklerinde bahçelerinde bir kızak ve sekiz ren geyiği bulsalar Isaac bundan daha mutlu görünemezdi.

Rafe ön kapının kilidini açarken Sophie koşarak merdivenleri çıktı ve kapının yanında oturup bekledi. Amanda'nın elini bırakmak zorunda kaldığı için kendini biraz eksik hissetti.

İçeri girdiklerinde, adam köpeğin tasmağını ve koşum takımını çıkardı ve köpek sanki çölde sıcak ve tozlu bir maratonu yeni bitirmiş gibi mutfaktaki su kabına koştu.

Amanda içeride durmuş, etrafına bakınıyordu. "Ben buraya son geldiğimden beri bu odada bir şeyler yaptınız mı?"

"Bazı şeyleri temizledim ve süslemeleri boyamayı bitirdim." Bir kaşını kaldırdı. "Kırık bir kolla mı?"

Omuz silkti. Ne diyebilirdi ki? Hareketsiz oturmayı sevmezdi. "Ben zaten sağ elimle resim yapıyorum. Sabahları biraz boş vaktim oluyordu ve tatil için bir inşaat alanında yaşamamıza gerek olmadığını düşündüm."

"Çok güzel."

Rafe pek tasarımcı sayılmazdı. Neyse ki annesi ve baldızı mobilyaları seçmesine yardım etmişti ve Crista'nın güzel suluboya resimlerinden biri, yazın Haven Gölü'nü gösteren bu resim kanepenin üzerinde asılıydı.

Rahat ve konforluydu, gazlı şöminenin düğmesini çevirdiğinde hemen canlandı.

"Ağacımızı görüyor musun?" diye sordu Isaac. Kızın eline uzandı ve daha yakından bakması için onu yanına çekti. Oğlu okulda, büyükannesi ve büyükbabasının evinde ya da kendi başına yaptığı her süsü gösterirken Rafe onu dinledi.

Rafe, Isaac'e devam etmesini söylemek istedi. Bütün gece onunla konuş. Amanda'nın gitmesini istemiyordu. Noel arifesinde kalmasını istiyordu. Noel sabahı ve aradaki her şey. "Paltonu alabilir miyim?" diye sordu.

Kararsız görünüyordu. "Eve gitsem iyi olacak. Birinin yatması lazım yoksa Noel Baba gelemeyecek," dedi Isaac'e bakarak.

"Noel Baba *bu gece* geliyor! Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum!" Isaac, Rafe'in açtığı gazlı şöminenin alevinde parlıyordu.

"Kalır mısın?" Rafe Amanda'ya sesini alçaltarak sordu. "Haklısın, bu çocuğu yatağa yerleştirmem gerekiyor ama seninle konuşma fırsatı bulmak isterim."

Tereddüt etti, kararsız görünüyordu. Önce Isaac'e, sonra tekrar Rafe'e baktı. Sanki bir ömür boyu sürmüş gibi gelen bir andan sonra başını salladı.

Isaac mutluluk çığlıkları atarken şapkasını ve atkısını çıkardı. Rafe onun paltosunu çıkarmasına yardım etti, etrafı şekerli kurabiye ve çilekli şeker kokusuyla sarılmıştı.

Isaac, "Gidip pijamalarımı giyeyim, sonra belki bana bir hikâye okursun," diye önerdi.

"Belki," dedi gülerek.

Sevinçten havalara uçan Sophie'yi de peşine takarak odadan çıktı ve ikisini yalnız bıraktı. Rafe Amanda'yı kollarının arasına almak, ona sarılıp öpmek ve aklından geçen tüm düşünceleri ona anlatmak istiyordu.

Ne yazık ki, Isaac'in pijamalarını istasyondaki herhangi bir adamın giyebileceğinden daha hızlı giyebildiğini tecrübelerinden biliyordu.

Amanda'ya içecek bir şeyler getirip getiremeyeceğini sormaya fırsat bulamamıştı ki Isaac kolları Noel kitaplarıyla dolu olarak odaya daldı.

"Bana bir Noel hikayesi okuyabilir misin? Ben yatmadan önce hep bir tane okuruz."

"Çok isterim," dedi. "Güzel yürüyüşümüzden sonra burada ateşin yanında oturup ısınalım mı?"

Başını salladı ve kanepenin bir kenarına oturarak yanındaki orta yastığı işaret etti. "Amanda, sen buraya oturabilirsin. Baba, sen de onun diğer tarafına otur ki resimleri görmeye devam edebilesin."

Şikayet edecek değildi. Kadın önündeki kitabı açıp Isaac'ın en sevdiği kitaplardan birini, Noel'de yeni bir aile bulan kayıp bir köpek yavrusuyla ilgili bir hikâyeyi okumaya başlarken o da oturdu.

Son kelimeleri okuduğunda Isaac mutlu bir iç çekişle, "Bu hikâyeye bayıldım," dedi.

"İyi bir tane," diye kabul etti.

"Bana bir tane daha okur musun?"

Rafe'ye baktı.

"Bir tane daha," dedi. "Noel hikayesini okumaya ne dersin *Abi* ve *Ito* bu gece sana ne verdi?"

"Ah evet! Bunu unutmuşum."

Isaac mutfığa koştu, o akşam Rafe'nin ailesinin evinden getirdikleri eşyaların bulunduğu kutu hâlâ adadaydı.

Hızla geri döndü, hikaye kitabını zaferle başının üzerinde tuttu ve sonra ona doğru itti.

Amanda gülerek kitabı ondan aldı. Isaac bir kez daha onun yanına yerleştikten sonra, o lirik, güzel sesiyle okumaya başladı. Bu, genç bir çobanın bakış açısından anlatılan orijinal Noel hikâyesinin yeniden anlatımıydı.

Rafe de neredeyse Isaac kadar büyülenmişti.

Amanda ile aralarında ne olursa olsun, bu gecenin büyüsünü ve mucizesini asla unutmayacaktı.

Kadın sözlerini bitirdiğinde hepsi sessizce oturdular, hiçbiri güzel hikaye anlaticılığının büyüleyici büyüsünü bozmaya istekli değildi ve bunun ardındaki anlam etraflarını örmüşler.

Sophie yerden aniden gürültülü bir şekilde gaz çıkardı ve Isaac'i kahkahalara boğdu.

Rafe Amanda'nın bakışlarını yakaladı ve onun gülümsemeye çalıştığını gördü.

"Bu güzel not üzerine, yatma vaktiniz geldi. Amanda haklı. Sen uyuyana kadar Noel Baba gelemeyecek."

"Tamam," dedi Isaac olağanüstü bir uysallıkla. "Önce Noel Baba için kurabiyeleri ve ren geyikleri için havuçları koymalıyız."

"Tamam, anladım. Anladım."

Annesinin sırf bu amaçla onlara verdiği özel bayram porselenlerini çıkarmak için gerekli adımları attılar. Isaac'ın bir kurabiye, bir bardak süt ve ren geyikleri için birkaç havuç çubuğu bulmasına yardım etti.

Kurabiyeyi ve belki biraz havucu yiyebilirdi ama sütü lavaboya dökmeye tamamen niyetliydi.

"Tamam. Şimdi yatağa."

"Sophie benimle yatabilir, değil mi? Öyle demiştin."

"Evet. Bunu söyledim, değil mi? Sanırım bir kez daha dışarı çıkması gerekiyor. Onu sonra getiririm."

"Söz veriyor musun?"

"Yemin ederim."

"Amanda da beni yatırmaya yardım edebilir mi?" diye sordu küçük manipölatör oğlu en tatlı gülümsemesiyle.

"Elbette," diye cevap verdi. Gökisini Isaac'ın odasına kadar takip etti ve Rafe yatma zamanı rutini uygularken kapıda durdu: En-suite banyoda dişlerini fırçala, yatağın yanında dualar et, gözlüklerini çıkar ve dikkatlice komodinin üzerine koy, sonra çarşafın arasına gir.

Isaac'ın alnından öptü ve battaniyeleri daha sıkı bir şekilde çekti. "İyi geceler, oğlum."

Isaac kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, ufaklık. Mutlu Noeller."

Isaac kollarını ona doğru uzatarak, "Ben de seni seviyorum Amanda," dedi. Şaşkın bir anın ardından öne doğru bir adım attı ve ona sıkıca sarıldı. "Mutlu Noeller, Isaac. Tatillerimin bu kadar güzel geçmesine yardım ettiğin için teşekkür ederim. bu yıl büyülü."

Adam esnedi ve kadın onu alnından öptü. "Ve süs için teşekkür ederim. Onu her zaman saklayacağım."

"Bir şey değil. İyi geceler. Sophie dışarı çıktıktan sonra onu buraya getirmeyi unutma, tamam mı?"

"Unutmayacağım," diye cevap verdi Rafe.

Önce Amanda odadan çıktı ve Rafe ışığı söndürüp kapıyı kapattı. İkisi de oturma odasına döndüler.

"Muhtemelen eve gitmeliyim. Bu gece için teşekkür ederim. Unutulmazdı."

Ona söylemek istediği yüzlerce şey vardı ama hiçbirini için kelime bulamıyor gibiydi. "Biraz daha kalabilir misin? Isaac uyuduktan sonra seni eve bırakabilirim."

"Beni götürmek zorunda değilsin. Yürümek benim için gayet iyi. Sadece beş yüz metre."

"Tamam, seni eve bırakayım o zaman. Sophie'yi yine dışarı çıkarmam gerekiyor ve arka bahçemiz henüz çitle çevrili olmadığı için tasma kullanmak zorundayım. Yıkılmakta olan eskisini söküp attım."

"Bunu da kırık bir kolla mı yaptın?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu eve taşındıktan hemen sonraydı." Başını öne eğdi. "Belki Isaac'ın tüm hediyelerini garajda sakladığım kutudan çıkarıp benimle birlikte ağacın etrafına yerleştirmeme yardım edebilirsin. Şu anda çalışan tek kolu olan bu adama acımalısın."

Güldü. "Kırık kolun seni başka hiçbir şeyden alıkoymuyor gibi görünüyor. Evini boyamışsın!"

"Sadece bu oda."

Tekrar gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını sıktı. "Bu farklı bir şey."

"Yardıminızı gerçekten çok isterim."

Bir an düşündükten sonra başını salladı. "Ben kalacağım. Aşırıya kaçmanı falan istemem."

"Harika. Harika. Sana içecek bir şeyler getireyim mi? Komşulardan birinin getirdiği bir kutu gurme sıcak kakaom var."

"Kulağa hoş geliyor."

Onu mutfağa kadar takip etti ve adam bardak bardak su ısıtır, kakaoyu karıştırır ve -böyle süslü olduğu için- buzdolabından bir krem şanti kutusu çıkarıp her birinin üzerine sağlıklı bir topak sıkarken birbirlerini büyükanne ve büyükbabalarının sağlık durumları hakkında bilgilendirdiler.

"Vay canına. Çok lezzetli görünüyor," dedi gülümseyerek. "Onları ateşin yanına götürebiliriz," diye önerdi. "Kulağa hoş geliyor."

Kupasını oturma odasına taşıdı ve kanepeye tünedi. Bir süre sonra payetli gümüş yıldızlarla kaplı mavi Noel kazağıyla çok hoş ve şenlikli görünüyordu ve adam ikisinin de etrafından dolaştığı bu konudan daha fazla kaçamayacaklarına karar verdi.

"Daha önce söylediğin şey hakkında," dedi sonunda. "Dün korkuyla hareket ettiğini söylemiştin."

Nefesini bıraktı, birden gergin görünmeye başladı. "Evet."

"Anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Sanırım Caitlin gittiğinden beri bunu yapıyorum. Hatta ondan daha uzun süredir. Tekrar kullanmaya başladığından beri."

"Onun için korkmamak çok zor olurdu."

"Öyleydim," diye kabul etti. "Ama en çok Isaac için korkuyordum. Benim seçimlerim yüzünden muhtemelen zarar göreceğini bilmekten nefret ediyordum."

Kaşlarını çattı. "Senin değil. Caitlin'in."

"Ama onunla evlendim, bilinçaltımın bir köşesinde, görünüşe rağmen hala şeytanlarıyla savaştığını biliyordum. Sevginin -benim sevgimin- her şeyi düzelteceğini düşündüm. Belli ki düzelmemiş."

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Uzun zamandır senden etkileniyordum. Ama bu konuda bir şey yapmakta tereddüt ettim çünkü neler yaşadığını biliyordum. Seni görebiliyordum. gözlerindeki gölgeler."

Sevmeye başladığı o anlamlı gözlerle ona baktı.

Sadece birkaç yudum aldığı bardağı yere bıraktı ve elini tekrar avucunun içine alarak parmaklarını birbirine doladı.

"Geçtiğimiz birkaç hafta bakış açımı değiştirdi," dedi. "Bazı Travma yaşayan insanlar içlerine kapanır ya da acıyı hafifletecek davranışlara yönelirler. Ya da her ikisi de."

Onun parmaklarını sıktı. "Diğerleri acılarını daha güçlü olmak için kullanır. Başkalarına uzanmaktan, onları kaldırmaktan ve onlara yardım etmekten korkmazlar."

Bakışları buluştu ve kilitlendi.

"Büyükannelelerine ve arkadaşlarına göz kulak oluyorlar, annesiz küçük bir çocukla arkadaş oluyorlar, sokağın aşağısındaki huysuz huysuza yemek getiriyorlar."

"Oh," diye fısıldadı, gözleri ıslık ıslık ve parlaktı.

Kakao bardağını ondan aldı ve yan masaya koydu, ardından nihayet son bir saattir yapmak istediği şeyi yaptı. Onu kendine çekti ve ağzını onunkine bastırdı.

* * *

Rafe onu öperken Amanda kendini rüzgârda dans eden bir kar tanesi kadar ağırlıksız hissetti.

O kadar derin bir kalp kırıklığı yaşamıştı ki, bunu yaşayabileceğinden emin değildi.

katlanmak. Ama o haklıydı. Diğer taraftan zor kazanılmış bir güç ve

şefkatle gelmişti.

Onunla birlikte olma şansından vazgeçemezdi. Rafe'i ve oğlunu seviyordu. Hayatın ona sunduğu bu paha biçilmez fırsatı, bu ikinci şansını değerlendirmek zorundaydı.

Alternatif, Haven Gölü kadar derin ve dipsiz bir kalp kırıklığıydı.

Sonunda uzaklaştı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Seni seviyorum, Rafe. Dün gece söylemem gereken şey buydu. *Keşke* söyleseydim. Evet, bu beni korkutuyor. Ama aynı zamanda çok da doğru geliyor."

Rafe onu tekrar öpmek için eğildiğinde gözleri şefkatle yumuşadı ve o anı sevgi ve bağlılık sözüyle mühürledi.

O güzel Noel arifesinde, pencereden usulca yağan kar ve karanlıkta parıldayan ağacının ışıklarıyla kucaklaştıklarında, Amanda'nın korkusu dilinin üzerindeki kar taneleri gibi eriyip gitti. Rafe'in kollarında kendini güvende, el üstünde tutulmuş ve tamamen mutlu hissediyordu.

Onu rahatsız eden korku, o anın büyüü içinde eriyip gitti ve yerini güzel bir huzur ve aidiyet duygusuna bıraktı.

Onun kollarına sarıldığında, dışarıdaki dünya durmuş gibi görünürken, Amanda ait olduğu yerin burası olduğunu biliyordu. Burada, Rafe'yle birlikte

Tatil sezonu ve sevgi, kahkaha ve neşe dolu bir gelecek vaadi.

Sonsöz

Aralık pazarını ne kadar da severdi.

Amanda, üvey oğlunun elinden tutarak kalabalığın arasından geçerken, etraflarını saran şenlikli atmosfer karşısında kalbi sevinçle kabardı. Devasa Noel ağacı sahnenin üzerinde duruyordu ve keskin kış havası, ilahicilerin sesi, taze pişmiş ürünlerin kokusu ve her tezgahı süsleyen parıldayan ışıklarla canlıydı.

Rafe'yle güzel bir sonbahar töreninde birbirlerine söz verdiklerinden bu yana fırtınalı birkaç ay geçmişti. Rafe'in Huckleberry Sokağı'ndaki, yaz boyunca birlikte yenilemek için çalıştıkları daha geniş evine yerleşip yeni hayatlarına alıştıklarında, üç aylık evlilik mutluluğu sevgi ve kahkahalarla dolu bir bulanıklık içinde uçup gitmişti.

Amanda Rose Cottage'dan ayrılmaktan nefret ediyordu ama daha geniş arka bahçesi ve fazladan yatak odaları olan evinin birlikte kuracakları aile için daha uygun olduğunu biliyordu.

Arkadaşı Holly'nin Rose Cottage'ı satın alabilmesine ve Lydia ile birlikte orada yaşamasına çok sevinmişti. Birlikte orayı kendilerine ait hale getiriyorlardı ve Amanda arkadaşı için daha mutlu olamazdı.

Noel Baba ve Bayan Claus'un başkanlık ettiği dağ evine doğru ilerlerken Isaac, "Bu yıl ne isteyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. Yedi yaşındayken Noel Baba'nın sihrine ve mucizesine artık inanmamanın eşiğindeydi.

Mümkün olduğunca uzun süre dayanmak istedi.

Bir önceki yıl Noel Baba'nın kucağına oturup Noel için bir anne istediği anı hatırlayınca gülümsedi. Bu dileğin resmen gerçekleşmesi dokuz ay sürmüştü ama şimdi birbirlerine sahip oldukları için çok minnettardı. Geçtiğimiz yıl hayal edebileceğinden çok daha iyi geçmişti.

"Eminim bir şeyler düşünürsün," dedi Rafe arkalarından. "Abuelo ve Birdie'ye ne istemem gerektiğini sordum. Bilmek ister misin? ne dediler?" Isaac ani bir muzip sırıtişla sordu.

Büyükanne ve büyükbabaları hâlâ birlikteydi ve Rafe ile Amanda'nın bir araya gelmesinde payları olduğu için çok mutluydular. Gerçi her biri kendi Barınak Oteli'ndeki ilgili dairelerde, neredeyse her uyanıklıklarını

Birbirlerinin yanında saatler geçiriyor, Amanda'ya onlarla her birlikte olduğunda ilham veren derin ve kalıcı bir aşkı paylaşıyorlardı.

"Elbette," diye yanıtladı Rafe. "Ne dediler?"

"Bir erkek ya da kız kardeş dilemem gerektiğini söylediler. Hatta belki ikiz.

Bu harika olurdu, değil mi?"

Sözleri aralarında havada asılı kalırken Amanda neredeyse tökezliyordu. Yaramaz gülümsemesi oğlununkine benzeyen Rafe'e baktı.

"Ne dilediğine dikkat et evlat," dedi.

Elini onunkine uzattı ve parmaklarını anlamlı bir şekilde sıktı Ailelerine bir çocuk katmadan önce bir yıl kadar beklemeyi planlıyorlardı ama ne zaman olursa olsun, Amanda bunun harika olacağını biliyordu. Rafe, Isaac için inanılmaz bir babaydı, tıpkı ikisinin birlikte yaratacağı herhangi bir çocuk için de öyle olacağını bildiği gibi.

Sırada durmuş sıralarını beklerken, Rafe onu sert gücüne karşı geri çekti.

"Noel Baba'nın kucağına mı oturacaksın?" diye sordu kulağına, alçak sesle söylediği sözler kadının omurgasını titretti.

İçini bir mutluluk dalgası kaplarken ona gülümsedi. O anda, hayatını bu kadar büyük bir sevgiyle dolduran bu ikilinin yanında dururken, bunun büyük, görkemli bir rüya olmadığından emin olmak için hala kendini çimdiklemek istiyordu.

"İsteyebileceğim her şeye sahipken ne isteyebilirim ki?"

Yumuşak bir kahkaha atıp başının tepesini öptü ve Amanda tatil mevsiminin büyüğü ve sonsuzluğu karşısında bir merak ve huşu duygusu hissetti.

önlerinde uzanan olasılıklar.

* * * * *

*On beş yaz önce Ava Howell için her şey değişti.
Şimdi, Emerald Creek'e döndüğünde, bir sorunla boğuşuyor.
paramparça olmuş bir evlilik ve uzun zamandır gömülü bir sır. Bu arada,
Kız kardeşi Madison ise teselliye ortak geçmişlerinde ve
kasabanın veterinerine duyduğu sevgide bulur. Ava ve
Madison, ortak geçmişlerini
Hayatlarındaki uçurumları gidermek ve geleceklerini
uzlaştırmak için geçmişlerindeki şeytanlarla birlikte
yüzleşmek zorundadırlar.*

*Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin
15 Summers Later yazan RaeAnne Thayne,*

Canary Street Press'ten şimdi temin edilebilir!

OceanofPDF.com

15 Yaz Sonra

tarafından RaeAnne Thayne

1

Şimdiki zaman, özgürlük ile bize yapışan unutulmaz anılar arasında hassas bir ipte yürüyüştür. Özgürlüğün kokusu hem sarhoş edici hem de dehşet verici ve yerleşkeden uzaklaşan her adım, bizi tüketmekle tehdit eden karanlığa karşı küçük bir zafer gibi hissettiriyor.

-Ava Howell Brooks'tan *Hayalet Göl*

Madison

"Dur, senin için getireyim. Yardım almadan raftan ağır yiyecek torbalarını almamalısın. Kendini yaralayabilirsin, tatlım."

Yetmiş yaşındaki komşusunun iyi niyetli ama yanlış yönlendirilmiş çabaları karşısında Madison Howell dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı.

Başka koşullar altında, yaşlı çiftlik sahibinin kadın düşmanlığı yaptığını, genç bir kadının elli kiloluk bir köpek maması torbasını arabasına yükleyemeyecek kadar kırılgan ve çelimsiz olduğunu düşünebilirdi.

Ne yazık ki durumun böyle olmadığını biliyordu. Calvin Warner basitçe onun yapamayacağını düşünüyordu.

Komşularının çoğu onun duygularını paylaşıırken ve sonsuza dek zarar gördüğüne inanırken onu nasıl suçlayabilirdi ki?

"Sorun değil. Ben hallederim," diye ısrar etti ve çantayı sıkıca tuttu.

"Şimdi inat etme. Bırak sana yardım edeyim."

Bastonunu bir kenara bıraktı -evet, gerçekten de bir bastonu vardı!

Madi, artriti ve dizleri kötü durumda olan bir huysuzla çiftlik malzemeleri mağazasında kıran kırana bir grekoromen güreş müsabakasına girmekten başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi elinden geldiğince kibar bir şekilde. "Şimdi beş çantaya daha ihtiyacım var."

"Beş mi?" Calvin dehşetle baktı.

"Evet. Kurtarma merkezinde şu anda 22 köpeğimiz var. Yeni bir Aussie'ye ihtiyacınız yok, değil mi? Terk edilmiş bir yavrudan dört tane var."

"Hayır. Korkarım değil. Ben bir border-collie adamıyım ve üç tane köpeğim var. Yirmi iki köpek. Vay canına. Çok fazla iş olmalı."

Evet, Emerald Creek Hayvan Kurtarma Merkezi'ndeki hayvanların bakımı için gereken iş bitmek bilmiyordu. Yirmi iki köpek, on kedi, iki lama, üç göbekli domuz, dört keçi, iki minyatür at ve bir eşek yiyecek, ilgi, tıbbi bakım, egzersiz ve ne yazık ki atıkların temizlenmesi gerekiyordu.

Madi'nin umurunda değildi. İşini seviyordu ve hayvanlarının her birine tapıyordu. Yıllarca hayal kurduktan, planladıktan ve mücadele ettikten sonra, hayvan barınağının şu anda tamamen çalışır durumda olmasını bir mucize olarak görüyordu.

Son üç aydır Madi, veteriner teknisyeni olarak işinin yanı sıra gönüllü ekibini organize etmek, tam zamanlı bir ofis asistanı tutmak ve hayvanlara bakmak için üzerine düşeni yapmak için gereken saatler ve saatler arasında koşturuyordu.

Sonunda büyük bir inanç sıçraması yapmaya hazırdı. Sadece birkaç hafta sonra, yerel klinikteki veteriner teknisyenliği işini bırakacak ve böylece hayvan kurtarma merkezinin müdürü olarak tam zamanlı çalışabilecekti.

Bilinmeyene atlamayı düşündüğünde her zaman içinde titreşen paniği görmezden gelmeye çalıştı.

"Köpekler kolay," diye yanıtladı Calvin şimdi. "Keçilerden ve göbekli domuzlardan hiç söz ettirmeyin bana."

"Gene Pruitt'in eski yerinde bir şeyler yaptığını duydum. Gırtlığınıza kadar hayvanlara battığınızı bilmiyordum."

"Evet. Bu bölgedeki ilk öldürmeyen hayvan barınağını kurduk. Amacımız terk edilmiş, yaralanmış ya da kötü muamele görmüş, ihtiyacı olan tüm hayvanları kabul etmek, rehabilitasyonlarına yardımcı olmak ve onları yeni yuvalarına yerleştirmek."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, gür kaşları ortada buluştu. "Bu doğru mu? Buralarda gerçekten yardıma muhtaç o kadar çok hayvan var mı? parçaları?"

"Evet. Hiç şüphesiz. Idaho'nun bu bölgesinde hizmet veren başka öldürmeyen barınağımız yok. Bu ihtiyacı karşılayabildiğimiz için minnettarım."

Madi, üniversiteyi bitirip Emerald Creek'e döndüğünden beri barınağı kurmak için mücadele ediyordu. Hibe başvurularında ve çeşitli ulusal ve yerel bağışçılardan bağış arayışında mütevazı başarılar elde etti, ancak yine de ulaşamaz görünüyordu.

Bir yıl önce, ailesinden geriye kimsesi kalmayan huysuz ve yaşlı bir bekâr, yirmi dönümlük çiftliğini ve arazideki küçük bir evi Emerald Creek Hayvan Kurtarma Vakfı'na bıraktığında, sığınak gerçeğe hiç olmadığı kadar yaklaştı.

Eugene Pruitt'in cömertliği karşısında hâlâ şaşkına dönmüştü.

Öyle bile olsa, bir başka inanılmaz cömert hediye daha almıştı. anonim bir bağışçı tarafından, mabedin başlangıç işletme giderlerini büyük ölçüde ipotek altına almak zorunda kalmadan karşılayabilmelerini sağlamak amacıyla mülk.

Hayalini gerçeğe dönüştürmek için ne kadar çok çalışmış olursa olsun, kasabada onu asla bacak askılı ve sürekli yarım gülümsemeli zavallı Howell kızından başka bir şey olarak görmeyecek pek çok insan vardı.

İkisi platform arabasını yüklemeyi başardıktan sonra, "Yardıminız için teşekkür ederim Bay Warner," dedi.

Hafifçe nefes nefese kalmış gibiydi ve bastonuna uzanırken elleri titriyordu. Onun kendisine yardım etmesine izin vermemeliydi. Olmak istediği güçlü ve kendinden emin kadın, kibarca ona yoluna devam etmesini söylediler. Teşekkürler ama hayır. Her zaman olduğu gibi bununla da başa çıkabilirdi.

On iki yaşındayken annesinin ölümünden bu yana karşısına çıkan zorluklar.

Gerçekten güçlü ve kendine güvenen bir kadın olmadan önce kat etmesi gereken epey bir mesafe vardı.

"Burada olabildiğime sevindim." Calvin bastonunu kavradı. "Biliyorsun, burada bir dahaki sefere sana yardım edebilecek personel var. Muhtemelen bunu arabanıza götürmenize yardımcı olabilirler. Bu yüzden buradalar."

Zorla gülümsedi. "Bunu aklımda tutacağım. Teşekkürler. Başka bir Avustralyalıya ihtiyacınız olursa bana haber verin. Olabildiğince akıllılar ve aşıları tam. Dr. Gentry tüm köpeklerimize çok iyi bakıyor. hayvanlar için."

"O iyi bir adam. Babası kadar iyi bir veteriner değil ama o noktaya doğru ilerliyor."

Luke'un adına itiraz etmeye ve onun kendi başına mükemmel bir veteriner olduğunu söylemeye fırsat bulamadan çiftlik sahibinin gözleri büyüdü ve

aniden kendi sözleri karşısında dehşete kapılmış görünüyordu.

"Özür dilerim. Düşünemedim. Yaşlı Doktor Gentry'den bahsetmemeliydim."

Madi omurgasındaki her bir kasın gerildiğini hissedebiliyordu. "Neden olmasın?" diye sormayı başardı.

Calvin ona anlamlı bir bakış attı. "Bilirsin işte. Çünkü... kitap yüzünden."

Kitap. Şu lanet kitap.

"Karım, internette hakkında çıkan onca dedikoduyu gördükten sonra çıktığı gün bir kopya satın aldı. İyi bir okuyucudur. Ben o kadar değilim. Sesli kitapları severim ama bir akşam birlikte okuduk. Başına gelenler korkunç."

Madi ellerini platform arabasının sapında sıkıca kavradı ve arabayı hızla kasaya doğru itme dürtüsüyle savaştı.

Konuşmak istediği son şey, iki hafta önce kitapçılarda yerini alan ve yazın en büyük başarısı haline gelen, şimdiden üçüncü baskısı yapılan kız kardeşinin anı kitabıydı.

Madi *Hayalet Göl* hakkında konuşmak, *başkalarının* bundan *bahsettiğini* duymak ya da *bunu düşünmek* bile istemiyordu.

"Doğru. Yardımınız için tekrar teşekkür ederim Bay Warner. Alışverişime devam etmeliyim."

Şimdi ellerini arabanın üzerine koymuş, çenesini sıkıyordu.

Bazen aniden ortaya çıkan kekemeliğinden nefret ediyordu. Ağzının her zaman yarım bir gülümsemeyle donup kalmasından, sol elini sadece kısmen kullanabilmesinden ve ateli takmadığında bacağının bazen tamamen iflas etmesinden nefret ediyordu.

Özellikle de kız kardeşinin onların geçmişini, acılarını tüm dünyaya ifşa etmesinden nefret ediyordu.

"Kendine iyi bak," dedi Calvin, sert ses tonundaki kibarlık kızın aynı anda hem çığlık atıp hem de ağlamak istemesine neden olmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi, elinden geldiğince kibar bir şekilde ve sonra hantal arabayı kasaya doğru itti.

Kasada yüksek bir taburede oturan kadın, tanıdık beyaz ve kanlı kapaklı bir kitabı tezgâhın altına kaydırırken ona ulaştı.

O lanet kitap her yerdeydi. Ondan kaçamıyordu.

"Merhaba Madi." Ailesi yem dükkânının sahibi olan Jewel Littlebear ona gergin bir gülümsemeyle baktı ve bakışları

Kitap.

Jewel okulda Ava'nın sınıfındaydı. İkisi de Madi'nin kız kardeşi bir zamanlar burada, Emerald Creek'te önem verdiği her şeyi bırakıp gitmeden önce arkadaştı.

"Merhaba Jewel. Nasıl gidiyor? Çocuklar nasıl?"

Jewell'in üç oğlu vardı. O ve ailesi, Madi'nin büyükannesi ile aynı sokakta, ön bahçesinde küçük bir çiftlik tarzı evde yaşıyorlardı. oyuncaklarla, bisikletlerle ve basketbol toplarıyla kaplıydı.

"Çok iyiler. Üçü de bu yaz beyzbol oynuyor. Yemin ederim, parkta onların maçlarını izlerken kendi evimde geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum."

Gülümsedi, taburesinden kalktı ve el tarayıcısını tezgâhın etrafına taşıdı, böylece Madi'nin onları tezgâhın üzerine kaldırmasına gerek kalmadan büyük yiyecek poşetlerinin üzerindeki kodları yakalayabilecekti.

"Yüz altmış beş dolar on beş sent tutuyor. Özür dilerim."

Tam olarak neye üzülyordu? Kaliteli köpek mamalarının fiyatının bu kadar yüksek olmasına mı? Yoksa Madi onu o kitabı okurken yakaladığı için mi?

Madi sormamaya karar verdi. Kurtarma ekibinin kredi kartını okuttu ve kart kolayca geçince bir gurur patlaması hissetti.

Bir süre sonra kasa, Jewel'in gülümseyerek uzattığı fişini çıkardı.

"Al bakalım," dedi ve Madi'ye uzattı.

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Daha kasadan uzaklaşmamıştı ki Jewell kitabı geri çekip kaldığı yerden devam etti.

Annelerinin geçirdiği trafik kazasını ve sonrasında ailelerinin yaşadığı acıyı mı okuyordu?

Ya da babalarının saplantı, depresyon ve akıl hastalığına doğru istikrarlı ama amansız düşüşü?

Ya da sırasıyla on dört ve on altı yaşlarında olan Ava'yla birlikte imkânsız hale gelen korkunç bir durumdan kaçıp kendilerini daha da kötü koşullarda buldukları o son korkunç günler?

Bilmek istemedi.

Madi aceleyle pikabına, anne tarafından büyükbabasından miras kalan ve Frank adını verdiği klasik, harap olsa da deniz mavisi 1961 Chevrolet Stepside pikabına gitti.

Birkaç ay önce, Frank'in yan tarafı için hayvan barınağının stilize edilmiş deniz mavisi ve sarı logosunu içeren vinil harfli bir tabela sipariş etmişti. Artık Frank'i sadece barınak işleri ve sosyal medya amaçları için kullanıyordu. Harika bir şekilde fotoğraflandı ve misyonları için farkındalık yaratmaya yardımcı oldu.

Kasabanın 4 Temmuz kutlamalarında pikabı kullanmayı düşünmüştü. Bir ay sonra geçit törenine katılabilirdi, belki birkaç hayvanı yatağın içindeki kasalara koyabilirdi ama şimdi bu fikir onu biraz hasta ediyordu. Şimdi herkesin onu nasıl göstereceğini ve hakkında nasıl konuşacağını hayal edebiliyordu.

İşte zavallı Madi Howell. Ona ne olduğunu okudun mu?

Sürekli gülümsemesi, topallaması ve kıvrılmış eliyle tuhaf biri olduğunu biliyordum. Sanırım artık nedenini biliyoruz.

Kız kardeşine duyduğu öfke yeniden alevlendi. Büyük arabayı kamyonetine doğru manevra ettirip bagaj kapağını açarken öfkesini bastırmak için elinden geleni yaptı.

Otoparkta birkaç araç olmasına rağmen hiçbiri dolu değildi. En azından daha fazla yardım teklifini savuşturmak zorunda kalmamıştı.

Çantaları kamyonun arkasına tek başına yükledi, sonra stresini atmak için bir an durakladı, bunun yerine dağların yeşil ve yemyeşil olduğu ve yükseklerde henüz erimemiş beyaz karlarla kaplı olduğu muhteşem Haziran gününe odaklanmaya çalıştı.

Emerald Creek'te yaşamayı çok seviyordu. Sun Valley'den yarım saat uzaklıktaki bu küçük topluluk onun eviydi. Ne kadar sıcak ve samimi olduğunu asla unutamazdı.

Olanlardan sonra Ava ile birlikte büyükanneleri Leona'nın yanına taşındıklarında herkes destekleyici olmuştu.

Burada harika arkadaşları, sekiz yıldır severek çalıştığı veteriner kliniğinde bir işi ve şimdi de tutku projesi olan hayvan barınağı vardı.

Başka bir yerde yaşamayı hiçbir zaman ciddi olarak düşünmemişti.

Ama bazen biraz daha anonim olabileceği bir yerde evini yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Kız kardeşi yaşadıkları gizli travmayı tüm dünyaya açıkladığına göre böyle bir yer var mıydı?

Baş ağrısıyla savaşıyor pikabın kabinine tırmandı, ardından çiftlik malzemeleri satan dükkândan uzaklaşarak kasabadan geçip sığınağa doğru yola koyuldu.

Güzel bir yaz öğleden sonrasıydı. Birkaç yaşlı adam bir bankta oturmuş, Rustic Pine Trading Post'un dışında esintiyi çekiyorlardı ve o

Her zaman yoğun olan Fern & Fir Restaurant'ın açılmasını bekleyen sağlıklı bir turist kuyruğu.

Mountain View Yolu'na saptığında, önünde bisikletli üç kız görünce yavaşladı. Dört kişi olduklarını fark etti. Bir bisiklette iki kız vardı. Hızlı ve keskin bir sızının farkına vardı. Ava'yla birlikte Oregon'un doğusundaki kendi kasabalarının sokaklarında kaç kez böyle bisiklete binmişlerdi? Sayılamayacak kadar çok, ama bu anneleri ölmeden ve her şey değişmeden önceki günlerdi.

Yanlarından geçerken kızlara el salladı, Mariko ve Yuki Tanaka'nın yanı sıra Zoe Sullivan ve Sierra Gentry'yi de tanıdı. Sierra ve Zoe haftada birkaç saat hayvan kurtarma merkezinde gönüllü olarak çalışıyordu.

Kamyonu önlerine çekti ve kızlar onun yanına bindiler. "Selam kızlar. Bu güzel günde ne yapıyorsunuz?"

Sierra açık yolcu camına doğru eğildi, kahverengi saçları güneş ışığıyla dağılmıştı. "Bizim evde takılıyorduk ve Dixon'ın çiftlik standına gidip biraz taze çilek alabileceğimizi düşündük."

Zoe kıkırdarak, "Çilekleri gerçekten çok seviyoruz," dedi.

Madi asıl çekiciliğin çileklerde değil, ailesi popüler bir çiftlik standı işleten ve aynı zamanda Cumartesi sabahları Emerald Thumbs Çiftçi Pazarı'nda tezgahı olan on beş yaşındaki Ash Dixon'da olduğundan şüpheleniyordu.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Benim için bir krep ye." "Alacağım. Güle güle, Mad. Sonra görüşürüz."

El salladı ve kamyonu tekrar vitese taktı, ancak uzaklaşmadan önce açık pencereden kızların *kitap* ve *Hayalet Göl* kelimelerini duyduğunu düşündü.

Hayır. Hayal görüyordu. O lanet kitap her yerde ortaya çıkıyor gibiydi... ama sadece bir narsist kasabadaki herkesin onun hakkında konuştuğunu düşünürdü, değil mi?

Ben bir korkağım. Bu, kendini her zaman güçlü gören biri için acımasız ve alçakgönüllü bir farkındalık.

-Ava Howell Brooks'tan *Hayalet Göl*

Ava

Kasabadaki herkes ona bakıyor gibiydi.

Idaho, Emerald Creek'teki ana caddede ilerlerken Ava kendi kendine saçmaladığını söyledi. Neden ona bakıyor olabilirlerdi ki?

Emerald Creek'te büyükannesiyle birlikte sadece birkaç yıl, on altı ve on sekiz yaşları arasında yaşamış ve on yıldan uzun bir süredir uzakta, sadece ara sıra eve uğramıştı. Muhtemelen hâlâ burada yaşayan pek fazla insan tanımıyordu ve tanıyanlar da muhtemelen artık onu tanımıyordu.

Meadowside Book Nook adlı yeni ve kullanılmış kitapçının önünden geçerken, az kalsın önündeki büyük siyah kamyonetin arkasına çarpıyordu.

Ava'nın dikkatini, göz ucuyla baktığı bir şey çekmişti. kitapçıdaki vitrin. Ön vitrinin tamamında *Hayalet Göl*'ün kırmızı beyaz kapağı ve bir dağ gölünün karamsar çizgileri yer alıyordu.

Oh, bu kötüydü. Gerçekten kötüydü. Madi ona çok kızmış olmalı.

Kız kardeşi her gün bu serginin önünden geçerken ne düşünüyordu? Belki de fark etmemişti.

Ava bunun saçma bir umut olduğunu biliyordu. Elbette Madi bunu fark edecekti. Ve muhtemelen onu her gördüğünde sinirleniyordu.

Ava, sık sık yaptıkları Zoom görüşmelerinden birinde büyükannesi Leona'dan Madi'nin kitap konusunda öfkeli olduğunu öğrenmişti.

Nedenini tam olarak anlayamamıştı. Madi bunu bilmiyormuş gibi değildi. geliyordu. Ava kitabın Mayıs sonunda çıkacağı konusunda kız kardeşini bol bol uyarmaya çalışmıştı.

Kitabının yayınlanma yolculuğunun gerçekten gerçekleşmekte olduğunu ilk kez kendisi fark etmeye başladığında -ve hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde

Ava'nın kız kardeşine karşı açık sözlü olduğunu hayal etti.

Altı ay önce Ava ona taslağın ön okuma kopyasını göndermiş, sonra da yanıt gelmesini beklemişti. Ve bekledi. Ve bekledi.

Birkaç hafta sonra sinirden karmakarışık olmuş bir halde aradığında Madi soğukkanlı, hatta umursamaz bir tavır takınmıştı. Ne kadar meşgul olduğuna dair bahaneler uydurmuş, bir yandan veteriner kliniğinde çalışırken bir yandan da Emerald Creek Hayvan Kurtarma Merkezi'ni açmak için tüm detayları organize etmeye çalışmıştı.

"Her neyse, ben yaşadım," dedi Madi sonunda, garip sohbetleri sona ererken. "Üzgünüm ama bir kere olması yeterliydi. Her şeyin üzerinden tekrar geçmeme gerek yok."

Ava onu kitabı okuması için zorlamalıydı. Kitap yayın öncesi ilgi görmeye başladığında Madi'nin gafil avlanmayacağından emin olmalıydı.

Ava her şeyin böyle patlayacağını nereden bilebilirdi? Kitapla ilgilenen herkes başarılı olacağına dair büyük umutlar besliyordu, ancak yayıncısı bile talebi karşılamak için daha fazla kopya basmak için acele etmek zorunda kaldı.

Kasabanın içinden geçerken Ava'nın elleri direksiyonu sıkıca kavradı ve sonunda büyükannesinin iki katlı, rengârenk bahçesi çiçek açmış evinin garaj yoluna girdi.

Madi'nin küçük SUV'sini ya da kız kardeşinin ara sıra kullandığı büyükbabalarının eski kamyonetini görmeyince rahatladı.

Ava bir noktada kız kardeşiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ama henüz değil. Şu anda Madi'yle uğraşamayacak kadar yorgundu. Dinlendikten sonra belki. Bir hafta uyuyacak kadar yorgundu ama bunun bile derin yorgunluğunu hafifletmeye yeteceğinden emin değildi.

Araçtan indiğinde kemikleri ağrıyor ve mide bulantısı onu sarıyordu.

Büyükannesini evin yakınındaki bahçelerden birinde çalışırken gördüğünde yutkundu, başında sarkık bir hasır şapka ve bir çift tulum vardı.

Büyükannesi kulaklıklarını takmış, sırtı Ava'ya dönük, kanayan kalplerini kırparken mırıldanıyordu. Büyük ihtimalle arabanın geldiğini fark etmemişti bile, Ava büyükannesi onu karşılamaya gelmeyince fark etti.

O yöne doğru hareket etti ve bir Alman çoban köpeği aniden verandadan yükselip tek bir havlama sesi çıkardı. Ava dondu kaldı, anlık panik onu buz gibi ve çiğ bir şekilde yıkadı. Birkaç saniye sonra kendini rahatlamaya zorladı. O sadece Oscar'dı. Ona zarar vermezdi.

Umut etti.

Köpeğin selamlaması Leona'yı onun yanında olduğu konusunda uyarmış olmalıydı. Büyükannesi arkasını döndü ve Ava onun gözlerindeki şoku görmeden önce

Leona bir çığlık atarak elindeki budama makasını bıraktı ve kollarını açarak ona doğru koştu.

"Ava! Hayatım! Burada ne işin var? Neden beni arayıp geleceğini söylemedin? Ah, canım benim. Çok zayıf olmana rağmen seni görmek çok güzel."

Leona ona ulaşip kollarını sıkıca sardı ve Ava onun kucağının rahatlığına gömülmek istedi.

Ava başını onun omzuna yaslayıp ağlasa, ağlasa ve ağlasa büyükannesi ne yapardı?

Leona bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibiydi. Ava'yı kendisinden uzaklaştırdı ve onu yakından inceledi, kalın gözlüklerinin ardındaki mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Ava ona baktı, gözlerinin altındaki derin halkaların, yüz hatlarına keskin bir şekilde kazınmış olması gerektiğini bildiği yorgunluk çizgilerinin farkındaydı.

"Ne oldu? Sorun ne?" Çok

fazla. Her şey.

Büyükannesine henüz söyleyememişti. Söyleyecekti ama kelimeleri bulmak için zamana ihtiyacı vardı.

"Birkaç hafta kalacak bir yere ihtiyacım var. Hatta belki bütün yaz. Sorun olur mu?"

Leona'nın buruşuk yüz hatlarında endişe ve telaş belirdi. "Her zaman başımızın üstünde yerin olduğunu biliyorsun, canım. Ve Cullen'a da. O da size katılıyor mu?"

Kocasının adını duymak kalbine saplanan bir bıçak gibiydi ve ayakta kalmak için elinden gelen tek şey buydu.

"Hayır," diye başardı. "O bana katılmayacak. Cullen bu yaz buraya yakın dağlarda bir kazı üzerinde çalışıyor. Ulusal orman arazisinde bazı fosilleşmiş kemikler bulundu ve Cullen ve ekibi bunların tamamen yeni bir

dinozor türü olabileceğini düşünüyor."

Kelimelerle rahat olmaya ve hepsini aceleyle dökmemeye çalıştı. "Takıma liderlik edeceği için çok mutlu. Bu onun için bir rüyanın gerçekleşmesi demek. Onun ne kadar dinozor meraklısı olduğunu biliyorsun."

"Gerçekten de öyle." Leona gülümsedi ama bakışlarındaki endişe hâlâ devam ediyordu. "Onları sevmesi iyi bir şey. Sevmeseydi garip olurdu, çünkü paleontoloji öğretiyor. Ne harika bir fırsat."

"Evet. Onun için çok heyecanlıyım. İkimiz de bunun onun kadrolu profesör olmasına yardımcı olabileceğini umuyoruz."

"Ne kadar heyecan verici!"

"Evet. Ama yaz boyunca çoğunlukla ulaşamayacağımız bir yerde olacak ve ben... Portland'daki dairemizde tek başıma kalmak istemedim. Sadece birkaç gün sonra buna dayanamadım ve her şeyi toplayıp buraya geldim. Umarım sorun olmaz."

Büyükannesine evliliğinin o fosiller kadar ölü olabileceğini söyleyecek kelimeleri bulamadı.

"Oscar ve ben bizimle kalmandan çok memnun oluruz. Değil mi, Oscar?"

Köpeğin dili onu incelerken dışarı sarktı. Oscar. Neden büyükannesiyle köpeğin bir paket olduğunu hatırlamamıştı?

Her ziyaretinde, Leona'nın kadar keskin gözleriyle onu izlediğini ve saldıracağı anı beklediğini hissediyordu.

Köpekler yaklaşıyor. Bir sonraki sırttan havlamalarını duyabiliyorum. Kokumuz o kadar uzağa taşınabilir mi? Hiçbir fikrim yok, Madi'den yolumuzu gizlemek için tekrar nehirden geçmesini isteyebileceğimi de sanmıyorum. Zaten onlarca kez geçtik. Her seferinde, küçük enerjisinin daha fazlası yanıyor gibi görünüyor.

Tekrar havlıyorlar ve kalbim çok yüksek sesle çarpıyor, keskin dişleri, yırtıcı dilleri, vahşi gözleri hatırlıyorum. Şüphesiz köpekler kanımın her atışını, her hırıltılı nefesi duyabilir.

Anıyı ve sözcükleri çabucak bir kenara itti.

"Teşekkürler, Büyükanne Leelee."

Büyükannesinin yüz hatları, Ava'nın ona küçük bir çocukken taktığı lakapla yumuşadı.

"Bir şey değil, hayatım. Üst kattaki eski odanda kalabilirsin. Birkaç saklama kutusunu dışarı taşımam gerekecek. Tüm eski eşyalarımı dolaplardan çıkardım ve her şeyi senin odana koydum, böylece sonunda Goodwill'e sadece bir kez gitmek zorunda kalacağım."

"Hiçbir şeyi taşımak zorunda değilsin. Bazı kutuların etrafında çalışabilirim." "Sorun değil. Onları şimdilik kız kardeşinin odasına koyacağım, çünkü o

Bugünlerde tam zamanlı olarak hayvan kurtarma arazisindeki çiftlik evinde yaşıyorum."

Ava kız kardeşinin adını duyunca gerildi ama Madi aklından çıkmamıştı. Kasabaya geldiğinden beri. "O nasıl?" diye sordu, sesi alçaktı.

Leona tulumundaki kiri fırçaladı. "Şu anda onun en sevdiği kişi sen değilsin. Öyle diyelim."

Sertçe yutkundu. "Ona kitaptan bahsettim. Ona gelişmiş bir kopyasını gönderdim. Bir sürü uyarısı vardı."

"Evet. Bunun olacağını biliyordu. Ama Madi'yi bilirsin. Doğrudan gözünün önünde olana odaklanma eğilimindedir. Hayvan kurtarma projesini hayata geçirmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki, sanırım kitabınızı aklından çıkarmak ve gerçekten olmuyormuş gibi davranmak onun için daha kolaydı. Artık ortaya çıktığına göre, bundan kaçamaz."

Bu ülkede geçirdikleri ayları anlattığı anı kitabının yayınlanacağını biliyordu.

Dağlar ve öncesinde yaşanan tüm olaylar hayatında çok önemli bir dönüm noktası olacaktı. Sıradan arkadaşlıklarından, arabasına benzin dolduran adama ve ortaokuldaki öğretim üyesi arkadaşlarına kadar her bir ilişkisinin nasıl etkileneceğini fark etmemişti İngilizce öğretmenliği yaptığı yerde.

Evliliğinin düzelebileceğinden emin değildi.

Yaşadıklarının yarısını bana hiç anlatmadın.

Cullen'ın sesi hafızasında yankılanıyor gibiydi, sersemlemiş, üzgün ve... incinmiş bir halde *Hayalet Gölü'nün* kopyasına bakarken sanki aniden yataklarını istila eden bir engerek yılanıydı.

Son üç yıldır bir yabancıyla evliymişim gibi hissediyorum.

Kendisi yakınlardaki uzak dağlarda çalışırken yaşadıkları ayrılığı, nasıl bir geleceği kurtarabileceklerini anlamak için kullanmalarını öneren oydu.

Seni seviyorum, Ava. Bu değişmedi. Ama sanırım ikimizin de bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek için zamana ihtiyacı var.

Yazdığı kelimeler yüzünden tüm dünyası yıkılıyordu. Dünyanın geri kalanında yankı uyandıran aynı keskin, acı verici dürüstlük şimdi en değer verdiği iki şeyi, kız kardeşiyle olan ilişkisini ve Cullen Brooks'la olan evliliğini yok etmekle tehdit ediyordu.

"Gel hadi. Düşmeden önce seni yerleştirelim," dedi Leona, Ava'nın yine ağlamak istemesine neden olan sıcak bir gülümsemeyle.

Büyükannesi dizüstü bilgisayar çantasını eve taşıırken Ava da bavuluyla onu takip etti.

Ev vanilya ve çilekli turta kokuyordu, bu kokular bir önceki akşam yemeğinden beri birkaç krakerden başka bir şey yemediğini hatırlatarak midesinin guruldamasına neden oldu.

Bu yolculuk tamamen düşüncesizce yapılmıştı. Pervasızca, hatta. Portland'daki dairelerinde yalnız başına üç gece geçirdikten sonra, yankılanan sessizliğe bir an daha katlanamayacağına karar vermişti. O sabah, dönüp durduğu bir gecenin ardından gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bir an dişlerini fırçalıyor, bir an sonra yatağın altından bavulunu çıkarıyor ve ihtiyacı olabileceğini düşündüğü her şeyi içine atmaya başlıyordu.

Komşusuyla işlere göz kulak olması ve postalarını alması konusunda konuştuğundan sonra Ava yola koyuldu ve dokuz saatlik yol boyunca sadece iki kez benzin almak için durdu.

Başka ne yapabilirdi ki? Tüm dünyası yıkılmış gibi hissederken her şey yolundaymış gibi davranarak kitap turuna devam edemezdi.

Cullen'a her şeyi anlatmalıydı. Gerçeği sakladığını sanıyordu çünkü bir yanı, Madison gibi, bunların hiçbirini olmamış gibi davranmak istiyordu. Sıradan bir çocukluk geçirmiş, sıradan ebeveynleri birkaç yıl arayla trajik bir şekilde ölmüş iki sıradan kızmış gibi davranmak istiyordu.

Bu son kısım kesinlikle doğrudu, ancak tüm bu karmaşık, karmakarışık hikayenin sadece küçük bir parçasıydı.

Ortalama bir çocukluk yaşayan iki ortalama kız hakkındaki ilk bölümün de doğru olduğu iddia edilebilir... Ta ki Madi on dört, Madi on iki yaşına bastığında anneleri ölene ve her şey değişene kadar.

Burada, annesinin çocukluğunun geçtiği evde olmak Beth'i daha da çok özlemesine neden olmuştu. Annesi sessiz bir güç ve zarafet örneği sergilemişti. Herkese karşı nazikti, başkalarını kendisine çeken, içinde yanan parlak neşe ışığında kendilerini ısıtmaya hevesli bir insandı.

Ava onu her gün özlüyordu.

Bavulunu lisenin son iki yılında kendisine ait olan odaya taşıırken telefonu çaldı.

Hayatı boyunca kız kardeşiyle aynı odayı paylaştıktan sonra bu oda Ava'nın sadece kendisine ait olduğunu iddia edebileceği ilk odaydı ve bunun tek nedeni

Madi'nin alt kattaki odasının rehabilitasyonuna yardımcı olmak için ihtiyaç duyduğu her şeyle donatılması gerekiyordu.

Anıları bir kenara itti ve telefonunu çıkardı. Ekranı kontrol ettiğinde edebiyat ajansını gördü.

Sylvia Wittman, Ava için kesinlikle en iyisini isteyen sevimli bir kadındı. Şu anda bunun ne olduğu konusunda tam olarak anlaşıyorlardı.

İçini çekti ve o gün diğer tüm aramalarda olduğu gibi bu aramayı da sesli mesaja yönlendirdi.

Sylvia hiç şüphesiz kendilerine gelen çeşitli film ve televizyon teklifleriyle ilgili haberler vermek ya da başka bir kitap kulübünün *Hayalet Göl'e* yer vermek istediğini bildirmek için arıyordu.

Çoğu yazar, eserlerinin viral hale geldiğini ve ulusal ve uluslararası sahnede bu kadar ilgi çektiğini görmeyi bir rüyanın gerçekleşmesi olarak değerlendirir.

Ava çoğu yazar gibi olmadığını düşünüyordu.

Tek istediği eski yorganını yataktan çekip almak, dolaba taşımak ve tüm bunlar geçene kadar bir köşeye saklanmaktı.

Yarın. Her şeyle yarın ilgilenecekti, kemiklerine, sinirlerine sızan bu yorgunluğu uyuyarak atma şansı bulduktan sonra.

O zaman evliliğini ya da kız kardeşiyle arasını düzeltmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını ya da sözleriyle sevdiği insanlarda açtığı yaraların iyileşip iyileşmeyeceğini anlaması gerekecekti.

Kaçışımızın gerçekliği acı verici bir şekilde somutlaştıkça
altımızdaki toprak kanla kaplanıyor. Özgürlük arayışının
korkunç bir bedeli var.

-Ava Howell Brooks'tan *Hayalet Göl*

Luke

Eğer dikkatli olmazsa, bir keçi tarafından kasıklarına tekme yeme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Luke Gentry sinirli hayvana sıkıca tutunmaya çalışırken pozisyon değiştirdi. "Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı. "Daha iyi ve acı çekmeden yürüyebilmen için yardım etmeye çalışıyorum. Söz veriyorum, işim bittiğinde daha mutlu olacaksın."

Keçinin toynaklarını dikkatle düzeltirken onunla saçma sapan konuşmaya devam etti.

Uzun bir süre bunun kendisi için doğru kariyer seçimi olduğundan emin olamamıştı. Hayvanları her zaman sevmiş ve babasının veteriner kliniğine yardım etmekten hiç gocunmamış olsa da, herkesin onun doğal olarak Dan Gentry'nin izinden gitmek isteyeceği yönündeki otomatik varsayımına içermişti.

Luke'un bir zamanlar başka hayalleri vardı. Bir maceraperest olmak, dünyanın en yüksek zirvelerine tırmanmak ve en dik yamaçlarda kayak yapmak istiyordu.

Nerede olduğu pek umurunda değildi, tek bildiği burada, Idaho'daki Emerald Creek'te bağlı kalmak istemediğiydi.

Yerlilerin deyimiyle Em-C, çok sayıda eğlence aktivitesine sahip şirin bir kasabaydı, ancak tüm hayallerini barındırmak için her zaman çok küçük hissetmişti. Dünya, Sun Valley yakınlarındaki gerçek çiftlik sahipleri ve çiftçilerin yanı sıra açık hava tutkunları ve hafta sonu kovboylarından oluşan bu topluluktan çok daha büyüktü.

Yıllar geçtikçe bakış açısı değişmişti. Kasabanın tek veterineri olmayı, kızıyla birlikte evini ve kariyerini burada inşa etmeyi seviyordu,

ve hayatını başka türlü hayal edemiyordu - bu keçi onu hadım etmeyi başaramadığı sürece, her neyse.

Sonunda son toynağı da bitirdi ve Martha'yı serbest bıraktı. "İşte oldu. Hepsi bitti. Gördün mü? O kadar da kötü değildi."

Keçi ona doğru meledi ve ağılın diğer tarafına çekildi. Adam ağılın kapısını dışarıya doğru açtı ve keçi Idaho güneşine doğru yüksek bir sıçrayışla kaçtı.

Emerald Creek Hayvan Kurtarma ahırının içindeki ofise doğru gidiyordu ki çift kapı birden açıldı ve Madison Howell, muhtemelen kendisinin yarısı kadar ağırlığa sahip büyük bir köpek maması torbasının altında neredeyse sendeleyerek içeri daldı.

Luke içgüdüsel olarak onu Madi'den alma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Madi'yi bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Çantayı ahırın içine bıraktı ve sırtını dikleştirerek doğruldu. Onu gördüğünde yüz hatları aydınlandı. "Luke! Hey! Zaten uzun bir gün geçirdikten sonra bu akşam uğramanı beklemiyordum."

"Sen de öyle," diye işaret etti. Bunu çok iyi biliyordu, çünkü hayvan kurtarma merkezinde köpek maması taşımadığı zamanlarda kliniğinde veteriner teknisyeni olarak çalışıyordu. "Birkaç saat boş vaktim vardı, o yüzden Barnabas'ın yarasını kontrol etmek ve Martha'nın toynaklarıyla ilgilenmek için uğradım. Durumu iyi ve Martha şimdi iyi olmalı ve rock and roll'a hazır olmalı."

Her zaman onun tüm gününü aydınlatmayı başaran yarım gülümsemesini verdi.

"Teşekkürler. Onu rahatsız ettiklerini söyleyebilirim."

"Çoğunlukla tam bir askerdi." Kadının duvara dayadığı çantaya doğru başını salladı. "Boşaltacak çok şeyiniz var mı?"

"Dört torba daha. Yem dükkanında sadece bunlar vardı."

"Getirmenize yardım edebilirim. En azından sizi birkaç yolculuktan kurtarabilirim."

Tahmin edilebileceği gibi, Madi tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu. İnatçı şey. O keçi kadar inatçı olabiliyordu, ancak Madi böyle bir şeyi ona söylemeye asla cesaret edemezdi.

Sonunda dudağını ısırды, kalkmayan tarafını. Onun yerine "Teşekkürler," dedi.

Eski pikabı solan güneş ışığında neşeli görünüyordu, deniz mavisi ve Sarı. Kamyona bakmak onu en az Madison'a bakmak kadar gülümsetiyordu.

Luke her iki omzuna birer çanta aldı ve onları ahıra geri götürüp duvara

dayadı, kendi taşıdığını da oraya ekledi.

"Son çantaları ben alırım."

Tartışacağını düşündü ama sadece başını salladı. "İstersen bir tanesini kamyonda bırak. Leona'nın köpeği için. Bu gece ya da sabah getiririm."

Ahıra döndüğünde, kadının kucağında küçük bir patiska kedi yavrusu olduğunu gördü. İlk geldiklerinde genellikle sağlık muayenesinden geçirdiği için tüm barınak hayvanlarına aşınaydı. Yavru kediyi tanıyamadı.

"Bunu nereden buldun?"

"Yem dükkanından dönerken Charla Pope'dan bir telefon aldım. Çiçek tarhında miyavlayan başıboş bir yavru kedi bulmuş, anne kediden hiçbir iz yokmuş. Dün gecedan beri oradaymış. Eve dönerken durdum ve zavallı şey yarı aç görünüyordu."

Madi'nin başıboş yaratıkları bulma konusunda esrarengiz bir becerisi vardı. Bir dost ve kurtarıcı hissiyle ona doğru çekildiklerinden şüpheleniyordu.

O değişmemişti. Hâlâ bulabildiği her sokak hayvanını eve getirmeye çalışıyordu ama artık bunu resmi olarak, Emerald Creek Hayvan Kurtarma'nın himayesinde yapıyordu.

"Bir bakmamı ister misin?"

Ona o eşsiz gülümsemesini verdi, gözleri minnettarlıkla parlıyordu. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Zamanım var. Onu muayene odasına götürelim."

Minik yavru kediyi kucağına alan Madi, ofisten dizüstü bilgisayarını aldı ve onu merkezdeki küçük tedavi odasına kadar takip etti.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve yavru kedi için bir tedavi dosyası oluşturdu. "Ona isim vermek ister misin?" diye sordu.

Hayvan isimleri seçme konusunda berbattı. "Onu sen kurtardın.

Devam et." Yavru kediyi inceledi. "Şimdilik ona Callie demeye ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Ekrana birkaç şey yazdı, o kadar verimliydi ki sol elinin hafif bir kasılması olduğunu ve sağ eliyle aynı şekilde çalışmadığını gözden kaçırmak kolaydı. Bu on beş yıl önce aldığı yaralardan kaynaklanan bir sinir hasarıydı ama Madi bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi.

Hayvanı önce tartarken ve boyutunu ölçerken nazıkçe tuttu ve Madison'ın kaydetmesi için tüm bu sayıları rapor etti.

İlk muayenesinin ardından "Belirgin bir hastalık veya yaralanma belirtisi görmüyorum" dedi. "Biraz yetersiz beslenmiş olsa da sağlıklı görünüyor."

"Sence kaç yaşındadır?"

"Tamamen tahmine dayalı ama yaklaşık beş ya da altı haftalık olduğunu tahmin ediyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum. Yani birkaç hafta aşı olmayacak ve süten kesilecek yaşa da geldi."

"Evet, ama yine de onu kedi sütü yerine biraz yumuşak kedi mamasıyla beslerdim."

"Evde biraz var. Bu iyi bir plana benziyor."

"Sanırım bir yerlerde yabani bir yavrunun parçası. Charla'nın yolun aşağısındaki komşusunun ahır kedileri yok mu? Belki de bu uzaklaşmıştır. Ya da belki annesine bir şey olmuştur."

"Muhtemelen haklısın. Charla'ya ve mahallesindeki diğer kişilere başka başıboşlara göz kulak olmaları için haber vereceğim. Baktığınız için teşekkür ederim."

"Memnuniyetle, ama bana gerçekten ihtiyacın yoktu." Omuz silkti. "Profesyonel olan sensin."

"Sen de öylesin."

Onun için veterinerlik mesleği idi. Madi içinse Hayvanlar onun mesleği idi. Onları çok severdi, şefkatinin derinliği onu şaşırtmayı asla başaramamıştı.

"Kağıt üzerinde veteriner benim belki," diye devam etti. "Ama sen ne yapacağını çok iyi biliyorsun. Ben burada olsam da olmasam da her şeyin üstesinden gelebilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu kasabada bir torba köpek maması bile taşıyamayacağımı düşünen herkese söyle. Cal Warner bugün arabamı yüklemek için ısrar etti. Kırılğan durumumdan dolayı bastonunu tutabileceğimi düşündüğünden bile emin değilim. Ava da aptal kitabıyla bana hiç yardımcı olmadı."

Hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyordu. "Her şeyi çok daha kötü hale getirdi. Neden gidip tüm o eski yaraları açmak zorundaydı ki? İyi gidiyorduk."

Bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildi. Madi dünyaya sakin ve mutlu bir görüntü veriyordu ama Luke onun neredeyse herkesten sakladığı derin yaraları olduğunu biliyordu.

Gerçek Madison'ı tanıyabilen birkaç kişiden biri olduğu için kendini şanslı hissediyordu.

"Bu sefer kimi okurken yakaladın?"

"Calvin bana karısıyla birlikte okuduklarını söyledi. Yem dükkânındaki Jewel Littlebear da ben alışveriş yaparken tezgâhın altına bir kopyasını saklamıştı. Neden zahmet etti bilmiyorum. Hala görebiliyorum.

Kasabadaki herkes okumuyor mu?"

"Tam olarak herkes değil."

Telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Arayan Sierra. Okumuyor."

"Hayır ama sanırım arkadaşları öyle," dedi Madi karanlık bir sesle. "Ya da en azından arkadaşlarının aile üyeleri."

Telefonu tekrar çaldı ve kadın telefonu işaret etti. "Açmalısın. Buraya gelirken onu arkadaşlarıyla gördüm. Eğleniyor gibi görünüyordlardı. eğlenceli."

O ofise dönüp etrafını keşfetmek için yavru kediye yere bırakırken, kızının çağrısına cevap verdi.

"Selam Sierra. N'aber?"

"Bu gece Zoe'nin evinde kalabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Kasabaya gidip paket sandviç alacağımızı ve ardından piknik yapmak için Hidden Falls'a yürüyeceğimizi konuştuğumuzu sanıyordum."

"Biliyorum ve bunu yapmayı hâlâ çok istiyorum. Ama Zoe yarın altı hafta boyunca Utah'ta babasının yanında kalmak üzere yola çıkmak zorunda. Sonsuza kadar gitmiş olacak.

Bu, bütün yaz takılmak için son şansımız. Mari ve Yuki ile bir pijama partisi yapmak istedik. Annesi sorun olmayacağını ve bütün gece bizimle evde olacağını söyledi, Zoe'nin büyükannesi de öyle."

Zoe'nin anne babasının boşanmasının pek de dostane olmadığını biliyordu. Annesi şu anda Zoe'nin büyükannesiyle birlikte şehrin öbür ucunda yaşıyordu.

"Tabii. Sorun değil. Seni bırakabilirim."

"Gerek yok. Bisikletim yanımda. Evden birkaç şey alıp sırt çantama koyacağım ve şimdi oraya gideceğim. Sağ ol baba. Seni seviyorum. Güle güle."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi.

Telefonun klik sesi ona telefonu çoktan kapattığını söyledi. Hissetti Genelde bir düzine farklı yöne gittiği için vedalaşmayı hatırladığı için şanslıydı.

Kalbindeki o küçük sızıyı yeniden hissetti. Küçük kızı büyüyordu. Annesinin ölümünden bu yana geçen dört yıl boyunca, kendi içlerine kapanık bir birim olmuşlardı. Onların dünyaya karşı olduğunu söyleyemezdi.

annesi ve kız kardeşinin yanı sıra Madi gibi sevgili arkadaşlarının yardımı olmasaydı kaybolurdu.

Yine de Sierra'yla aralarında sıkı bir bağ vardı ve sadece ikisinin takılabildiği nadir zamanları dört gözle beklerdi.

Görünüşe göre bu, o akşam umduğu gibi olmayacaktı. İç çekişi

Madi'nin gözünden kaçmadı. "Görünüşe göre ekilmişsin.

Sierra'nın sıcak planları var mı?"

"Geceyi Mariko ve Yuki ile birlikte Zoe'nin evinde geçirmek istiyor. Neden olmasın? Bu, onun sıkıcı yaşlı adamıyla takılmaktan çok daha eğlenceli."

"Kabul edeceğini sanmıyorum. Seni çok sevdiğini biliyorsun. Yine de daha iyi bir teklif almış gibi görünüyor."

"Doğru. YouTube videoları izlediğim ve TikTok dansları çalıştığım bir gece ile gerçekten rekabet edemem."

"Bunun için üzgünüm." Yarım bir gülümseme verdi. "Bu gece Nic ve benimle Burning Tree'ye gelebilirsin. Rusty Spurs çalışıyor. Vahşi bir zaman olmalı. Eğer sıkıcı yaşlı adam kartını oynamak istiyorsan, bizim şoförümüz olabilirsin."

Homurdandı. "Sen ve kız kardeşimin gerçekten bir refakatçi istediğinizi sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle olmaz," dedi kadın, o kadar hızlı söyledi ki gülümsemek zorunda kaldı. "Ama yine de bizimle gelebilir, bir şeyler içebilir, müzik dinleyebilirsin. Hayatında biraz eğlenceyi hak ediyorsun Luke. Bunu kişisel bakım olarak düşün."

"Bunu düşünceğim, Dr. Howell," dedi, ancak yapacağı tek şeyin *bunu düşünmek* olacağını tahmin ediyordu. Muhtemelen geceyi patlamış mısır patlatarak, biranın ve beyzbol maçının tadını çıkararak geçirecekti.

Ona göre fena bir Cuma gecesi değildi. Bu onu acınası mı yapıyordu?

"Yardımanız için tekrar teşekkürler," dedi Madi, ikisi de dışarı çıkarken. Ahır. Yavru kedi bir kez daha çantasının içine sokulmuştu.

"Bir şey değil."

Dışarıda, ağaç tepelerinde parıldayan ve saçlarında dans eden altın rengi ışıqla birlikte öğleden sonranın gölgeleri uzundu.

Kamyonetine vardıklarında "Ciddiyim," dedi. "Bu gece dışarı çıkmalısın. Grup saat sekizde çalmaya başlayacak. Eğer bizi götürmek istemiyorsan, orada buluşabiliriz. Böylece erken ayrılmak istersen, kendini kötü hissetmezsin. kapana kısıldı."

Başını salladı, eli mavi kamyonetin kapı çerçevesinin üzerindeydi. "Bu ne zaman tamamlanmış bir anlaşma haline geldi?"

"Kabul et Luke. Bir gece dışarı çıkabilirsin. Çok fazla çalışıyorsun. Çalışmadığın zamanlarda Sierra'ya bakıyorsun ya da burada yardım ediyorsun.

hayvan kurtarma. Bana doğruyu söyleyin. En son ne zaman sadece istediğiniz için bir şey yaptınız?"

Homurdandı. "Bir grup yarı sarhoş kovboyla gürültülü bir barda takılmak istediğimi kim söyledi?"

"Ayrıca kız kardeşin ve ben," diye belirtti. "Biz de orada olacağız. İş dışında bizimle takılmak istemez misin?"

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Sırıttı. "Eğleneceksin, söz veriyorum. Evde tek başına oturup dandik bir spor müsabakası izlemekten iyidir."

"Topal sporları izlemekten hoşlanıyorum."

"Biliyorum, ama iki yüz komşu ve yabancıyla çevrili bir ortamda canlı müzik izlemek ne kadar sık mümkün oluyor?"

"Bunu tam olarak satmıyorsun." "İlk içkiniz benden."

Ağzı buruştu. "Oh, neden öyle demiyorsun? İşin içinde bedava içki varsa, nasıl hayır diyebilirim ki?"

Güldü. "Masamızda sizin için bir yer ayıracağız. Orada görüşürüz. Dans botlarınızı giyin."

Dans botları yoktu. Ya da yürüyüş botları dışında, ki onlar da muhtemelen dans pistinde pek işe yaramazdı.

"Bakarım," dedi ama kız kardeşiyle birlikte yaşadığı çiftlik evine giden çakıllı patikaya doğru yürümeye başlamıştı bile.

*RaeAnne Thayne'in 15 Summers Later kitabını kaçırmayın,
kitap satılan her yerde bulabilirsiniz.*

www.Harlequin.com

Telif Hakkı © 2024 by RaeAnne Thayne

OceanofPDF.com

Ayrıca RaeAnne Thayne tarafından

Pelerin'de Yaz Kızak
Çanları Çalıyor
Sunshine Cove'a Giden Yol
Holiday House The Sea
Glass Cottage'da Noel
Noel için Eve Dönüş Cliff
House
Mucize Mevsimi

Haven Point

Snow Angel Cove
Redemption Bay
Evergreen Springs
Riverbend Yolu
Haven Point Serenity
Limanı'nda Kar Yağışı
Şeker Çamı Yolu
The Cottages on Silver Beach
Lake Haven'da Yaz
Shelter Inn'de Noel

Hope's Crossing

Blackberry Summer
Woodrose Mountain
Sweet Laurel Falls
Currant Creek
Valley Willowleaf
Lane
Kar Tanesi Kanyonunda Noel Wild
Iris Ridge
Her Şey Parlak

RaeAnne Thayne'in diğer kitapları için
raeannethayne.com adresindeki web sitesini
ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9780369750914

Aralık Piyasası

Telif Hakkı © 2024 by RaeAnne Thayne LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

TM, Harlequin Enterprises ULC'nin ticari markasıdır.

Canary Street Yayınları
22 Adelaide St. West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
CanaryStPress.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.